

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡΙΘ.
510

33
ΣΕΛΙΔΕΣ. 52

Ο Πάρις Χιρόμπερ
Εχουμε ανέκδοτα

ΠΛΟΥΣΙΑ
ΣΥΛΛΟΓΗ
ΧΑΡΤΙΩΝ

ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΤΙ
ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΥΓΕΙΑ

Είς τρεις Τύπους:
Α' ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ
(Αφρίζουσα)
διὰ τὴν περιποίησιν καὶ ὥμορ-
φίαν τῶν ὀδόντων.

Β' ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ
Κατὰ τὴν συνταγὴν τοῦ ὀδοντο-
γιατροῦ σας.

Γ' ΠΑΙΔΙΚΗ
Εἰδικὴ ὀδοντοκρέμα διὰ παῖδια
2 — 14 ἐτῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

εἶνε νὰ εἴχατε μόνον Σας
τὰ περιανά Σας φορέματα με
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ARTI

Αἱ Βαφαὶ ARTI κάνουν
τὰ παλαιὰ φορέματα και-
νούργια καὶ μεδέρνα. Ἐπιτυ-
χία ἀφάνταστος. Χρησιμὴ ἀ-
πλουστάτη. Ὀδηγίαι Ἑλλη-
νιστί. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐπι-
μήθησαν με τὸ Μέγα Βρα-
βεῖον τῆς τελευταίας Ἐκθέ-
σεως. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορι-
κὰ καὶ τὰ φαρμακεία.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγερ 23α—Τηλ. 25532
Ἰατρείον διαμέρισμα
δ' Ἰ. Καστὸν ὁδοῦ

Βάψατε τὰ περιανά Σας
φορέματα με Βαφὰς

ARTI

καὶ δὲ γίνωνται καινὰ
καὶ μεδέρνα. Πωλοῦνται στὰ
ἐμπορικά καὶ φαρμακεία.

Κυρία...
Θέλετε γάρβιαν νὰ εἴχατε
Σίτη σας;

Ἀποστέλλετε ἄνδρα 225
Περιζήσεις 11.

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗ
Χειρουργὸς Ὀδοντίατρος

Ὁδὸν ἐπισκέψεων 3-4 καὶ 5
Ὁδὸν Ἐμπνευστῶν Μαντάρου

ΜΑΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΠΛΕΞΙΜΟΝ εἶναι δι' ἡμῶς
ἢ καλλιτέρα διαφήμισις. ΔΕΝ ΜΠΑΙ-
ΝΟΥΝ -- ΔΕΝ ΧΝΟΥΔΙΑΖΟΥΝ.
τῶν 40 γραμμαρ. Δρ. 16 ἢ κοῦκλα

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

1609

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ἀνατρίχισσε, ἔβγαλε τὸ μαντήλι τοῦ καὶ σκούπισε τὰ χέρια τοῦ καλά...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΛΕΙΔΙ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΝΤΑΙΒΙΣ

Σὲ μισὴ ὥρα ὁ Κέννεννυ θὰ ἦταν κάτοχος μιᾶς μεγάλης περιουσίας, ἀποτιμώμενης ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Αὐτὸ σκεπτότανε τώρα σιωπηλῶς πάνω στὰ κατώστιά του, μὴ δὲν συλλογιζόταν συγχρόνως καθόλου ἐπὶ γὰ ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴν τὴν περιουσία, θάπρεπε νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἄνθρωπο.

Ἐνῶ ἐργαστοῦν μετὰ τὴν πένην τὸν τοῦ χαρτί, παρομοίωνε τὸν Λεβὴ. Ὁ Λεβὴ ἦταν προϊστάμενός του, ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτῶν τῶν πολυτίμων λίθων, ἕνας κοντούτσικος Ἑβραῖος μετὰ ζωντὰ καὶ λαμπρὰ μάτια. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πῶς ἀπὸ τὸν κάργο τοῦ καθισμένου τακτοποιῶσε ἕνα γουρτί, χαμογελώντας μὲ τὸν ὁρῶντα δαχτυλίδι, τὰ σκουλαρίκια καὶ τὴς κορφίτσες, πὺλ ἀράδια.

Χρόνα τώρα κάθε μερὰ ἔκανε τὴν ἰδίαν δουλειά. Αὐτὴ δὲως ἡ ἡμέρα ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ γιὰ τὸν Λεβὴ κατὰ τρόπο ἐντελὸς διάφορο. Πρὶν περᾶσι μισὴ ὥρα, θάταν νεκρός.

Ὁ Κέννεννυ ἔσπρωξε περισσότερο στὸ κατώστί του, γράφοντας ἄ-
ρρητος. Συγχαίνονταν τὸ δουλεῖο τοῦ ἐπαγγέλματός. Συγχαίνονταν τὰ λο-
γιστικὰ βιβλία πὺλ ἐννοῦσαν μυστρά, τὴς πέπνες πὺλ ἐννοῦσαν τὰ
δάχτυλα, τὴς ἀτέλειες ὅμως πὺλ ἔβλεπε κλεισμένους ἐκεῖ μέσα σ' ἑ-
κάστοτε τὸν ἀπονεύσαν. Συγχαίνονταν τὸν Λεβὴ, πὺλ, ἐνῶ ἦταν τόσο πλού-
σιος, τὸν ἐπλήρωνε τόσο λίγα. Συγχαίνονταν ἐκεῖνο τὸ μαγαζὶ, πὺλ ἦταν
ἐννοῦσαν γι' αὐτόν.

Τὸ διαμέρισμα τοῦ Λεβὴ ἀτελεῖτο ἀπὸ δύο δωμάτια. Τὸ πρῶτο, πὺλ ἔχοντο γιὰ οἶκον πωλοῦσε, ἦταν χωρισμένο σὲ δύο μ' ἕνα
πόρτα. Πρῶτο δὲ αὐτὸν τὸν πόρτα ἦταν σὲ μὴ γωνία τὸ γραφεῖο τοῦ
Κέννεννυ. Τὸ δεύτερο δωμάτιο ἦταν μέσα ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἐκεῖ μέσα
ἔβλεπε ἡ γὰς, μέσα στὴν ὁποία ἔβλεπε κάθε βράδι τὰ κοσμη-
τικὰ τοῦ Λεβὴ, σὲ πέντε ἢ ὅρα, μόνος ἔβλεπε τὸ μαγαζὶ.

Ἦταν ἐπὶ τῆς γωνίας θὰ ὑποκοῦσε εἰκόνα ν' ἀνοῖξῃ τὴν γὰς.
πὺλ ἦταν μὲν γωνιὴ καὶ βαρεῖα, πὺλ πάλιν. Ὁ Λεβὴ δὲως ἐλ-
γε γὰς τέτοιες προφυλάξεις καὶ τόσο μέτρα, ὥστε τὸ δωμάτιο
ἐκεῖ ἦταν σὰν φρούριο ἀπὸ τὸν
Λεβὴ ἦταν σὲ ἕκτο πάτωμα ἑνὸς
αἰσθητοῦ μετὰ πατώματα. Ὅστε
ἐκεῖ ἔξω δὲν ὑποκοῦσαν νὰ μυσ-
τεῖ κλέφτες. Καλὸν-κακοῦ δὲως, ὁ
Λεβὴ ἔβλεπε ἀσφαλῶς τὰ δύο
παράθυρα τοῦ δρόμου μετὰ γωνιὴς
σπινθίς. Ἡ ἐσωτερικὴ πόρτα ἦ-
ταν ἀπὸ δῶν, γωνιὴ καὶ σκετα-

σιμένη, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, μετὰ γωνιὴ λαμαρίνα. Ἐκείδανε δὲ
μ' ἕνα βαρὺ κλειδί πὺλ ἔπαιρνε κάθε βράδι ὁ Λεβὴ μαζί του.

Ὅταν τὸ γολόγι γιὰ τὴν πένην, ὁ Λεβὴ ἄρχισε τὴν συνηθισμένη ἑ-
ροτελεσίαν τοῦ κλειδώματος τῶν διαμαντικῶν. Ἐβλεπε πρῶτα καὶ ἑ-
κείδανε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου τοῦ μαγαζιοῦ ἀπὸ μέσα, ἔπειτα ἐπὶ
ἀπὸ τὴς βιτρίνες διατὰ γωνιὰ μετὰ τὰ κοσμήματα καὶ τοὺς πολυτί-
μους λίθους, τὰ πῆγε σὲ μέσα γραφεῖο, τ' ἀνοῖχεν σ' ἕνα τραπέζι
καὶ ἀνοῖξε τὴν γὰς.

Ὁ Κέννεννυ δὲν ἀνοῖχεν αὐτὴ τὴν γωνιὰ, καὶ τώρα τελευ-
ταία προσκολλοῦσε τόσο προσεχτικὰ τὴς κινήσεις τοῦ Λεβὴ, ὥστε τὴς
ἐβλεπε ἀπ' ἔξω.

Ἦσαν τὴ δὲως. Ἐβλεπε σχεδὸν ἐν τῶν ποσὶν τὸ τὴ δὲως.
ὅς τὴν παρομοίωνε λεπτομέρεια. Ἡ κλοπὴ τῶν κοσμημάτων θάταν
ἐννοῦσαν. Δὲν ἔβλεπε, παρὸν νὰ πῇ σὲ μέσα γραφεῖο πὺλ κλειδοῖ ἢ
παρὰ τὸν Λεβὴ καὶ νὰ πῇ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ κοσμήματα
γὰς, νὰ ἐκφορτωθῇ τὸν Λεβὴ καὶ νὰ πῇ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ κοσμήματα
τα. Ὅτε τὰ παράθυρα ἦν τὴς ἀνοῖχεν, οὔτε ἡ βαρεῖα πόρτα θὰ τοῦ
τα. Ὅτε τὰ παράθυρα ἦν τὴς ἀνοῖχεν, οὔτε ἡ βαρεῖα πόρτα θὰ τοῦ
τα. Ὅτε τὰ παράθυρα ἦν τὴς ἀνοῖχεν, οὔτε ἡ βαρεῖα πόρτα θὰ τοῦ
τα.

Ἐκείδανε τὸ δῶμα. Αὐτὸ οὔτε τὸ σκεπτότανε καὶ.
Θεωροῦσε ἀναπόσπαστη τὴν δουλειὰ τοῦ Λεβὴ. Ἀν δὲν τὸν ἐσο-
κῶσε, ὁ Ἑβραῖος θάβλεπε τὴς φωνές. Ἀν τὸν ἐσοκῶσε, δὲν ἦν ἀνα-
ποσπαστὸς τὸ πῶμα τοῦ. Ὅα τὸ ἐφοκῶσε τὴν ἄλλη μερὰ τὴ γωνί-
αν καὶ ἄνοῖχεν. Στὸ μεταξύ ὁ Κέννεννυ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ γωνί-
αυσε καὶ ἄνοῖχεν τὴν γωνίαν ἢ ἄνοῖχεν. Μόλις ἐφάνηκε ἀπὸ τὴν
γωνίαν, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἐπὶ τὴν γωνίαν. Μόλις ἐφάνηκε ἀπὸ τὴν
γωνίαν, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἐπὶ τὴν γωνίαν. Μόλις ἐφάνηκε ἀπὸ τὴν
γωνίαν, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἐπὶ τὴν γωνίαν.

Μὲ τὸν Φόανου Λέοντος αὐτὸν εἶχαν συναντήσῃ μερικοὺς ἡμέρας πρὶν,
ὅς ἕνα κολλητὸ, μὴ νύχτα καὶ μαζί ἐσχεδῶσαν τὴν... ἀνάθεμα.
Αὐτὸς ὁ Φόανου ἔτρεξε νὰ τὴν ἐσοκῶσε, ἐσοκῶσε καὶ καὶ πάλιν καθά-
ρως ἀποκρίσινος, καὶ ἐσοκῶσε καλὰ.

Ὅα πῆγαν μαζί σ' ἕνα κλε-
πτικὸν πῶμα ἐφάνηκεν ὁ Λέοντος
καὶ τὸ πῶμα ὅταν τὸ κοσμήματα
ἐφάνηκεν ὁ Φόανου τὴν μετὰ
τοῦ καὶ ὁ Κέννεννυ θάταν κατόπιν
ἐλευθέρως. Τάχαν διατὰ λεπτομέ-
ρως σχεδιάσει. Ἐβλεπε κοσμη-
τικὰ ἀποκρίσινος καὶ ἀνοῖ-
χεν καὶ τὴ γωνίαν τοῦ Κέννεννυ.
Ἐβλεπε γωνιὴν μὴ δὲως σ' ἕνα
ἀποκρίσινος γιὰ τὴν Βοστώνη, ἀπὸ
τὴ Βοστώνη θὰ πῇ μετὰ τὸ
τῶμα ὅς τὸ Νιού Χάβεν καὶ ἀπὸ
ἐκεῖ θ' ἀνοῖχεν ἕνα αἰσθητοῦ
καὶ θὰ πῇ πρὸς Βοστώνη. Τὸ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἀθῆναι, 7 Δεκεμβρίου 1933

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Σελίδες από το 'Ημερολόγιο του κατασκόπου Τζών Χίρστ, ο οποίος δολοφονήθηκε στην ερμηκή βίλλα του, στη Μουριγιόν, την ... Αυγούστου 1932, χωρίς ν' ανακαλυφθούν μέχρι σήμερα οι εγκληματίες]

Μια γυναικεία σκουπέλλα

Την είδα ένα θολό απόγευμα να παρνά, τυλιγμένη σε μια μακρυνά κάπα, από το δρόμο που απλώνεται σαν φρεϊδι κάτω από την ψηλή τοποθεσία, στην οποία είνε χτισμένη η βίλλα μου. Δεν μπόρεσα να διακρίνω το πρόσωπό της και να καταλάβω αν ήταν νέα ή περασμένη στα χρόνια, άμορφη ή άσχημη. Μά η ξαφνική εμφάνισή της γυναίκας στήν μέση στη μεγαλοπρέπεια του φθινοπωρινού εκείνου δειλινού, έρεξε την καρδιά μου σε μια παράξενη ταραχή.

Από τον καιρό, που φεύγοντας από την Αγγλία, εγκαταστάθηκα στο Μουριγιόν, το μικρό αυτό γαλλικό παραθαλάσσιο χωριό, κ' έπεσα μια βίλλα σε μια ερμηκή τοποθεσία. Ήμουν μόνος μου, χωρίς κυνηγοριά, χωρίς καμιά διασκέδαση... Μά, όχι, όχι! Δεν είπα στην αλήθεια. Έχω ένα σύντροφο στη μοναξιά μου, ένα σύντροφο που δεν μ' αφήνει ούτε στιγμή από το πρωί ως το βράδυ με το καλυθόσυβο τραγούδι του, —τη θάλασσα, την απέραντη θάλασσα, τον Ατλαντικό 'Ωκεανό, που απλώνεται κάτω από τον εξώστη της βίλλας μου, ξεδιπλώνοντας τα κύματά του λίγα μέτρα μακριά από το δρόμο, από τον οποίο είδα να περνά, ένα θολό απόγευμα, μια γυναικεία σκουπέλλα, τυλιγμένη σε μια μακρυνά κάπα...

Είμαι κυνηγός, τρομερά κυνηγός. Τα τέσσερα χρόνια, που πέρασα ως κατόικος, κατά τη διάρκεια του μεγάλου πολέμου, με τσάκισαν, μου κλόνισαν το νευρικό σύστημα, μ' έκαναν να γράζω πρόωρα. Όποιος δεν ανακατόνηκε στον πλύνλοκο αυτό του αγώνα, πόση δδνηγή υπερέναι των νευρών, πόση διανοητική έ- ξημε, οι άνθρωποι που πολε- μούν όχι με χειροβομβίδες και ό- πλοπολύβολα, αλλά με τη δύναμη του μυαλού τους...

Γιατί όμως να τὰ ξαναθυμά- μαι όλα αυτά; Άρρησα την πα- τριδα μου και ήρθα την κάθησα στην ερμηκή αυτή βίλλα, όσο το δυνατό πιο μακριά από τους αν- θρώπους—κοντά στη θάλασσα, που νανουρίζει όλους τους πόνους και αποκοιμίζει όλες τις θλί- πεις...—ακριβώς για να ξεχά- σω τα περασμένα, να ξεανάρω- τον πνευματική και ψυχική μου ισορροπία...

Ξαφνικά, όμως, μια γυναικεία σκουπέλλα πέρασε από μπροστά μου σαν καπνός μέσα στη θολή ατμόσφαιρα ενός φθινοπωρινού α- παγεύματος, και χάθηκε σαν κα- πνός...

Γιατί η σκουπέλλα αυτή να με ελξη σε παροχή; Γιατί η παρο- σία μιας γυναίκας να με κάνει να νοσταλγώσω τον κόσμο που τον άπαρνήθηκα—να με κάνει να ληστιάσω τις μεγάλες, τις πο- λυθρόνδες και φωτισμένες πολι- τείες, στις οποίες βασίλευουν το άσπασμα και το γέλιο της γυναι- κας; Οά ήταν πολύ νόστιμο α- λήθεια, αν έγω, ο Τζών Χίρστ, ένας από τους πιο ψυχράμους κατασκόπους της Αγγλίας, να ερωτεύομαι παρά τη θέλησή μου

Έφυγα σαν τρελλός, αφήνοντας ανοιχτή την πόρτα της καλύδας...

μια σκιά...

Θυμάμαι τώρα πώς ούτε η Σόνια δεν μπόρεσε να με σαγήνευ- σαι. Καμένη Σόνια! Πού να βρίσκεται τώρα, τί να κάνει, άραγε... Ήταν η ωραιότερη γυναίκα που γνώρισα στη ζωή μου... Ήταν Γερμανίδα... Μικρή ακόμα—δεκαοχτώ μονάχα χρονών... Γίγνα- με μαζί φίλοι στο Λίσερπουλ, στα 1917... Προσπάθησε να με σα- γηνεύσει, να με κατακτήσει... Χαμένοι όμως πήγαν οι κόποι της... Η 'Ιντρίλτρενς Σέρβις' που είχε αναθέσει τότε ν' ανακαλύψει μερικούς εδωστριακούς κατασκόπους, που είχαν εγκαταστήσει το τελετηργείο τους στο Λίσερπουλ. Έπιασα στενές γνωριμιές με τη Σόνια, με την ελπίδα ότι θα μπορούσε να μου φανή χρησίμη στην απεστολή μου, γιατί συχνά την άκουσα να μιλά με περιφρόνηση για τους πατριώτες της... Φαίνεται πως εκείνη μ' ερωτεύθηκε... Μά δεν είχα ούτε καιρό, ούτε μυαλό για αισθηματικές τρυφερότη- τες... Και αντίσπώθηκα με παγερή αδιαφορία στον ξανό παρι- σμό...

Μια μέρα, την έχασα από το Λίσερπουλ... Και αργότερα έμαθα, πώς η κοπέλλα αυτή ήταν η άρχηγός των αδωστριακών κατασκόπων, που δεν μπόρεσα να τους ανακαλύψω...

Τί μ' έχει πιάσει;

Γιατί κάθε βράδυ, μόλις αρχίζει να βραδυνάει, στέκω στον έ- ξώστη της βίλλας μου και κυττάω μ' αγωνία το δρόμο, με την ελπίδα να δω να περνάει και πάλι η γυναικεία σκουπέλλα με τη μα- κρυνά κάπα;

Γιατί νοιώθω ένα παράξενο και άναίτιο πόνο στην καρδιά; Γιατί αισθάνομαι τόσο έντονα την ανάγκη ν' άρρωσω το κερά- λι μου να γείρει σ' ένα γυναικείο στήθος; Γιατί να ξαναθυμάμαι και τις πιο άσημαντες ονομα- λίες που κάναμε με τη Σόνια— τον καιρό ακόμα που η Γερμανία... αυτή ήταν για μένα μια άδωα παιδούλα, τον καιρό που καταλάβαινα ότι θα μπορούσα να την αγαπήσω;

Είνε περασμένα μεσάνυχτα τώ- ρα που ξανακάθομαι στο γραφείο μου για να γράψω στο 'Ημερολό- γιο μου την παράξενη σκηνή που είδα πριν από μια ώρα...

Καθόμουν στον εξώστη και κύτταζα τ' ασημένια κυματάκια της θάλασσας, όταν, ξαφνικά, στο φως του φεγγαριού, διέκρι- να μια μικρή βάρκα να πλησιάζ- ει στην παραλία και ν' αρχίζει κοντά σ' ένα βράχο. Από που έρχόταν ούτη ή βάρκα και πού οι επιβάτες της που έβγα- κανε να κάνουν ένα νυχτερινό θαλασσινό περίπατο ως τα μέσα μας; Πρόσεξα καλύτερα—από πόν εξώστη μου μπορούσα να δω καλά τί γίνεται στην άκρο- θαλάσσια—και λίγο έλειψε να ξεφωνίσω από την κατάπληξη μου, όταν παρατήρησα να βγαίνει από τη βάρκα και να πληθεί στην άμμο μ' ευκινησία ή γυ-

γυναίκα σε ίλου έττα!... "Υστερα ή βάρκα, στην οποία ήσαν μίνιι δύο άνδρες—τους έβλεπα καλά—απομακρύνθηκε σιγά- σιγά.

Ένα σορό ερωτήματα πλημμύρισαν άμέσως το μυαλό μου—σχε- τικά έβλεπα με τη μυστηριώδη άφιξη εκείνης της σκιάς, με το σκοπό της επισκέψώς της... Καί, ξαφνικά, χωρίς να κατασπύλλω- στω τί κύμα, ξαναμήκα στο δωμάτιό μου, πέρασα ένα πανωφό- ρι, κατέβηκα τρεις-τέρεις τις σκάλες, έβήκα από τη βίλλα μου κ' έ- ρεξα προς την άκροθαλάσσια, προσέχοντας συγχρόνως μήπως με αντίληφθ ή άγνωστη γυναίκα, ενώ κατέβαινα τη δονουλαγιά.

Καμίνος πίσω από ένα δέντρο, είδα τη σκουπέλλα να προχωρή- τον παραθαλάσσιο δρόμο, γυρνώντας κάθε τόσο το κεφάλι της ά- ριστα και πίσω, σαν να φοβότανε μήπως γίνει αντίληψη. Την παρακολούθησα με μεγάλη περιφύλαξη, βαδίζοντας ανάμεσα στους θάμνους που στόλιζαν την άκρη του δρόμου και, τέλος, είδα τη σ- κουπέλλα να μπαίνει σι μια καλύδα που βρισκότανε στην άλλη άκρη του χωριού. Η καλύδα αυτή χρησιμοποιε αλλοτε—καθώς μου είπαν—για σταμώς χωροφυλακής, μά έμμενε από καιρό έρημη και άκα- τικη...

Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά... και με πόνο άνυποφόρο. Τρώ- μες όταν καταλάβα ότι το αίσθημα που δοκίμαζα τότε ήταν ζή- λια... Δεν μου έμμενε ή παρανοική άμφυβλία ότι ή γυναίκα εκείνη ή πήγαινε να συναντήσει στην ερμηκή καλύδα το φίλο της!...

Παρέμια μά ώρα έβω από την καλύδα, χωρίς να δώ την άγνω- στη να ξαναβγαίνει... Καί με την καρδιά βρεθεί, γύρω σπάι μου περικραμένως και έσπρωγμένως, καταλαβαίνοντας ότι από τη στιγμή που βεβαιώθηκα πώς ή γυναι- κά εκείνη ήηκε σ' άλλον, άρχιζα να την ήρωα μ' άπλησιμένο πάθος!...

Καί τώρα, ενώ γράφω στο 'Ημερολό- γιο μου αυτές τις γραμμές, νοιώθω το μυαλό μου να σαλεύει με τη σκέψη πώς ή άγνωστη, ή άγαπημένη μου σκουπέλλα, ή γυναίκα που λατρεύω, χωρίς να την έχω ή ή στο πρόσωπο, δέχεται τα ερωτικά φι- λιά ενός άλλου!...

Η σκουπέλλα ξανάβη με τη βάρκα και έσπρωξε στην ερμηκή καλύδα. Δεν εί- ρα τί δύναμη να την ακολουθήσω κ' αυ- τή τη φορά... Έξάλλου, τί είχα να κερδι- σω... Εκείνα που έμαθα, μ' έπεισαν ότι δεν έπρεπε να έχω πια καμιά ελπίδα...

Σημειώνει...

Απόψε τη νύχτα, μ' έπιασε ή περιέ- ρωνα να δώ πότε θα έφτανε ή άγνωστη από την καλύδα—από την αγκαλιά του άπαρημένου της. Ναί, με κατέλαβε ξαφνι- κά ή νοσηλή αυτή επιθυμία. Οίλησα να ένωξω μόνος μου περισσότερα, με τὰ νύ- ρια μου, την πληγή της καρδιάς μου. Καί πέρασα πέντε δολιχέρως ώρες καθισμένος στον εξώστη μου, με φλογισμένο μέτωπο, πω' όλο το διαπεραστικό κύμα που έκα- νε, κυμαλίζοντας τη μια πίστα κατόπιν της άλλης, απολαφράνοντας σαν σαδιστής το καλό μαστύριο που επέβαλα στον ίδιο τον έαυτό μου...

Κατά τα χαράματα, ή βάρκα που έφερε τα μεσάνυχτα την άγνωστη, ξαναγύρισε. Σε λίγο, φάνηκε στο δρόμο και ή σκουπέ- λλα, έπιστρέφοντας από την καλύδα. Πή- γηκε μέσα στη βάρκα—και το βράμα χά- ηκε μέσα στην πρωινή ομίχλη...

Ορθός στον εξώστη, έσφιγγα τις ροδιές μου με άδύναμη ά- πλυσία!...

Δεν μπορώ πια ν' αντέξω σ' αυτό το μαρτύριο. Όταν θα ξανά- βη ή σκουπέλλα, θα την ακολουθήσω, θα μω ξαφνικά στην καλύ- δα για να δώ πώς είνε ο άνδρας που της δίνει ραντεβού εκεί, για ν' άντικρύσω έτσι πένους και την ίδια στον πρόσωπο καί...

Τί θα κάνω ύστερα; Ούδ' έγω δεν ξέρω!...

Η βάρκα με την άγνωστη γυναίκα ξανάβη απόψε. Μόλις ή σ- κουπέλλα ήήθηκε έξω κ' άρχισε να προχωρή προς την άπομερη κα- λύδα, έβήκα πίσω από το δέντρο που μ' έκρυβε τη στιγμή εκείνη κ' άρχισα να παρακολουθώ τη μυστηριώδη γυναίκα... Η σκουπέλλα μπήκε στην καλύδα, χωρίς να μ' αντίληφθ... Πε- ρέμια ακόμα λίγο άπ' έξω. Αμέσως ώρησα κ' έγω προς την κα- λύδα και άρχισα να χτυπώ την πόρτα, φωνάζοντας: —Ανοίχτε! —Ανοίχτε!

Δεν έλαβα καμιά απάντηση. Ξαναβρόντήσα τη θύρα. Κανείς δεν άνοιξε. Δεν μπορούσα πια να κρατηθώ. Έδωσα μια δυνατή κλωτσιά της πόρτας, έσπασα τη λεπτή κλειδαριά της και βέβηκα από το εσωτερικό της καλύδας... Μά δεν είδα κανένα εκεί μέσα... Μά τί έμμενε ή σκουπέλλα; Την είδα με τὰ μάτια μου να μπαίνει

Εκεί μέσα... Πού είχε πάει; Πού είχε κρυφτεί;

Προχώρησα μηχανικά στη μέση της καλύδας, προσπαθώντας ν' ανακαλύψω την πόρτα κενός άλλου δωματίου... Σε μια στιγμή τὰ βλέματά μου έπεσαν στο τραπέζι. Καί είδα άνοιγμένο ένα χάστη της Γαλλίας, σημεδμένο έδώ και κει με κόκκινες μολυβιές... Δί- πλω στο χάρτη, ήσαν ένας διαβήτης, κνάλια και διάφορα χαρτιά με σημειώσεις σχετικές με τις στρατιωτικές δυνάμεις της Γαλλίας!

Τότε τὰ κατάλαβα όλα! Η μυστηριώδης γυναίκα, ή σκουπέλλα που είχα αγαπήσει, ήταν μια κατόικος. Καί ή κατόικος αυτή έρχότανε στην ερμηκή έ- κεινη καλύδα για σκοπούς που άφορούσαν την άποστολή της!

Το πρώτο αίσθημα που δοκίμασα, μόλις έκανα αυτή την ανα- καλύψη, ήταν μια άπέραντη χαρά!... Τί μ' ενδιέφερε αν ή γυναι- κά εκείνη κατασκοπεύε τη Γαλλία! Εκείνο που μ' ενδιέφερε έμένα ήταν πώς ή σκουπέλλα δεν πήγαινε στην καλύδα για να συναντήσει ένα φίλο της!... Η άγνωστη δεν ήηκε σ' άλλον, δεν περνούσε τη νύχτα της στην αγκαλιά ενός άλλου!... Ένωιαθα την επιθυμία να ξεφωνίσω, να τραγουδήσω από τη χαρά μου!

Ένώ όμως έρεχνα γύρω μου άγωνιώδη βλέμματα, προσπαθώντας ν' ανακαλύψω την άγνωστη για να της πω πόσο την αγαπούσα, για να τή σφίξω στην αγκαλιά μου, —ήμουν έτοιμος και να της ό- ποσχεθώ ακόμα ότι θα την βοηθήσω σε ό,τι μω ζήρήσει!...—α- δα ξαφνικά ένα από τὰ σανίδια του τοίχου ν' άνοιξη σιγά-σιγά και να προβάλλη από μέσα ένα χέρι που κρα- τούσε ένα περιστόμο. Κεί ή κάννη του περιστόμου αυτού ήταν γεμισμένη ένω- τιον μου!...

Ο τοίχος ήταν κοφός, σχηματί- ζοντας μια κυρτώνα. Εκεί θα κρυφτή- κε ή άγνωστη όταν μ' άκουσε να χτυπώ την πόρτα, χωρίς να προστάση να κρυ- ψη το σημεδμένο χάρτη. Καί τώρα ή θελε να με σκοτώσει, για να μω χα- λάσω τὰ σχέδιά...

Η σκέψεις αυτές πέρασαν σαν άστρα- πή από το μυαλό μου, ενώ έβλεπα το πε- ριστόμο να διευθύνεται καταπάνω μου. Οά ήθελα να φωνάξω της άγνωστης, ό- τι δεν ήθελα το κακό της, ότι ήμουν φί- λος της, ότι την αγαπούσα... Μά κατά- λαβα ότι, πριν προστάσω ν' άνοιξω το στόμα μου, εκείνη θα με πυροβολούσε... Καί τότε, ένα τυφλό, σκοτεινό ένστικτο μ' έκανε να μη συλλογιστώ τίποτ' άλλο παρά μόνάχα ότι κινδύνευε ή ζωή μου... Έ- βγαλα με άδωραμμία ταχύτητα από την τοση μου το περιστόμο που και πρό- λαβα να πυροβολήσω πρώτος—ένω το μυαλό μου έφρασε με τη σκέψη ότι κεί- νη τη στιγμή σκοτώνα τη γυναίκα που αγαπούσα...

Ένα ξεφωνητό πόνου άκούστηκε πί- σω από τον τοίχο... Σχεδόν άμέσως, το σανίδι μετακινήθηκε σαν πόδα και μια γυναίκα, σκεπασμένη από ένα μαύρο μαν- τλά, έπεσε έαριά στο πάτωμα... Πονά- ρεπα δίπλα της, τρέμοντας δολιχέρως, κ' είδα πώς ή σκουπέλλα την έβη βοή άκού- εώς στην καρδιά... Όλα στειφογούζαν γύρω μου...

Καί όταν έσκυφα καλύτερα, με δυν- νηγή περιέργεια, για να δώ για πρώτη φορά τὰ χαρακτηριστικά της άπαρημέ- νης σκουπέλλας, έβγαλα ένα ξεφω- νητό καταπληξώς. Η γυναίκα που ήταν ξαπλωμένη νε- κρή μπροστά μου, ή γυναίκα που σκότωσα, ήταν ή Σόνια, ή άδωστριακή κατόικος, ή άδωα παιδούλα, που είχα κάποτε έρω- τευθώ!... Ο πόλεμος είχε τελειώσει, μά ή Σόνια ξεκαλούθωσε να είνε κατόικος.

Έσφυγα σαν τοιλόδς από την καλύδα, αφήνοντας άνοιχτή την πόρτα. Ούτε έγω δεν ξέρω πώς βέβηκα από δωμάτιό μου... Δεν μπορώ ακόμα να έρω πώς άρα είχα περάσει από τη στιγμή του φόνου... Σε μια στιγμή, όμως, έβγαίνοντας στον εξώστη, για να δροσίσω το φλεγόμενο μέτωπό μου στο δροσερό αέρο, είδα τους δύο άνδρες που συνόδευαν πάντοτε τη σκουπέλλα να μεταφέροντ το πτώμα της Σόνιας στη βάρκα—και να χάνονται μέσα στην ύλη... Οί δύο εκείνοι βοηθοί της Σόνιας θα με είδαν να τρέχω πίσω από την κατόικος και θα έβουν ότι ο δολοφόνος της Σόνιας μένει τώ- ρα σ' αυτή τη βίλλα...

Ίσως να πρέπει να φύγω... Μά, όχι, όχι!... Τώρα που σκότωσα τη σκουπέλλα, την γυναίκα που αγαπούσα μω είνε αδιαφορο άν θα με σκοτώσουν και μένα...

(Έδώ τελειώνει το 'Ημερολόγιο του πρώην κατασκόπου Τζών Χίρστ, ο οποίος, καθώς είπαμε, δολοφονήθηκε στην ερμηκή βίλλα του, χωρίς ν' ανακαλυφθούν μέχρι σήμερα οι εγκληματίες...)

Από τον εξώστη μου είδα τους δύο άνδρες να μετα- φέρουν στη βάρκα το πτώμα της...

Η ΜΕΓΑΛΗΣ "ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ", ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΟΙΔΟΥ ΜΑΛΙΜΠΡΑΝ

Ο περίφημος τενόρος Γκάρτσια κι' η τρελλή κόρη του. Τα «τουρνέ» της εικονογραφούνται στο Νέο Κόσμο. Ο άτυχος γάμος της Μαρίας Φελίτιας με τον άσωτο τραπέζιτη Μάλιμπραν. Οι αγώνες κι' οι θρίλερ μιας μεγάλης αοιδού. Ο παρὰ φθοράς έρωτας της Μάλιμπραν για τον βιολινίστα Σάρλ ντε Μπεριό. Ένα μυθιστορηματικό ταξίδι στην Ίταλία, κλπ. κλπ.

ΠΩΣ όλες η περίφημες γυναίκες του παλιού καιρού, περίφημες για την ωμορφιά τους και το ταλέντο τους, έχουν ένα σωρό περιέργους και μυθιστορηματικούς θύλους για την καταγωγή τους, έτσι κι' η Μαρία Φελίτια Μάλιμπραν, η μεγάλη Ίσπανο-ταλίδα αοιδός του ΧΙΧ αιώνα, έχει σύμφωνα με τις διαδόσεις των συγχρόνων της κάποιο σκοτεινό μυστήριο στα παιδικά της χρόνια. Έλεγαν δηλαδή τότε, ότι η όμορφη Μαρία Φελίτια δεν ήταν πραγματική κόρη του περιφημού εκείνη την εποχή τενόρου Γκάρτσια, παρά ένα όρφανο κορίτσι που τό είχε μαζέψει μια μέρα από το δρόμο...

Αυτή όμως η διάδοσις, όπως απέδειξαν καθαρά οι βιογράφοι της μεγάλης αοιδού, είναι ένα ρομαντικό παραμύθι. Η Μαρία Φελίτια γεννήθηκε το 1808 στο Παρίσι και δεν υπάρχει πειστήρια καμιά αμφιβολία ότι ήταν κόρη του τενόρου Γκάρτσια, του περιφημότερου Όθελου στα χρονικά του Μελοδράματος.

Ο πατέρας της μεγάλης αοιδού, ένας ύψηλός σωμος κι' αθλητικός άνδρας, αγριωπός σαν κουρσάρος, είχε μια παράξενη και κάπως δικαιολογημένη λύση: "Ήθελε να κάνει με κάθε τρόπο μεγάλους ήθοιους του Μελοδράματος, όλα τα παιδιά του. Γι' αυτό λοιπόν, όπως έλεγαν οι συνάδελφοί του, μάθαινε στα παιδιά του να τραγουδούν από την πρώτη μέρα που έρχόντουσαν στον κόσμο."

Φαντασθήτε τώρα τι τράβηξε από αυτόν τον υπερβολικά φιλόδοξο πατέρα η μικρούλα Μαρία Φελίτια, που ήταν η βγάλη ακόμη τις φασκίες και σηκωθή από την κούνια της.

Η Μαρία ή η Μαριέττα, όπως την έλεγαν οι Γκάρτσια, ήταν ένα κορίτσι με άφανταστα ζωηρό χαρακτήρα. Ήταν ένα σωστό αγριοκάτσικο. Από το πρωί ως το βράδυ δεν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρά πώς να ξεφύγει από την άγρυπνη πατρική επίβλεψη για να σκαρφαλώσει στα δέντρα και στα γιαπιά της γειτονιάς. Αυτή η άναγκη της, τρελλής κινήσεως της έμεινε σ' όλη της τη ζωή. Μεγάλη πειστή, όταν γύριζε τη νύχτα ύστερ' από μια κουραστική παράσταση, δεν ξαπλωόταν σε μια πολυθρόνα για ν' αναπαυθή λιγάκι, αλλά άρχιζε να περπατάει όλες τις καρέκλες κι' όλα τα έπιπλα του διαμερισμάτος της ως την ώρα που έπεφτε κάτω σαν νεκρή, εξαντλημένη από την κόπωση και τον ύπνο. Το μικρό αγριοκάτσικο της παιδικής ηλικίας ξυπνούσε μέσα της κάθε τόσο κι' αυτό την ώθησε μια ώρα αρχύτερα στον τάφο.

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς πόσο λίγο ταιριάζανε αυτά τ' ακροβατικά της γυμνάσματα με τις επίσης ακροβατικές εξασκήσεις της φωνής της, που της επέβαλε ο σκληρός κι' αγριωπός Γκάρτσια. Το κάθε μάθημά τους καταντούσε αληθινή τραγωδία και φαίνεται καθαρά ότι η Μαρία Φελίτια δεν θά γινόταν ποτέ αοιδός, αν δεν την εξανάγκαζε σ' αυτό ο πατέρας της με το βούρδουλα στο χέρι!... Η Μάλιμπραν τις περισσότερες φορές έχυνε μαύ-

Η Μάλιμπραν

ρα δάκρυα, όταν ώρα τραγουδούσε κρυφά έννοείται από τον πατέρα της που καθότανε στο πιάνο και της γύριζε την πλάτη. "Έτσι έμαθε να τραγουδάει και να κλαίει συγχρόνως, δίχως το κλάμμα της να ελαττώνη διόλου την έντασι της φωνής της. Μ' αυτόν τον τρόπο τραγουδούσε, παραδείγματος χάριν, την τελευταία σκηνή του "Όθελου" κι' έκανε το κοινό να παγώσει από τη φρίκη του..."

Η Μαρία Φελίτια «ντεμποντάρισε» στο Λονδίνο το 1821 σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων και σημείωσε μια περιλαμπρή επιτυχία. "Υστερ' από ένα χρόνο, ο τενόρος Γκάρτσια πήρε την απόφασι να κάνει μια μεγάλη «τουρνέ» στην Αμερική με τον θάσο του και φυσικά δεν άφησε στην Εύρωπη την κόρη του. Ο θάσος του περιφήμου τενόρου ήταν κάπως περίεργος. Αποτελείτο απ' αυτόν, από τη γυναίκα του, από το γιο του κι' από τις δυο κόρες του. Ήταν μιά πραγματική οικογενειακή «τουρνέ». "Επ' πλέον ήταν ο πρώτος Ιταλικός μελοδραματικός θάσος που έκανε την εμφάνισή του στην Αμερική μ' έξηρα λισμένη την θριαμβευτική επιτυχία.

Εκείνο όμως τον καιρό η Μαρία Φελίτια άρχισε να μην ακούη τυφλά, όπως πρώτα, τον αυταρχικό πατέρα της κι' αυτό βέβαια έκανε τον Γκάρτσια να μαινεται από το θυμό του. "Ένα βράδυ τέλος, έξω φρενών από τις τρελλές της κόρες του, θέλησε να της δώσει ένα αληθινό μάθημα.

Στον "Όθελλο" του Ροσίνι, ο Μαύρος δεν πνίγει όπως γίνεται στο δράμα, αλλά σκοτώνει μ' ένα μαχαίρι τη Δυσδαμόνα. Όταν λοιπόν έφταναν στην τελευταία σκηνή, ο τενόρος Γκάρτσια μπήκε μέσα στο δωμάτιο της Δυσδαμόνας κρατώντας στο χέρι του ένα αληθινό μαχαίρι. Η Μαρία που έπαιζε το ρόλο της Δυσδαμόνας είδε το καλοκατασκευασμένο μαχαίρι καθώς και τις αγριότητες του πατέρα της και νόμισε ότι ήθελε να την σκοτώσει σ' αλήθεια! Τρελλή τότε από το φόβο της άρχισε να τρέχει εδώ κι' εκεί στη σκηνή, τρέμοντας συγκορμη και να παρακαλή σιγανά τον άγριεμένο Γκάρτσια.

— Για τ' όνομα του Θεού, μη με σφάζεις!

Μπορείτε τώρα να φαντασθήτε την έντονη που έκανε στους θεατές, που δεν είχαν καταλάβει τον καυγά της Μαρίας Φελίτιας και του Γκάρτσια, αυτή η τόσο ρεαλιστική σκηνή!

Η Μαρία ωστόσο, άτιθαση όπως ήταν, πήρε την απόφασι να λυτρωθή μια για πάντα από τη σκλαβιά του πατέρα της και μια μέρα παντρεύτηκε ξαφνικά τον Αδουστο Μάλιμπραν, ένα βαθύπλουτο Γάλλο Τραπεζίτη, πολύ πιο μεγάλο της στα χρόνια. Ο Γκάρτσια, έξω φρενών πάλι από το θυμό του, αφού καταράστηκε την κόρη του μ' ένα υπέροχο «ντό» από τα κατάβαστα του στήθους του, κι' αφού έσπασε το κεφάλι του γαμπρού του μ' ένα σπινθίρι καντηλιού, πήρε την οικογένειά του και πήγε να κάνει μια μεγάλη «τουρνέ» στο Μεξικό.

Ο γάμος της με τον Τραπεζίτη Μάλιμπραν, ήταν για τη Μαρία Φελίτια, η μεγαλύτερη απογοήτευσις της ζωής της. Ο άνδρας της ήταν ένας «παρὰ φθοράς» ένας άσωτος, που την παρότρυνε γρήγορα στην τύχη της και ξανάρχισε τις παλιές ερωτικές περιπέτειές του με τις γυναίκες του ημιόμοιου. "Επ' πλέον, όχι μόνο δεν ήταν βαθύπλουτος, αλλά ήταν

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

(Από το Γερμανικό)

Μες τ' σκοτάδια της ζωής τρι' αστέρια μας φωτίζουν
Συντροφειμένα και λαμπρά τη ζωή μας στολίζουν:
Κρασάκι και τραγοδι κι' αγάπη ποθητή.

Με το ποτήρι στο δεξί τι νοιώθω δεν γνωρίζω,
Στης φαντασίας τ' άπτερα τον κόσμο' δλο γυρίζω
Και πίνω το κρασάκι κι' δλο ζητάω κρασί.

Στην αρμονία του τραγουδιού κάθε καρδιά σκιρτάει,
Κι' αν τρέχει και το δάκρυ μας, χαρούμενο κυλάει,
Γιατί απ' την αρμονία παίρνει κι' αυτό ζωή.

Κι' όταν αχτιδοτρεμόντας προβαίνει τ' άλλο αστέρι,
Τότε η καρδιά θά τραγουδή με πόθο για το ταίρι.
Και σαν κρασί που βράζει θά θερμανθή κι' αυτή.

"Αστρα σ' έμας τη ζηλευτήν αχτίδα σας χαρίστε,
Και σ' ζωή, σ' θάνατο ποτέ μη μας αφήστε,
Κρασάκι και τραγοδι κι' αγάπη ποθητή.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ

(Από τον Λατινό Κάουλλο)

Κλάψτε "Αφροδίτη κι' "Ερωτες, όμορφονιοί και κόρες,
Ο σπούργιτος απέθανε της πολυαγαπημένης
Που άγαπούσε πειότερο κι' από τ' άδυ της μάτια.
Ήταν καλός ο δύστηνος, τόσο τον είχε μάθει
Όσαν παιδάκι τρυφερό την ακολουθούσε,
Με το πιπί του το γλυκό πάντα την ακολουθούσε,
Κι' από τον κόρφο της ποτέ δεν ήθελε να φύγει.
Και τώρα πάλι στο σκοτεινό δρόμο χωρίς "πτροφία,
Σ' έσαν "Αδη φθονερέ, που τρις ανάθεμάσε
Τι δλες του κόσμου τ' έμμορφιές άνεσπλαχνα θερζεις,
Κι' έμε τ' "μυριοχάριτο μου έξηλεψες πουλάκι,
"Ω! τι κακό που μ' εύρηκε, ω μαύρο μου σπουργίτη,
Τώρα για σένα έπρίστηκαν της κορασίδας τ' άμνια
Κι' έγιναν κατακόκκινα απ' το πολύ το κλάμμα.

AD. PYRRHAM

(Από τον Όρατιο)

Πές μου, Πύρρα, ποιόν σε ρόδα
Σφίγγεις μες στην άγκαλιά σου,
Και μαζεύεις τα μαλλιά σου
Σ' έρωτόπληκτη σπηλιά
"Όλη άπλοτη και χαρά;
Πές μου, Πύρρα, ποιόν σε ρόδα
Σφίγγεις μες στην άγκαλιά σου,
Και μαζεύεις τα μαλλιά σου
Σ' έρωτόπληκτη σπηλιά
"Όλη άπλοτη και χαρά;
Δύστηνος που δεν σε ξέρει
Και πιστή του σε λογάζει
Και με πάθος σ' άγκαλιάζει
"Ότι άπάνω μου φοβά.

ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

(Το Λουδ. Κάουινς)

Η σκλαβα μου με σκλάβωσε και με κρατεί δεμένο.
Κι' ενώ γι' αυτήν λαχάρω με κάνει να πεθάνω.
Μες σ' ανθοδέσμη δροσερή ποτέ τ' αβέματά μου
Ρόδο δεν εξανοίξανε ώραίο σαν την κυρά μου.
Ούτε σε κάμπο λούλουδο, ούτε κανέν' αστέρι
Που να βάλω στην όμορφή με το χρυσό μου ταίρι.
Από τα μαύρα μάτια της, όπου σκληρά πληγώνουν,
Σκορπιούνται λάμψεις κι' όμορφιές που γύρω μας θαμπώνουν.

Κι' η περισσός η χάρης της έμε τον κύριο της
Με μάγεψαν, μ' έσκλάβωσαν και μ' έκαναν δικό της.
Και λένε όσοι εύτυχησαν να ιδούνε τ' αμαλλιά της,
Τι αξίζουν τ' άναθα μαλλιά μπροστά από τ' άδικά της;
"Εκλεψε από τον έρωτα το μελαψό της χρώμα
Που λάμπει περισσότερο κι' από το χιόνι άκόμα.
Και πρόσχαρη και σοβαρή στην όψη δείχνει ξένη,
Αλλά πώς εινε βάρβαρη στο λογισμό δεν μπαίνει.
Στη γαλήνη την όψη της κάθε καρδιά γελάει,
Η τρικυμία εξαπνίζεται κι' ο πόνος μας σκορπάει.
Αυτή ναι η σκλαβα που άγαπώ και με κρατεί δεμένο,
Γι' αυτήν βασιανίζομαι και στη ζωή άπομένο.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ

Ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ', χρωστούσε την ανάρρησί του στον πονηφόκο θρόνο στην ένθερμη υποστήριξι του Άγιου Καρόλου, ο οποίος τότε ήταν καρδινάλιος του Μπαρμε.

Όταν όμως άργότερα ο καρδινάλιος αυτός έμαθε μερικά θραυστικά παρηκτώματα του Πάπα Γρηγορίου, του ελεπε:

— "Αν τάξερα όλ' αυτά δεν θά σ' άφήφιζα!

— "Ήουχάστε, άγιε πάτερ, του άπάντησε τότε ο έξυπνος Πάπας. Το "Άγιο πνεύμα τ' άγγωρίζε όλα, όταν σ' άνέπνευσε να με υποστηρίξετε!...

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΜΦΥΛΙΩΝ ΣΠΑΡΓΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

ΟΥ κάρφωσαν τα βλέφαρα με άγκάθια κόκτου, για να μη μπορέσει να κλείσει τα μάτια του, και βότερα, αφού τον ξάπλωσαν δόλυνμο στον ήλιο, του χάραξαν διάφορα μέση του σώματός του μ' ένα μαχαίρι κι' έριξαν πιπέρι στις πληγές του...

«Και αφού τον έδεσαν, του έβαλαν ένα χωνί στο στόμα και άρχισαν να του χύνουν κρασί, όπου η κοιλιά του φούσκωσε σαν άσπι και έσκασε...»

Έτσι άρχίζουν τα περισσότερα από τα παραμύθια, που λένε οι Μεξικανοί στα παιδιά τους. Μ' αυτά τα φρικαστικά δρώματα ναυορίζονται τα Μεξικανόπουλα. Από

την άγκυλιά της υιτέρας τους ξεοικειώνονται με τον τρόμο, με το ρίγος, με τη φρίκη. Και γι' αυτό, αργότερα, όταν μεγαλώσουν, περιφρονούν τόσο το θάνατο.

Ο θάνατος είναι στο Μεξικό ή πιο κομική υπόθεση του κόσμου. Προκαλεί άλλον την ευθυμία, παρά τη λύπη. Η ζωή του ανθρώπου δεν έχει καμιά σημασία για κάθε γνήσιο Μεξικανό. Δεν διαφέρει διόλου από ένα ταίγιο. Πρέπει να είναι τρελλός εκείνος που θα άρχισι να κλαίει και να δδύρεται, όταν θα δει να του τελειώνει το ταίγιο.

Σ' ένα εικονογραφημένο άναγνωστικό, με το οποίο τα Μεξικανόπουλα μαθαίνουν τα πρώτα γράμματα, είδα τις πιο φριχτές ζωγραφικές παραστάσεις, που αντίκρουσαν ως τώρα τα μάτια μου. Σ' όλες τις σελίδες του βιβλίου αυτό έφτανόταν ο θάνατος, ένας σκελετός άπασιος..., με γελοιοποιημένους... Στη μια εικόνα τον βλέπετε να κρατάει στο χέρι του μια ανθοδέσμη, στην άλλη να μεθάει σε μια ταβέρνα, στην τρίτη να κλπίζει, στην τετάρτη να χορεύει τον «Ζαράμπε», τον εθνικό χορό των Μεξικανών, με χάρι που θα την ζήλευε και το πιο σβέλτο παλληκάρι. Και ούτω καθεξής... Ο θάνατος παρουσιάζεται σ' όλες τις εκδηλώσεις της καθημερινής ζωής... Ο... παιδαγωγός, που έγραψε και εικονογράφησε αυτό το άναγνωστικό, και ο ίδιος που το ένεκρινε, ήθελαν να ξεοικειώσουν τις τουφεκές ψυχές των παιδιών με το θάνατο, να κάνουν τα Μεξικανόπουλα να γελούν με το άναρχιστικό θέαμα ενός σκελετού! Η νεκροφιλία αποτελεί το κυριότερο γνώρισμα του παράξενου αυτού λαού, που συνδυάζει το πάθος του Ισπανού με τη θηριωδία του Έρυθροφύχου, του λαού αυτού, που περνάει τη ζωή του μέσα στο άκομιτο ήφαίστειο μιας διαρκούς επαναστάσεως και άλλαεπαλλήλων έμφυλων σφαγαμύων.

Όταν έφευγα από το Μεξικό, αφού περιηγήθηκα δολόκληρη αυτή την φλεγόμενη χώρα, είχα την εντύπωση πως εγκατέλειπα ένα άπέραντο νεκροκόλον, φαντασμάτων, τεράτων και άνομολογητών βασανιστηρίων...

Οι Μεξικανοί άφηγούντοι τους φόνους που έκαναν με την ίδια απάθεια, με την όποιαν έσεις κι' εγώ άφηγούμθα τις εντυπώσεις μας από μια έπίσκεψή μας σ' ένα μουσείο. Σκοτώνονται μεταξύ τους, χωρίς άφορη, για φύλλου πήδημα.

Σκότωσα έναν έμπορο στο Παράλ, μου διηγήθηκε ένας Μεξικανός, έπειδή, ενώ μου έδινε κάτι ρέστα, ζήτησε να μου πιάσει κι' ένα χαρτονόμισμα του Χουέρτα, που παληπό προέδρου μας, που τον έδιωξα εγώ μαζί με μερικούς συντρόφους μου!...

Σκότωσα στο Τσιουαχουά, μου διηγήθηκε ένας άλλος Μεξικανός, κάποιον τύπο, ο όποιος είχε καθήσει σ' ένα καφεείο στη δική μου θύρα!...

Γι' αυτές τις άφορηές γίνονται στο Μεξικό τα περισσότερα έγκλήματα. Πολύ συχνά όμως οι λόγοι που προκαλούν ένα φόνο είναι...περισσότερο άσημαντοι! Ικάποιος, λόγου χάριν, περπατάει στο δρόμο και, ξαφνικά, βλέπει μπροστά του έναν άνθρωπο, ο όποιος, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, δεν του άρέσει. Βγάζει άπαθέστατα το πιστόλι του — άξερουά άπαράτητο σε κάθε Μεξικανό — πυροβολεί και ξαπλώνει κάτω νεκρό τον ένοχλητικό τύπο!...

—Τι κάνουν τα δικαστήρια στις πε-

—[Ένα σπαρταριστό ρεπορτάζ του διασημού Γάλλου μυθιστοριογράφου κ. Μάρκ Σαντοϋρν, από ένα ταξίδι του στο Μεξικό]

οιπτώσεις αυτές; άκούω έναν άναγνώστη να με ρωτά.

Είπε προημέτερο, άγαπητέ και περίεργε άναγνώστη, να μη σου κάνει λάθος για τα Μεξικανικά δικαστήρια. Οι δικαστές είναι και αυτοί άνθρωποι — και οι περισσότεροι άπ' αυτούς οικογενειακά — και όταν βλέπουν ένα εκατηγορούμενο να παρουσιάζεται μπροστά τους άπασιος και βλοσυρός, με το χέρι άκουμπισμένο στο πιστόλι, που είναι περασμένο στην πέτρινη ζώνη του, σπεύδουν να τον άθώωσουν, όποιο κι' άν είναι το έγκλημα, για το όποιο κατηγορείται, για να μη τον...δυσχερετίσουν!...

Οι άνθρωποι που σκορπίζουν γύρω τους με τόση εύκολία το θάνατο, πως άντικρίζουν το φάσμα του;

Θα σας άφηγηθώ μια ιστορία, ως άπάντησι στο έρώτημα αυτό. Στα 1928 ο Μπάριος, ένας από τους πρώην στρατηγούς του Βίλλα, συνελήφθη αλμυλώτως κατά τη διάρκεια μιας επαναστάσεως, από τους ανθρώπους του Σεργάνο Γουέθ. Η ώρα 4 το πρωί, πέρασε από στρατοδικείο, το όποιο τον καταδίκασε, φυσικά, σε θάνατο.

—Έξω! είπε ο Μπάριος, όταν άκουσε την καταδικαστική άπόφασι. Κι' έγω τόσο σκληρός θα ήμουν, κίριοι στρατοδίκαι, άν ήσασα μουν στη θέση σας. Σας συγχάωω για την κρίσι σας!...

Συγχρόνως ο Μπάριος άρχισε να ψάχνει στις τσέπες του. Έβγαλε δεκατέσσερα πέσες και τα έδωσε σ' ένα στρατοδίκη, λέγοντας:

—Η τελευταία μου έπιθυμία είναι να μου άγοράσεις ένα καινούριο καπέλλο κι' ένα μεγάλο κόκκινο μαντήλι...

—Άδέναντι! του άποκριθίκε ο στρατοδίκης. Η εκτέλεσή σου θα γίνει έσπερ' από μια ώρα, στις 6 το πρωί, και τα καταστήματα δεν άνοιγουν πριν από τις 8 ώρες...

—Είπε τάχα άνάγκη να με τουφεκίσετε στις 6 άκριδώς; ρώτησε γεμολώνοντας ο Μπάριος. Δεν μπορείτε ν' άναβάλλετε την εκτέλεσή μου για τις 8 1/2;

Τέλος, έσπερα από μια ειδική σύσκησι, οι στρατοδίκαι άποφάσαν να στείλουν ένα στρατιώτη ν' άνοιξη διά της βίας ένα κατάστημα και ν' άγοράσει ένα καπέλλο κι' ένα κόκκινο μαντήλι, για να εκτελεσθή η τελευταία έπιθυμία του καταδίκου και για να γίνη ο τουφεκισμός την άσμενη ώρα. Όταν ο στρατιώτης γύρισε από την πόλη, ήρθε τον Μπάριο νεκρό στον περιβόλο του νεκροταφείου, όρθιο μπροστά στο εκτελεστικό άπόσπασμα.

—Ήθελα το μαντήλι για να σκεπάσω το πρόσωπό μου! έξήγησε ο μελλοθάνατος. Δεν υπάρχει πιά άποκρουστικό θέαμα από το πρόσωπό ένοχός τουφεκισμένου, με σπασμένο το σαγόνι του...

Και ο Μπάριος άναψε ένα ταίγιο. Όταν το κάπνισμα σχεδόν έλει, το έβγαλε με προσοχή από το στόμα του και έπε στους στρατιώτες: —Κιττάστε τη στάχτη του... Δεν έπεσε διόλου... Άπόδειξι ότι τα χείλη μου δεν έτρεμαν... Να πείτε στους φίλους μου ότι πέθανα χωρίς να δειλιάσω μπρός στο θάνατο...

Και ο καταδίκος έδεσε το κόκκινο μαντήλι γύρω από το στόμα του, κατέβασε τον πλατύ γύρο του καινούριου καπέλλου του ως τ' αϊτιά του και ρώτησε:

—Βα μόνος!... Έμπρός, παιδιά!...

Μια όμορφη άκούστηκε και ο Μπάριος έπεσε κάτω, με το σώμα τραπημένο από σφαίρες...

Στα τρία δευτερόλεπτα, που βάσταξε η άγωνία του, προτού ο έπι κεφαλής του άποσπάσματος του φτάνει σ' αυτή τη χρονική βολή, ο Μπάριος, κατανώντας τους πόνους του, προσπαθούσε να δώσει στα παραμορφωμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του έκφρασι εθιμίας...

Και πέθανε με το χαμόγελο στα χείλη.

Θα μπορούσα να σας άναφέρω άπειρες τέτοιες ιστορίες, από τις όποιες ένα πονάχα συμπέρασμα βγαίνει: πόσο βαθιά είναι η περιφρόνησι των Μεξικανών προς το θάνατο. Μα η ιστορία αυτή, παρ' όλο το πένθος και άναρχιστικό μεγαλείο τους, καταντούν στο τέλος μονότονες. Όστόσο, ποτέ δεν θα μπορούσα να περιγράψω την εντύπωση, που μου άφησε η κηδεία, που την παρακολούθησα από την άρχή, σε μια μικρή πολιτεία του Μεξικού.

Ο νεκρός ήταν ένα παλληκάρι, που το σκότωσε ένας φίλος του, ένας άδελφικός φίλος του, ενώ έκαίαν χαρτιά, για μια διαφορά λίγων πόντων. Στο χαρακτηριστικό στίπι είχαν συγκεντρωθή γύρω από το φέρετρο, τοποθετημένο στο πάτωμα, όλα τα παλληκάρια του χωριού, και άρχισαν να...φαγατί, που βάσταξε πέντε δόλες...φάρες! Όσα τραγούδια ήξεραν, τα

Ο Θάνατος
(Εικόνα παρμένη από Μεξικανικό Άναγνωματάριο)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Η μένη αθένητική βιογραφία του γενναίου Έλληνας πρίγκηπος]

ΣΤ' ΠΩΣ ήταν επόμενο, κατόπιν της έπιμονής αυτής, ώρίσθη να γίνη ή μονομαχία. Οι μάστιγες του Μουρούζη δεν μπορούσαν να μη δεχθούν τους δρους του Μαβίλη. Έκωνόνισθη λοιπόν ο χρόνος και ο τόπος της μονομαχίας κι' ένα πρωί έπλησαν εκεί κρυφά οι άντιπαλοί και οι μάστιγες. Μα ο Μουρούζης έδήλωσε τότε καθόρα: —Όχι. Μ' αυτόν τον άνθρωπον έγώ δεν μονομαχώ. Δέχομαι νά υποβιβασθώ μπροστά του, μα δεν θα τον χτυπήσω. Είπε άνδρας!...

Χωρίς ν' άκούση λοιπόν τους μάστιγες του, που έκωνόνισαν αυτή τη μεγάλη την άπότασι άπ' την όποια θα μονομαχούσαν, ο Μουρούζης έπεφίσε προς τον Μαβίλη και του έπε με ειλικρίνεια:

—Κίριο Μαβίλη, πρέπει να με συγχωρήσετε. Μετανοώ και σας ζητώ συγγνώμη. Πολλές φορές κάνω τη νύχτα πράγματα, τα όποια το πρωί άποδομαίω. Έτσι μου συνέβη κι' αυτή τη φορά. Σας προσέβαμ' άποδομαίω. Άν θεωρείτε άρεστές αυτές τις εξήγησεις μου, θεωρηστέ με άπ' αυτή τη στιγμή φίλο σας ειλικρινή.

Ο Μαβίλης, κατόπιν της στάσεως αυτής του Μουρούζη, έμει άκωσος πιά. Δεν μπορούσε νά έπαμείνη στην μονομαχία. Και του έδωσε το χέρι. Έγκατεθήσαν λοιπόν οι δυο άντ'παλοί

και έγιναν πιά φίλοι.

Από την ήμερα που ο Μαβίλης και ο Μουρούζης έσφιγλήσαν, έγιναν οι καλύτεροι φίλοι. Την ήμερα έκαναν μαζί έκδρομ'ές και το βράδυ έβιναν μαζί στη μπύρα, στην ίδια μπύρα «Καυκρινός», όπου έγινε το έπισπασμα. Και οι Κερκνραίοι, που είχαν μάθει από μεταξή τα της μονομαχίας, έπίγανον εκεί και τους έβλεπαν. Έκαμίζωναν τα δυο παλληκάρια, που γίνανε πιά καλοί φίλοι.

Μα με την παρέα του ήρεμου ποιητού, ο Μουρούζης έπαθε και μια μεταβολή. Κατά τις άλλες μέρες που έμειναν άκόμα στην έλκαρα, δεν έκαμε πιά καμιά άταξία... Έπε χωρίς νά παραφέρεται, έγλεντούσε πως νά ένοηλή κανένα...

Όταν οι δυο φίλοι έγνωρίστησαν καλύτερα, έκαμολογήσαν μεταξύ τους τους σκαπούς τους. Ο Μουρούζης έπε στον Μαβίλη ότι έποφίσε στην Έλλάδα για να πιά νά πολεμήση στην Κρήτη, μαζί με τους επαναστάτες. Και ο Μαβίλης του έξομολογήθη κι' αυτός το ίδιο μυστικό:

—Έχω συνεννοηθή και με μερικούς άλλους Κρητιάτες, του έπε, και φεύγουμε αυτές τις μέρες κι' έμεις, για νά πολεμήσουμε στην Κρήτη.

—Θα πάμε μαζί! του έπε ο ένθουσιασμός ο Μουρούζης.

Κι' οι δυο φίλοι έφιλήθησαν, έσφιξαν τα χείρια τους κι' έδωσαν ύπαρξι να φύγουν μαζί.

Σε λίγες μέρες ο Μουρούζης κι' ο Μαβίλης, μαζί με μερικά άκόμα ήταν γύρω από το νεκρό!...

Και το τριμερότερο είναι που και αυτοί άκούα οι γονείς του σκοτωμένου έλαβαν, στο τέλος, μέρος στη γενική διασέδαση...

Έκρυγα έλυσίμως από κείνο το στίπι, χωρίς να ξέρω άν είδα ένα πραγματικό και άπιστοτο δνείρο ή άν παρακολούθησα μια πραγματική ομιλία. Όσοι όμως έβλεπον το δίδισμα που έμεινε στο Μεξικό, σπάνι. Όσοι όμως έβλεπον το δίδισμα που έμεινε στο Μεξικό, σπάνι.

Την επομένη, μπαίνοντας σ' ένα κατάστημα, είδα άραδιασμένα σ' ένα

κατάστημα διάφορα κομμοτεχνήματα, που παρίσταναν νεκροκεφαλές, σκελετούς, διαβόλους, τρομακτικά φαντάσματα...

—Τι είν' αυτά; ρώτησα τον καταστηματάρχη.

—Παιχνίδια για μικρά παιδιά! μου άποκριθίκε απαθέστατα. —Αλλά λοιπόν ν' άναρχιστικά δρώματα χρησιμοποιούν για πρώτα παιχνίδια στα παιδιά σας;

Ο καταστηματάρχης μου έριξε ένα κατάληκτο βλέμμα, κατάλαβε πως είμαι ξένος και άνασήκωσε τους ώμους του, χαμογελώντας περιφρονητικά...

ΜΑΡΚ ΣΑΝΤΟΥΡΝ

παλληκάρια, έφυγαν από την Έλκαρα για τον Πειραιά. Ο Μουρούζης άνέθηκε στην Άθήνα να ιδη και ν' άποχωρήσει την μητέρα του. Κι' έπειτα κατέβηκε πάλι στον Πειραιά και έφυγαν όλοι μαζί για την Κρήτη.

Έκεί κάτω στο ήρωικό νησί ο Μουρούζης και ο Μαβίλης έπολέμηςαν ήρωικά μαζί με τους άλλους επαναστάτες, και γρήγορα έγιναν άγαπητοί από τους Κρητικούς.

Και μάλιστα ο ποιητής Μαβίλης ένεπνεύσθη από την επανάστασι εκείνη και από τη ζωή των επαναστατών το σονέττο του «Excellence», που τελειώνει με τους επαινεματικούς αυτούς στίχους:

«...Κι' άνηφορουν οι βλάμδες λε... Μα έχουν ποδάρια και καρδίες τσα- (λίκι) (δέντες), και τους θερμείει ή έλπίδα του θανάτου, με τ' άγισμένα δαρνοστέφανά τους.»

Ο Μουρούζης στην Κρήτη είχε πολλά έπεισόδια. Μήπως μπορούσε να ζήσει αυτός ο άνθρωπος χωρίς έπεισόδια;...

Από την πρώτη στιγμή οι Κρητικοί επαναστάτες τον έξετίμησαν και τον άγάπησαν. Και όταν κατόπιν έδειξε την άνδρεία του σε μια μάχη με τους Τούρκους, οι Κρητικοί άρχισαν να τον θαμιάζουν. Τον έβλεπαν όλοι «το παλληκάρι ο πρίγκηπος»!

Όστόσο, ο Μουρούζης δεν μπορούσε να ξεχώρη τις πολλές του συνήθειες. Έπεφίσε μάλιστα νά εφαρμόσει και στην Κρήτη τις παλιές ήρωικές του, που είχε συνηθίσει στις μεγάλες πόλεις. Έπίστεψε πως μπορεί νά επιβλήη και στους επαναστάτες. Μα τα βρήκε σκοδρα!... Και θα έγίνοντο πολύ σοβαρά έπεισόδια, άν οι Κρητικοί δεν του είχαν πονηρό παλληκάρι και από το άλλο, γιατί έμαθαν ότι ήταν πρίγκηπος... Τον λέγανε μάλιστα «Σταναγέτο» τον Κρητικών βουνών.

Ένα πολύ χαρακτηριστικό έπεισόδιο που συνέβη με τον Μουρούζη στην Κρήτη, είναι και το έξης:

Ο Έλληνικός στρατός της κατοχής, που είχε πάει τότε εκεί υπό τας διαταγές του Βάσου, είχε πάρει μαζί του στην Κρήτη και μερικά σαρικά άλεις για την τροφοδοσία του. Την φύλαξι αυτών των άλειςών ο στρατός της κατοχής είχαν έμπιστευθή στον Μουρούζη, που είχε χρηματίσει και άξιωματικός και όλοι τον έσέβοντο. Κανένας δεν έτολμούσε ν' άγγιξη τ' άλεις του στρατού, άπου τα έφυλαγαν ο Μουρούζης με τους άνδρες του.

Φαίνεται όμως ότι μερικά Κρητικοί, που τους έσφιξαν ή πείνα, έζητησαν να πάρουν ένα σαρικό από τ' άλειςρα του στρατού για να φτιάξουν ψωμί και να φάει. Πήγανε λοιπόν άγρίαντοι στο Μουρούζη.

—Τι θέλεις; τους έρώτασε ο Μουρούζης.

—Ένα σαρικό άλειςρα θα πάρουμε, του έλεπαν.

—Τι λέτε, βόε! Το άλειςρα του στρατού θα πάρετε;

—Ναι, καπετάνιο! Θα το πάρουμε, γιατί πεινάει!

Ο Μουρούζης δεν ήξερε άσπείρα! Άμέσως έβγαλε το πιστόλι του και έπετέθη έναντιόν τους.

—Πίσω, γιατί σας έφαγα! έφώναξε.

Οι Κρητικοί έστάθηκαν ήρεμοι και μάλιστα υποχώρησαν ειρηνικά. Κι' ένας λεβέντης Κρητικός που ήταν επί κεφαλής τους, έπε στον Μουρούζη:

—Τι να σου κάμωμε, μωρέ καπετάνιο; Έρρετε να μην είσαι ξένος, για να σου δείξω πόσους πομάδες κάνουν τ' άρματα σου...

Αυτά τα λόγια συγχώρησαν τον Μουρούζη. Έβλεπε πως το βαρβαρικό άίσθημα της φιλοξενίας δεν άφηνε τους Κρητικούς, άκόμα και όταν τους προσβάλει, να τον χτυπήσουν... Το σκέφθηκε αυτό καλά ο Μουρούζης και άλλαξε άμέσως συμπεριφορά.

Έκάλισε κοντά του τον Κρητικό που τον επεν εκείνα τα λόγια και του έχώρισε το πιστόλι του. Το ίδιο έκείνο με το όποιον τον έπειλούσε πριν.

—Πάω τ' ά, καμπαρά, έπε. Σου το χαρίζω.

—Γιατί, καπετάνιο; ρώτησε ο Κρητικός.

—Είπε δικό σου, γιατί σ' άξιζει.

—Να το πάρω;

—Ναι. Να το πάρεις.

—Μα τότες πρέπει κι' ελόγου σου να πάρω πίσω τα λόγια σου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΟΣΤΑΝΣΕΡ ΚΑΙ ΖΟΒΕΪΡ

ΠΡΙΛΙΟΣ τοῦ 862.

Δὲν εἶχε καλοξημερώσει ἀκόμα. Σ' ἔναν ἀπ' τοὺς λαμπροὺς καὶ καταστόλιστους διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων τῆς Σαμάρρας, ἕνας νέος εὐσταλὴς, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπο ἔλαμπε μὲ μιὰ ἀγρία ὁμορφιά, περπατοῦσε νευρικὰ καὶ ἀνυπόμονα, σφίγγοντας πότε-πότε μὲ τὸ λεπτὸ, μὰ ἀτσάλεινιο, χεῖρ τοῦ τῆ λαβὴ τοῦ γαταγανιῦ του.

Ἦταν ὁ Μοστάνσερ, γιὸς τοῦ τυραννικοῦ καὶ σκληροῦ χαλίφου τῆς Βαγδάτης Μουταουακίλ. Δὲν ἀγορεύοντο μόνος, γιατί, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς πολυαριθμοὺς Ἀραβες σωματωφύλακες τοῦ χαλίφου, οἱ ὁποῖοι φρουροῦσαν μυσνοσταγμένῳ μπρὸς τὸν κοιτῶνα τοῦ τυράννου, κ' ἄλλη μιὰ διαλεκτὴ ἐπαφίς—ἡ Ζοβεῖρ, ἡ εἰνούμενη τοῦ χαλίφου—ἀγωνιοῦσε στὸν γυναικωνίτη.

Δὲν μπόρουσε νὰ κρατηθῇ περὶ, σὰν εἶδε τὸν ὀρίζοντα νὰ ροδίζη, οἷχως ἀκόμη τὸ ἔκτακτο ποῦ περιμένε γιὰ κίνησι τῆ νύχτα νύχτα συντελεσθῇ. Γι' αὐτὸ χτύπησε μὲ τὴν ἀδρεῖ παλάμη τῆς διὰ τρεῖς φορές. κ' ἡ ἀφοσιωμένη σκιάδα τῆς, ἡ Νοურიέ, ἔτρεξε κοντὰ τῆς.

—Ἀκόμα τίποτα, Νοურიέ; τῆς φησὶ μετὰ λαχτάρας.
—Τίποτα, χεῖρ μου κυρία! ἀποκρίθηκε ἡ Ζοβεῖρ. Εἶδα χθὲς τὸ βράδυ τὸν Μοστάνσερ, σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελίαν σου, καὶ μοῦ εἶπε πὺς βὰ θὰ τελειώσῃ αὐτὴ τὴ νύχτα... Ὡστόσο, χεῖρ μου νὰ βγῇ ὁ ἥλιος, κ' ἀκόμα τίποτα δὲν φανερώσῃ τὴν ποδητὴ λίστα... Νὰ περπατῇ μιὰ στιγμή νὰ μάθω μὲ τρόπο; ...

—Ὁ Ἀλλάχ νὰ μᾶς φυλάξῃ, καλὴ μου Νοურიέ! Ξεφώνισε τρομαγμένη ἡ Ζοβεῖρ. Ἐχάσατε πὺς στὴν πόρτα ἀγωνιῶν ἀμμοχαρεῖς εἰνούχοι; Ἐχάσατε πὺς ἀκόμη κυκλοφοροῦν στοὺς διαδρόμους ἡ ἔχιδνες καὶ ἡ τίγρεις τοῦ τυράννου; ... Ἐχάσατε πὺς ὁ ἴδιος κάθε βράδυ τὰ βγάζει ἀπ' τὰ κλουβιά τους καὶ τὰ ἀφήνει νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα, γιὰ μεγαλειότερη ἀσφάλειά του;

Ἡ ἄτυχη Νοურიέ ἔνοιωσε ἀνατριχίλα φρίκης στὸ κορμὶ τῆς. Ἦταν ὡσπὲς δυστυχῶς ἡ παρατηρητοὺς τῆς κυρίας τῆς. Πραγματικὰ, ὁ βδελυρὸς ἐκεῖνος τυράννος, ὁ χαλίφης Μουταουακίλ, εἶχε πλουσιωτάτη συλλογὴ ἀπὸ ἔχιδνες, ἀπὸ κάθε εἶδος δηλητηριώδη ἔρπετα, κ' ἀπὸ τίγρεις. Συχνὰ, στὶς ἐκρήξεις τῆς θηριώδους μανίας του, ἀνοίγε τὰ κλουβιά τους καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμα, κ' ὅλα αὐτὰ τὰ φρικιαστικὰ ὄντα ξεχνιγόντουσαν στοὺς διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων, σπαρδίζοντας ἢ δαγκάνοντας θανατηφόρα τὸν πρῶτο ἀτυχῶ αἰλὸς ἢ ἡμερὴν τοῦ θά σιναντοῦσαν...

Ἀλλοῖονο δὲ σ' ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὰ ἀποφύγῃ ἢ νὰ ἀμυνθῇ κατὰ τὸν ἐπιθεσὺν τους. Τὸν περιμένε ἐξάπαντος ζωντανὸ ψήσιμο σ' ἕνα φούρνο ἢ τὸ ὀλιγότερο ἡ κυρτὴ σπάθη τοῦ δημίου!

Εἰδικοὶ δαίμοσι ἀνῆλθαν ἐλεύθερα τὰ θηρία κάθε βράδυ νὰ κυκλοφοροῦν στὰ ἀνάκτορα καὶ κάθε πρωὶ πάλι τὰ ξαναμάζευαν στὰ κλουβιά τους. Ὁ σκοπὸς δὲ ὅλης αὐτῆς τῆς τρομερῆς μονοθρόνου ἦταν νὰ φρουρεῖται καλύτερα ὁ τυράννος ἀπ' τοὺς σινωμύτας, τοὺς ὁποῖους δὲν ἔπαιε ποτὲ νὰ δημιουργῇ ἢ νοσηρὴ καὶ ζωηρὴ κακτοποίηση του.

Ἐξαιρετικὰ, τῇ βοηθῇ συλλογῇ τῶν διὰ ὁχρῶν ἀπ' τὴν ἀγῶνιαν γυναικῶν διέκοψε ἕνας πνιχτὸς θόρυβος κ' ἀόριστα βογγητὰ στὴν πόρτα. Κι' ἐνὸς στιγμῇ ἠκούσθησαν πάλι βαθεῖα ὄλα, ἀνοῖξε σιγαλὰ ἡ πόρτα, παραμέρισαν ἡ βαρεῖες πανήγυρες κορυτίνες καὶ φάνηκε στὸ ἀνοιγμὰ τους ἡ μαυρομελαχροινὴ ὁμορφιὰ τοῦ Μοστάνσερ.

Στηνγὴ λήμνη θορύβου φώτιζε τὰ μάτια του καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ χεῖρ μισοάνοιγαν σὲ χαμόγελο προσδοκῆς τρυφερότητας. Σκούπισε μὲ ἀπαθὴ τὸ ἀμυγδαλωμένον γαταγανὶ τοῦ στὴν κορυτίνη καὶ βάζοντάς το ξανά στὴ θύρη, γλύστρησε ἀθρόονα ὡς τὴς διὰ γυναικῆς, ἡ ὁποῖα δὲν ἔπαιε νὰ τὸν κερτοῦν μὲ θαυμασμὸ καὶ τρόμο.

Ἐκείνη στὴ Ζοβεῖρ, φίλησε ἀνάλαφρα τὸ κατὰλεγκτο μετώπὸ τῆς καὶ φησὶ ὡς ἑλπίς:

—Προσπερνήστε με... Εἶμαι ἀπ' τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Μοστάνσερ ἦταν Μουταουακίλ, ὁ χαλίφης τῆς Βαγδάτης καὶ κυρίαρχός σας!

Ἡ τρομερὴ ἐμφάνισις τῶν διὰ αὐτῶν φράσεων τοῦ δὲν ἔξφυγε ἀπ' τὴν ἀντίληψιν τῶν γυναικῶν. Χλωμές, βγάζοντας ἕνα στεναγμὸ τρόμου κ' ἡ ἀνακουφίσεως ἡ Ζοβεῖρ καὶ τρώον μονάχα ἡ Νοურიέ, γονάτισαν στὸ παχὺ χαλί, ἀκούμπησαν τὸ μετώπὸ τους στὸ δάπεδο σὲ σημείον ὑποταγῆς καὶ μουρμούριζαν:

—Πολλὰ τὰ ἔτι σου, πολυχρονιμένε μας αἰθέντη!...

Ὁ Μοστάνσερ ἔσπινε πάλι, ἀνασφίγγοντας μὲ στοργὴ τὴν Ζοβεῖρ, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκυάλι του, κ' εἶπε στὴ Νοურიέ:

ΤΟΥ ERNEST CLADIER

—Πήγαινε στὸ δωμάτιό σου... Πάρε τὸ δαχτυλίδι μου μίσητος σὲ ναντήσουν οἱ ὁπαδοί μου καὶ σὲ σκοτώσουν, γιατί τὴ στιγμή αὐτὴ κερδίζουν τὰ ἀνάκτορα ἀπ' τὰ ἀπομεινάρια τῶν τεράτων τοῦ πατέρα μου...

Ἡ Νοურიέ ὑποκλίθηκε βαθεῖα, φίλησε τὰ πόδια τοῦ κυρίου ὁποῦ φρουροῦ καὶ δρασσελίζοντας μὲ φρίκη τὸ πτόμα τοῦ φρουροῦ στὴν πόρτα τὸν ὁποῖο πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχε σφάζει ξαφνικὰ ὁ Μοστάνσερ—ἡ φανίστηκε στὸ διάδρομο.

Ἐμειναν μόνοι τους τώρα. Παράξενο ὅμως! Ἡ Ζοβεῖρ, ὅτι νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκυάλι τοῦ Μοστάνσερ, ὁ ὁποῖος τὴν κίτταζε μὲ ἀκαταπαύστη τρυφερότητα, ἀντίθετα, στεκόταν μὲ σιωπηλὸν τὸ κεφάλι, ὁποῖοι καὶ μινδισμένη.

Ἐκπληκτικὸς σὲ τέλος ὁ Μοστάνσερ, τῆς εἶπε:

—Τί ἔχεις, λουλούδι μου; ... Γιατί εἶσαι μαρμαρῆν, ἀντὶ νὰ γράφω γιὰ τὸν σημερινὸ μας θρίαμβο; ... Σεχνὰς διὰ ἀπὸ σήμερα παρὰ τὴν ἐλευθερία ν' ἀνατρίψει κ' ἐλεύθερα νὰ χαριώσῃς τὴν ἀμάρτια σου γὰς;

Ἡ Ζοβεῖρ μουρμούρισε:

—Τρομάζω, πολυχρονιμένε μου αἰθέντη... Δὲν πιστεύω νὰ φέρεται τώρα τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

—Χά!... χέ... χέ!... Ὁ πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ, πανίσχυρος καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν πεινάθῃς, ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀκίνδυνον...

Ἐνα σατανικὸ γέλιο παραμόρφωσε τὴ μορφή τοῦ Μοστάνσερ. Σπινεῖς μὲ σαρκισμό:

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΕΡΟ ΠΟΥ ΓΕΛΑΕΙ

ΙΛΟΥΣΑΝ πολὺ, ἐκείνους τοὺς καιροὺς, στὰ μέρη τῆς Γερμανίας γιὰ μιὰ νεράιδα γοητευτικὴ καὶ ὀλέθρια, σὰν τὸν ἔρωτα καὶ σὰν τὸν θάνατο. Τραγουδοῦσε, λέγανε, τόσο γλυκὰ τραγούδια, μίλοσε τόσο χαϊδευστικά, ποὺ κανεὶς θνητὸς δὲν μπόρουσε ν' ἀντισταθῇ στὴν καταστροφικὴ σαγήνη τῆς. Συχνὰ τὴν ἔβλεπαν, ἀνέμεσε στὶς καλαμὲς τῆς λίμνης, ν' ὑπλύνῃ τὰ ὀλόλευκα μπράτσα τῆς, ποὺ ὑποσχοῦντοσαν νὰ ποὺ ἴδοναί τῃς.

Ὁ ποὺ τρελλοὶ καὶ ποὺ θεομύαμοι νέοι ριχνόντουσαν γι' αὐτὴν στὰ μέρη τῆς λίμνης, ἀπ' ὅπου δὲν ξαναγύριζαν περὶ. Κι' ἀκούγονταν, τῇ φωνῇ μαζὺ μὲ τὸ μουρμουρημα τοῦ νεροῦ καὶ τὸ θρόισμα τῆς ἐρημικῆς, τὸ μοχθηρὸ καὶ χλευαστικὸ γέλιο τῆς νεράιδας, ποὺ πᾶν τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ φρίκη.

Μανδρὲς κλάφανε τὰ παιδιὰ τους, ἀρραβωνιασμένους τοὺς ἀρραβωνισμένους τοὺς κ' ὅλα καταρριχνόντουσαν τὴν ὁπλοχρὴ μάγισσα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ τὴν μισοῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλους, ἦταν ἕνας κληρικός, ποὺ τὸν λέγανε Γκέριμπερτ.

Ἀρρώστους κ' ἀμμοχαρεῖς ὁ Γκέριμπερτ, σὰν γνίσας κληρικός ἀρρώστους, χαρῶνται νὰ ξεκαλιάζῃ τὰ θηρία, κ' ἔδειχνε μὲ περιφρόνησιν τὰ μαρμαρῆνα μπράτσα του, ποὺ τὰ βίδιζε μὲ ἀπάλανσι μέσῃ τῇ χρονογυμνῇ σωματίᾳ τους.

Δὲν ἀισθανόταν καμμίαν τρυφερότητα, οὔτε γιὰ τὸν ἄντρα καὶ τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν ἔχουν γεννησέν, οὔτε γιὰ τὴς ἀδελφές του, εἰς τὴς μαρμαρῆνες, ποὺ τὸν ἔτρεμαν.

Μὰ ὁ σκληροκαρδὸς αὐτὸς κληρικός, ποὺ δὲν ἀισθανότανε κανένα κρηρὸ αὐθιμία γιὰ τοὺς ἄλλους, εἶχε ἀγαπήσῃ ν' ἔλθῃ τὴν δύναμιν τῆς καρδίας του ἕναν ἀπ' τοὺς συντροφίους του στὸ κληρικό. Κι' αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ φίλου, ἡ νεράιδα τὸν εἶχε παρσώσει μέσα στὰ βάθη νερά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀφήνῃ νὰ ξαναγυρίσῃ πάλι κοντὰ του.

Ἀπὸ τότε μιὰ τρομερὴ δόξα ἐκδόθηκε ἐκεῖ κατέβηκε τὴν καρδίαν καὶ Γκέριμπερτ. Ἐτοίμε ὁ κληρικός, ἀκούγοντας τὸν νὰ μιλά, γιὰ τὰ μαρμαρῆνα ποὺ θὰ ἐπέβαλλε στὴ νεράιδα ἂν τὴν ἔβλεπε. Ἐλεγε διὰ τὴν ὁδὸν ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ἡ νεράιδα πληροφορήθηκε τὴν ὁδὸν αὐτὴ τοῦ ἔλθου τῆς—τὰ μαρμαρῆνα ἦσαν τὸν τρόπο νὰ μαθαίνον τὸ κάθε τι ποὺ σέχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον—καὶ φησὶ ὡς ἔλθου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ἡ νεράιδα πληροφορήθηκε τὴν ὁδὸν αὐτὴ τοῦ ἔλθου τῆς—τὰ μαρμαρῆνα ἦσαν τὸν τρόπο νὰ μαθαίνον τὸ κάθε τι ποὺ σέχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον—καὶ φησὶ ὡς ἔλθου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ἡ νεράιδα πληροφορήθηκε τὴν ὁδὸν αὐτὴ τοῦ ἔλθου τῆς—τὰ μαρμαρῆνα ἦσαν τὸν τρόπο νὰ μαθαίνον τὸ κάθε τι ποὺ σέχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον—καὶ φησὶ ὡς ἔλθου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ἡ νεράιδα πληροφορήθηκε τὴν ὁδὸν αὐτὴ τοῦ ἔλθου τῆς—τὰ μαρμαρῆνα ἦσαν τὸν τρόπο νὰ μαθαίνον τὸ κάθε τι ποὺ σέχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον—καὶ φησὶ ὡς ἔλθου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ἡ νεράιδα πληροφορήθηκε τὴν ὁδὸν αὐτὴ τοῦ ἔλθου τῆς—τὰ μαρμαρῆνα ἦσαν τὸν τρόπο νὰ μαθαίνον τὸ κάθε τι ποὺ σέχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον—καὶ φησὶ ὡς ἔλθου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ἡ νεράιδα πληροφορήθηκε τὴν ὁδὸν αὐτὴ τοῦ ἔλθου τῆς—τὰ μαρμαρῆνα ἦσαν τὸν τρόπο νὰ μαθαίνον τὸ κάθε τι ποὺ σέχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον—καὶ φησὶ ὡς ἔλθου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ἡ νεράιδα πληροφορήθηκε τὴν ὁδὸν αὐτὴ τοῦ ἔλθου τῆς—τὰ μαρμαρῆνα ἦσαν τὸν τρόπο νὰ μαθαίνον τὸ κάθε τι ποὺ σέχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον—καὶ φησὶ ὡς ἔλθου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ἡ νεράιδα πληροφορήθηκε τὴν ὁδὸν αὐτὴ τοῦ ἔλθου τῆς—τὰ μαρμαρῆνα ἦσαν τὸν τρόπο νὰ μαθαίνον τὸ κάθε τι ποὺ σέχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον—καὶ φησὶ ὡς ἔλθου, ὅτι τὴν ἔβλεπε πάντοτε στὶς πέτρες καὶ τ' ἀντίθετα, θὰ τὴν ἔβλεπε γυνὴν ἂν ἔβλεπε σ' ἕνα βράχο κ' ἔκει, μὲ τὴν ὁδὸν καὶ μὲ τὰ νύχτα του, θὰ τὴν ἔβλεπε, ἀπολαμβάνοντας τὴς ἀπειροπαῖες καλλονές τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αἷμα τῆς θὰ τὸν πατοῦσε ὀλέσει, θὰ σκίονε στὸ τέλος τὸ τοῦ σπινεῖς—ἕνα τοκευτικὸν πελῶριον, ἀπορριπτὸν καὶ ἄγριο σὰν τὸ ἀπορριπτὸν καὶ θὰ τὴν λάνθαιε σὲ μαρμαρῆνα κομμάτια.

Ο συνταγματάρχης Λώρενς

για τα κατορθώματα του οποίου έχουμε γράψει πολλές φορές ως τώρα, «Βασιλέα χωρίς Στέμμα». Και η αλήθεια είναι πως ο σατανικός αυτός άνθρωπος κατόρθωσε, με τις συνωμοσίες του, με τις μηχανορραφίες του και με τις πλεκτάνες του να σταθεροποιήσει το κράτος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας στην Ανατολή και να διοικήσει μόνος τον τέσσερις βασιλείς: τον Χιόρσιν στη Χετζάζ, τον Αβδουλάχ στην Υπεριορδανία, τον Άλφρεντ Γκρόντ και τον Φαϊζάλ στο Ιράκ. Και όταν άγροτα επέβη στην Αγγλική επίδραση και ως από άκμα του 'Αφγανιστάν, βοήθη και πάλιν έκει έναν άνθρωπο, τον έμιορ 'Αμανουλάχ, πρόθυμο να κυβερνήσει τη νέα κτήση ως ανεξάρτητος βασιλείς — μα στην πραγματικότητα ύποτελής στην Αγγλία.

Υστερ από την καινούρια αυτή νίκη — την οποία ο συνταγματάρχης επέτυχε χωρίς στην πολύτιμη βοήθεια ενός στενού συνεργάτου του, του Έρμερτ Γιώγκ — ο Λώρενς νόμιζε πως θα μπορούσε ν' αναπαύσει τις δάφνες του. Ωστόσο, η έλπίδες του διαφενίστηκαν. Γιατί ξαφνικά παρουσιάστηκε στο 'Αφγανιστάν ένας σκοτεινός και μυστηριώδης τύπος, ένας ισάξιος αντίπαλος του Λώρενς στο κατασκοπευτικό θέατρο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Τρέμπιτς Λίνκολν, ένας άνθρωπος που ζητούσε ν' αποσπασί το 'Αφγανιστάν από την Αγγλική επίδραση. Την πιθανότητα μάχης λοιπόν του μεγάλου αυτού τυχοδιώκτη με τον δαιμόνιο Λώρενς, γύρω από την κατάκτηση του 'Αφγανιστάν, θα σάς εξιστορήσουμε σήμερα.

Μιά μέρα, στις αρχές του 1929, ο συνταγματάρχης Λώρενς ειδοποιείτο μ' ένα απόλυτος εμπιστευτικός τηλεγράφημα, που το έστειλε από το Λονδίνο το κεντρικό γραφείο της «Ιντέλλιτζενς Σέρβις», ότι ο Τρέμπιτς Λίνκολν είχε εισχωρήσει πριν από τρεις μήνες στα έδαφη του 'Αφγανιστάν, ακολουθούμενος από καμιά είκοσι βοιδδιστάς καλογήρους!

Η είδησις αυτή έρριξε το Λώρενς σε μεγάλη ταραχή... Ο Τρέμπιτς Λίνκολν βοισκόταν κιόλας στο Καμπούλ; ... Μα η παρουσία του τρομερού αυτού ανθρώπου στα μέρη εκείνα ήταν μία μεγάλη απειλή για την Αγγλική επίδραση στο 'Αφγανιστάν. Ο Λώρενς θα έπρεπε τώρα, για να μη δει καταστροφόμενο το έργο του, για να διατηρηθί ή επίδρασι της Αγγλίας στην περιοχή, ν' αναλάβη έναν άμειλιτο ν' εξοντωτικό αγώνα κατά του επικινδύνου αντιπάλου του — του Τρέμπιτς Λίνκολν...

Για να κατανοήσετε όμως καλύτερα την άρρηκτη της ξαφνικής άνησυχίας των Αγγλων, είναι ανάγκη να σάς πούμε λίγα λόγια για τον Τρέμπιτς Λίνκολν, μία από τις μεγαλύτερες τυχοδιωκτικές φυσιογνωμίες της εποχής μας. Ο καταπληκτικός αυτός άνθρωπος, αφού πέρασε στην πατρίδα του, την Ουγγαρία, τα νεανικά του χρόνια, άρχισε την πολυτάραχη σταδιοδρομία του ως πράκτορα, στην υπηρεσία της Αγγλίας. Αλλά όταν εκηρύχθη ο πανευρωπαϊκός πόλεμος, εγκατέλειψε το στρατιωτέδον των Αγγλων και συμμετείχε με τους Γερμανούς, για να καταλήξη, μετά την άσκακη, να γίνει ζητιάνος καλόγερος του Βούδδα, με το όνομα Τσάο Κούγκ, και δπιδός της τρομερής αρέσκους των Μεγάλων Μυστών.

Είπε άμετρητα τά προσπάθεια που άλλαξε ο Λίνκολν. Σπουδαστής του Ταλμούδ, κατάσκο-

Ο Τρέμπιτς Λίνκολν

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΤΙΤΑΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΛΩΡΕΝΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΕΜΠΙΤΣ ΛΙΝΚΟΛΝ

Ο βασιλεύς χωρίς στέμμα. Οι θρίαμβοι του συνταγματάρχου Λώρενς. Η επική της Αγγλίας στην Ασία. Τρέμπιτς Λίνκολν, ο άνθρωπος που άλλαξε προσωπικότητες. Ένας σκληρός αγών για την κατάκτηση του 'Αφγανιστάν. Η πανωλεθρία του Λώρενς και η άντεδίκησις του, κλπ. κλπ.

Οι κοσμικοί τύποι και η άδωξος άριστο-κράτιδες του Λονδίνου εννηθίζουν ν' αποκαλούν τον διαβόητο πρόδωτο της Εννέ λ λ ι τ ζενς Σέρβις, τον συνταγματάρχη Λώρενς, φορξ ως τώρα, «Βασιλέα χωρίς Στέμμα». Και η αλήθεια είναι πως ο σατανικός αυτός άνθρωπος κατόρθωσε, με τις συνωμοσίες του, με τις μηχανορραφίες του και με τις πλεκτάνες του να σταθεροποιήσει το κράτος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας στην Ανατολή και να διοικήσει μόνος τον τέσσερις βασιλείς: τον Χιόρσιν στη Χετζάζ, τον Αβδουλάχ στην Υπεριορδανία, τον Άλφρεντ Γκρόντ και τον Φαϊζάλ στο Ιράκ. Και όταν άγροτα επέβη στην Αγγλική επίδραση και ως από άκμα του 'Αφγανιστάν, βοήθη και πάλιν έκει έναν άνθρωπο, τον έμιορ 'Αμανουλάχ, πρόθυμο να κυβερνήσει τη νέα κτήση ως ανεξάρτητος βασιλείς — μα στην πραγματικότητα ύποτελής στην Αγγλία.

Υστερ από την καινούρια αυτή νίκη — την οποία ο συνταγματάρχης επέτυχε χωρίς στην πολύτιμη βοήθεια ενός στενού συνεργάτου του, του Έρμερτ Γιώγκ — ο Λώρενς νόμιζε πως θα μπορούσε ν' αναπαύσει τις δάφνες του. Ωστόσο, η έλπίδες του διαφενίστηκαν. Γιατί ξαφνικά παρουσιάστηκε στο 'Αφγανιστάν ένας σκοτεινός και μυστηριώδης τύπος, ένας ισάξιος αντίπαλος του Λώρενς στο κατασκοπευτικό θέατρο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Τρέμπιτς Λίνκολν, ένας άνθρωπος που ζητούσε ν' αποσπασί το 'Αφγανιστάν από την Αγγλική επίδραση. Την πιθανότητα μάχης λοιπόν του μεγάλου αυτού τυχοδιώκτη με τον δαιμόνιο Λώρενς, γύρω από την κατάκτηση του 'Αφγανιστάν, θα σάς εξιστορήσουμε σήμερα.

Μιά μέρα, στις αρχές του 1929, ο συνταγματάρχης Λώρενς ειδοποιείτο μ' ένα απόλυτος εμπιστευτικός τηλεγράφημα, που το έστειλε από το Λονδίνο το κεντρικό γραφείο της «Ιντέλλιτζενς Σέρβις», ότι ο Τρέμπιτς Λίνκολν είχε εισχωρήσει πριν από τρεις μήνες στα έδαφη του 'Αφγανιστάν, ακολουθούμενος από καμιά είκοσι βοιδδιστάς καλογήρους!

Η είδησις αυτή έρριξε το Λώρενς σε μεγάλη ταραχή... Ο Τρέμπιτς Λίνκολν βοισκόταν κιόλας στο Καμπούλ; ... Μα η παρουσία του τρομερού αυτού ανθρώπου στα μέρη εκείνα ήταν μία μεγάλη απειλή για την Αγγλική επίδραση στο 'Αφγανιστάν. Ο Λώρενς θα έπρεπε τώρα, για να μη δει καταστροφόμενο το έργο του, για να διατηρηθί ή επίδρασι της Αγγλίας στην περιοχή, ν' αναλάβη έναν άμειλιτο ν' εξοντωτικό αγώνα κατά του επικινδύνου αντιπάλου του — του Τρέμπιτς Λίνκολν...

Για να κατανοήσετε όμως καλύτερα την άρρηκτη της ξαφνικής άνησυχίας των Αγγλων, είναι ανάγκη να σάς πούμε λίγα λόγια για τον Τρέμπιτς Λίνκολν, μία από τις μεγαλύτερες τυχοδιωκτικές φυσιογνωμίες της εποχής μας. Ο καταπληκτικός αυτός άνθρωπος, αφού πέρασε στην πατρίδα του, την Ουγγαρία, τα νεανικά του χρόνια, άρχισε την πολυτάραχη σταδιοδρομία του ως πράκτορα, στην υπηρεσία της Αγγλίας. Αλλά όταν εκηρύχθη ο πανευρωπαϊκός πόλεμος, εγκατέλειψε το στρατιωτέδον των Αγγλων και συμμετείχε με τους Γερμανούς, για να καταλήξη, μετά την άσκακη, να γίνει ζητιάνος καλόγερος του Βούδδα, με το όνομα Τσάο Κούγκ, και δπιδός της τρομερής αρέσκους των Μεγάλων Μυστών.

Είπε άμετρητα τά προσπάθεια που άλλαξε ο Λίνκολν. Σπουδαστής του Ταλμούδ, κατάσκο-

πος της Αγγλίας και της Γερμανίας, βοιμήχανος, έμιορος, μυστο-σύμβουλος του αυτοκράτορος Γουλιέλμου Β', Αγγλικανός πάστορ, φιλελεύθερος βουλευτής στην Αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων, άνθρωπος της απόλυτης εμπιστοσύνης του μεγάλου πολιτικού σερ Έδουαρντ Γκρέι, ο οποίος πέθανε τελευταία, άρχηγός της προπαγάνδας του εν Κάπ και του Χίτλερ, ιερους στην Κεϊλάνη — και πως ξέρε πάσες άλλες ιδιότητες θα άλλαξε, που παραμένουν όμως άκμα άγνωστες! — Ο Τρέμπιτς Λίνκολν ή Τσάο Κούγκ, που σημαίνει «Φωτισμένος Οφθαλμός», μισεί σήμερα θανάσιμα την Αγγλία, που την θεωρεί άμειλητη πατρίδα του. Και το μίσος του αυτό θα σόση μόνον ή την τελευταία πνοή του.

Για ποιά όμως λόγο ο Λίνκολν άλλαξε αίσθημα έναντι της Αγγλίας; Γιατί οι Αγγλοι καταδίκασαν τον γιό του Τζον σόν δι' άσκήνης θάνατο και τον εξέτελεσαν το Μάρτιο του 1926. Η αλήθεια βέβαια είναι ότι ο Τζον τιμωρήθηκε τόσο άσκηρ, επειδή σάπασε μία γαρή για να την ληστεύσει... Μα ο πατέρας δεν έδωσε προσηή στην άσκημη αυτή λεπτομέρεια. Το μόνο που ήξερε, ήταν πως ο Αγγλος κορέσασαν το παιδί του! Έ, λοιπόν! θα το το πλήρωναν παιδί κολού αυτό!...

Ο Λώρενς δεν μπόρεσε να κρατήσ

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο χαρακτήρας ενός άνδρος φαίνεται καθαρά στον τρόπο, με τον οποίο φέρονται προς τις γυναίκες. Γ α λ λ ι κ ή πα ρ ο ι μ ί α

Αγαπάτε τις γυναίκες, μα ποτέ μην προσπαθήτε να τις καταλάβετε. Σ ζ ω τ σ έ ξ ι κ η πα ρ ο ι μ ί α

Τίποτε δεν κοιλαεύει περισσότερο μία γυναίκα, όσο ή άποκλειστική αγάπη ενός άνδρος, τον οποίο αγαπούν πολλές γυναίκες. Κ α Σ ε γ γ α λ

Η γυναίκες και ή κοιλιτσές κολλούν άπάνω στους άνδρες. Κι' αυτοί οι δυστυχισμένοι δεν μπορούν να τις βγάλουν από πάνω τους, χωρίς να σαγκρατισθούν. Κ ά ρ μ ε ν

Όταν ένας άνδρας και μία γυναίκα μαλώνουν αδιάκοπα, ένα από τα δυό συμβαίνει: ή μισούνται ή αγαπιούνται. Κ ά ρ ο λ ο ς δ ε Κ ό κ

Ο έρωτας της γυναίκας μεγαλώνει μαζί με τις θυσίες που κάνει για τον αγαπημένο της. Λ α μ α ρ τ ι ν ο ς

Η άσκημη γυναίκα που έπιμένει ν' άρεση στους άνδρες, μοιάζει με τους φτωχούς εκείνους, που έπιμένουν να τους έλεησιν. Ν α π ο λ έ ω ν

Όταν κατηγορείτε γενικώς τις γυναίκες, όλες θυμώνουν μαζί σας. Όταν τις κατηγορείτε μία-μία χωριστά, τότε όλες συμφωνούν μαζί σας. Ν α π ο λ έ ω ν

Όταν ή γυναίκες θυμούνται τις παλιές τους αμαρτίες και αισθάνονται ότι δεν μπορούν να τις ξανακάνουν, είναι να τις κλάς. Ν α π ο λ έ ω ν

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη παρηγορία σόν άνδρα από μία πατή και άφοσιωμένη φιλενάδα. Ν τ ι σ ο ρ ε λ ι

Οι ακλόστοι χοροδίδου τις τιμές γυναίκες, γιατί δεν μπορούν να τις πληρώσουν. Δ ο υ μ ε ς

Το πιο εύκολο άνδρόγνω είναι εκείνο, που ο άνδρας εινε κοι-Βε ρ ν α ρ δ ε ν δ ε Σ α ι ν Π ι ε ρ

Η γυναίκα εινε ή καρδιά της ανθρωπότητας κι ο άνδρας ή διάνοιά της. Β. Ο υ ς ρ

Κακολογούμε τις γυναίκες γιατί σινηθήκαμε να κακολογούμε και ά-κατοίμε. Ρ ο μ α ν σ

Κι' ή πιο ένδοξη γυναίκα εινε αδύνατον να ή στανδαλισθί από την παγερή άδιαφορία ενός άνδρος για την άμορφη της. Α ν τ ο ν

Ο έρωτας εινε μία χλωμή, που την εφάρσεν ή ασήθησις, για να δίνουν εγγένεια στη ζωόδη τους ίκανοποίησι. Η. Σ ε ρ ο π ο ρ λ ι ε

Στον έρωτα δεν μπορεί ν' αντισταθί ούτε ο πιο γέρος, ούτε ο πιο ασβός. Β έ ρ ο ν

Η ζωή διαβαίνει γοργά κι' ατάλαφα με τον έρωτα. Α λ γ ν η ς

Στον έρωτα δεν υπάρχει κανένα μυστίο. Λ ά Μ π ο ρ γ έ ρ

Ο ροιμασμός εινε ή κοίτη του έρωτος. Η έλπίδα το καρότσι του και ο γάμος το κρεβάτι του. Α λ. Μ υ σ σ έ

Ο έρωτας και ή φτώχεια εινε τα δυό χειρότερα κακά, που κάνουν μάση τη ζωή του ανθρώπου. Α ν α ρ ρ ε ω ν

Μία γυναίκα που έχει άκμα θέηγητα για τους άνδρες, θα ή ή δει ότι εινε άκμα γοηή. Α λ. Μ υ σ σ έ

Ο έρως της πρώτης ματιάς εινε τυφλός. Β έ ρ ο ν

λόγο του!...

Ο Τρέμπιτς Λίνκολν του έδωσε ένα σκληρό μάθημα! Και αυτό ήταν το πρώτο μάθημα που έπαυσε στη ζωή του ο άήτητος πάντοτε συνταγματάρχης. Τα στρατεύματα του Λώρενς περιζυλώθηκαν είκοσι περίπου χιλιόμετρα μακριά άπ' το Καμπούλ, από τις όρδες του Λίνκολν. Ο συνταγματάρχης πολέμησε γενναία!... Και μετά την πανωλεθρία, που έσπη ή κρηνηρά του έμιορ, άποτελουμένη από έξη χιλιάδες πολεμιστές, ο Λώρενς εξακολούθησε να αγωνίζεται δυό δλόκληρες μέρες, περυσταχόμενος από ελάχιστους άνδρες, τά λείψανα του στρατού του. Έχε στείλει στο μεταξύ τον Έρμερτ Γιώγκ στο Καμπούλ και περίμενε να το έρθουν από στιγμή σε στιγμή ενισχύσεις...

Όταν όμως ο 'Αμανουλάχ πληροφορήθηκε την τρομακτική ήττα του Λώρενς, σόν άσος είχε απόλυτη εμπιστοσύνη, έχασε το ήθικό του και, αντί να φροντίσιν να κινή μια τελευταία, άπειραμένη προσπάθεια, για να διατηρήσιν το στέμμα του, έφυγε κρυφά από το παλάτι του, διευθυνόμενος στην Ενδούτη. Ο Λώρενς κατάλαβε τότε ότι ήταν περιττό να σκεψήσιν την άμυνα — και κατέθεσε συντετριμμένος τά όπλα!...

Ο Τρέμπιτς Λίνκολν είχε δαμάσει το 'Αγγλικό λιοντάρι! Έχε ταπεινώσει την Αγγλική δύναμη! Έχε ικανοποιήσει το άδυστο μίσος του κατά της Βρετανικής αυτοκρατορίας, που την θεωρούσε ύπερβυνη για τον τραγικό θάνατο του παιδιού του!...

Μόλις ο Τσάο Κούγκ μπηκε νικητής στο Καμπούλ, τον Ιούλιο του 1929, πρώτη του δουλειά ήταν να μαζέψη από τους δρόμους το γιού έ-ως νεροκουβαλήτη και να τον άναγορεύσει...έμιορ του 'Αφγανιστάν. Μα

ή αυτοκρατορία του Λίνκολν στο 'Αφγανιστάν δεν βάσταζε πολόν καιρό. Ο Λώρενς δεν εινε από τους ανθρώπους εκείνους, που άναγορεύουν δι νικήθηκαν όριστά σ' έναν αγώνα. Η άποτυχία του, για την οποία σάς κάναμε λόγο λίγο παραπάνω, δεν τον άπορήσθηκε. Άπεναντίας, το έ-δωσε καινούριες δυνάμεις για να πολεμήσιν και να επιβάλή στο 'Αφγανιστάν τη θέλησί του — τη θέλησι της Αγγλίας. Με τη βοήθεια του Έρμερτ Γιώγκ και μερικών Αγγλων αξιωματικών, προσπάσισε όλους τους έμιορες της περιφέρειας σε ένα μεγάλο συνέδριο, για να λάθουν άποφάσεις για το ζήτημα του θρόνου του 'Αφγανιστάν. Η φράσις αυτή ή-λκτορος τους έμιορες, γιατί ο καθένας από αυτούς φαντάστηκε ότι θα μπορούσε να προβάλή αξιώσεις για το στέμμα.

Το συνέδριο έγινε. Και ήταν έπιπληκτικό σε δύναμη. Κατά την διάρκεια αυτού ο Λώρενς, ο οποίος δεν λημονούσε ότι ο 'Αμανουλάχ τον άρρησε χωρίς βοήθεια σε μία δισκόλη στιγμή, κήρυξε τον φηγάδα έμιορ — πόν γλεντούσε τότε στο Παρίσι με όρσας γυναίκες... — έκπλητο των δικαιωμάτων του επί του θρόνου και επαρταίσε τον παριστάμενο έμιορ Ναδιρ Χάν, που διέθετε δύναμη δέκα χιλιάδων άνδρων, να πολεμήσιν για να πάρη το στέμμα του 'Αφγανιστάν από το γιού του νεροκουβαλήτη.

Θεωρούμε περιττό να σάς πούμε ότι ο Ναδιρ Χάν ανέλαβε με μεγάλη προθυμία την...έντολή του έδωσε ο Λώρενς. Και για να άποδείξη την εγγνωσιήν του σόν συνταγματάρχη, του ανέθεσε την άσκημη του στρατού του. Δέκα άεροπλάνα και μία μοίρα βαρέος πυροβολικού βοήθησαν τον Λώρενς στην έκστρατεία του κατά του Λίνκολν, το μισή του αντιπάλου του... Εινε τάχα άνάγκη να σάς πληροφορήσουμε ότι, με την πρώτη σύρραξι ή όρδες του Τσάο Κούγκ διασκορπίστηκαν σαν φύλλα άφισποσινά!... Και ο ίδιος ο Τρέμπιτς Λίνκολν με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να σωθί από τη γενική σφαγή και να καταφύγη στα ενδότερα του 'Αφγανιστάν.

Στις 15 Οκτωβρίου 1929 ο Ναδιρ Χάν φερούσε στο κεφάλι του το στέμμα του 'Αφγανιστάν κι' ανέβαινε στο θρόνο του 'Αμανουλάχ.

Πέρασαν τέσσερα χρόνια από τότε...

Ο Λώρενς, αφού έκανε για λίγο καιρό την εμφάνισή του στο Μαράκκι, μεταξύ των ανταγών του 'Α6δ έλ Κόκ, ή, τάχα κοντά στη Λαμακκό. Ο Έρμερτ Γιώγκ, ο πιστός του συνεργάτης σε τόσες επι-κινδύνες άποστολές, εινε εγκαταστημένος στο Σάφρεδ. Ο 'Αμανουλάχ διακεδήζε στα μεταμεσονικια χέντρα των Παρισίων ή του Λονδίνου, χωρίς να παύη να ραδιουργή και να σινομισή για να άρπάξη από τον Ναδιρ Χάν το στέμμα του 'Αφγανιστάν.

Και στο διάστημα αυτό, ο Τσάο Κούγκ, ο τραγικός Τρέμπιτς Λίνκολν, εξακολουθεί να φλέγεται από την έπιθυμία — στο άποδύλητο φρόνιο άπου μένει τώρα, στην καρδιά της έρήμης του 'Αφγανιστάν — να τιμωρήσιν σκληρά και παραδειγματικά την Αγγλία, για να εκδικηθί το θάνατο του παιδιού του!...

Το άσχειο «Μπουκέτο» — «Οικονομίας» εινε το ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ έλων. Στην κλήρωσι του θα συμμετάσχουν στην Έπιτροπή και αντιπρόσωποι εξ έλης της Ελλάδας: Από την Θεσσαλία, την Στερεά, την Πελοπόννησο, το Αιγαίο, την Έπταννος.

Οι κ. κ. αντιπρόσωποι των επαρχιών θα ταξιδεύουν και θα διακρίνουν στην Αθήνα με έξοδα μας!...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ... ΑΠΑΙΣΙΑΣ ΜΟΡΦΗΣ

Η 'Αρλέττα έκανε μια στροφή γύρω από τη Θριαμβευτική 'Αψίδα και διευθύνθηκε προς τη λεωφόρο του Λάσου. Η χειμωνιάτικη λιακάδα του απογεύματος την έκαλυψε στην έξοχή. Τυλιγμένη μέσα στη ζεστή γούνα της, άφηφοσε το κρύο. Σε μια στιγμή, κόνταξε το ρολογάκι του χεριού, το τριγυρισμένο με αμυγδαλάκια. Ούτε τέσσερες και μισή δεν ήταν ακόμα η ώρα. Είχε μισή ώρα καιρό ως πού να πάη στο σπίτι της κόμισσας Φερρά και η 'Αρλέττα ήθελε ν' αναπνεύσει τον καθαρό και δροσερό αέρα της εξοχής και ν' απολαύσει το Νοεμβριανό ηλιοβασιλευμμα.

— Έχω καιρό! συλλογίστηκε. — Άλλοτε, τι να κάνω να πάω από τις πέντε στο σπίτι της κόμισσας. Πάω λίγο αργότερα. Είλε η ώρα των ελαφίων τώρα. Λένε πως το βραδάκι κατεβαίνουν ως τα δρομάκια του δάσους. Θάθελα να ιδω ένα... Το αυτοκίνητό της διέσχισε τους μεγάλους πολυσύχναστους δρόμους και ύστερα μπήκε στο στενά δρομάκια του δάσους όπου τα δέντρα ξεριζύχουν κιόλας τις σκοτεινές σκιές τους. Η 'Αρλέττα προχώρησε όσο μπορούσε πιο μέσα στο δάσος, ζητώντας τα πιο σκοτεινά κι έρημα δρομάκια. Έπληγανε τόσο σιγά με το αυτοκίνητο, ώστε στο τέλος η μηχανή σταμάτησε. Τότε η 'Αρλέττα συλλογίστηκε πως ήταν καιρός να γνωρίσει για το σπίτι της κόμισσας. Άναψε τους φάρους του αυτοκινήτου κι' επέπληξε, για να δώσει ταχύτητα στο αυτοκίνητο. Το ντυμένο έγκρισε γρήγορα, μα σε λίγο εσταμάτησεν έντελως.

— Νά τα μας! είπε μόνη της η 'Αρλέττα. Πάνω στην ώρα χάλασε το αυτοκίνητο! Πότε να προφτάσω τώρα το σπίτι! Προσπάθησε να διορθώσει τη μηχανή, μα δεν κατόρθωσε τίποτα. Κι' έπεφτε πειά η νύχτα...

Έπερ'μενε κάμποση ώρα μήπως περνούσε κανένα άλλο αυτοκίνητο, μα είχε προχωρήσει βαθιά μέσα στο δάσος, και τέτοιον ώρα κανένα αυτοκίνητο δεν προχωρούσε ως εκεί. Άρχισε πειά ν' άνησχυ. Βρισκότανε μόνη της μέσα στο δάσος, μ' ένα σωρό κομμάτια άπ'νο της. Οδηγώντας το αυτοκίνητό της, δεν ένοιωθε κανένα φόβο. Μα τώρα αισθανότανε τον έναν της αδύνατο και άνιμερόσπιστο. Άρχισε να κάνει τσιουτσερό κρύο. Και κάποιος άριστος τρέμος την έκανε ν' άνατριχιάσει.

— Άς μείνει εδώ το αυτοκίνητο, σκέφτηκε. Στέλνω και το παιό νουν.

Και διευθύνθηκε προς τη λεωφόρο, μήπως βοη κανένα ταξι να γνωρίσει στο Παρίσι. Μόλις είχε κάνει καμιά πενήντα βήματα, κάποιος σιά παρουσιάστηκε δίπλα της.

— Μου επιτρέπετε να σας συνοδεύσω, δεσποινίς; Η 'Αρλέττα τάχυνε τα βήμα, χωρίς να πολυερωθεί, γιατί ο άγνωστος φαινόταν ευγενής.

— Δεσποινίς, μ'ήν τρέχετε έτσι, δεν σ'ας κινηθούν... Μπορούμε να ποτις καμιά κουβέντα... Δεν παθαίνετε τίποτα...

Η φωνή τώρα ήταν πιο χοντρού κι' η 'Αρλέττα ένοιωσε ξαφνικά ένα χέρι να πιάνει το δικό της. Η φωνή του άντρας έγινε πειά πρόστυχη.

— Ώραία γούνα! Και τι ζεστασιά! Πόσο θάθελα να ιδω τι κρύβει αυτή η γούνα!...

Και ο άγνωστος προχώρησε και στάθηκε μπροστά της. Φορούσε τραγιάσκι.

— Αφήστε με, κύριε! φώναξε η 'Αρλέττα, είδεμ' θα φωνάξω τον άντρα μου!...

— Τον άντρα σου; Έχουμε και άντρα;

Τότε η 'Αρλέττα έκανε μεταβολή κι' έτρεξε προς το αυτοκίνητό της, του οποίου οι φάροι ξεφύγαν ανάμεσα από τα δέντρα.

Ο άγνωστος την παρακολούθησε μερικά βήματα κι' ύστερα την άφησε, συλλογίζμενος πως ίσως να υπήρχε πρόβλημα στο αυτοκίνητο τα κάποιος άνησχυ...

Τρέμοντας από το φόβο της, η νέα εκάθησε μπρος στο αυτοκίνητο κι' έπιασε τον βολάν. Κατέβαλε άπεινωμένη προσπάθεια για να βάλλει μπρος τη μηχανή, μα η βλά-

ΤΟΥ ΡΑΜΟΝ ΝΤΕ ΠΙΑΝΖΙ

δη ήταν φαίνεται ανεπανόρθωτη... Η καρδιά της χτυπούσε σαν τα καλώς μέσα στα στήθη της. Βρισκότανε μόνη της μέσα στην άγρια και το σκοτάδι. Άν περνούσε τουλάχιστο κανένα αυτοκίνητο...

Ξαφνικά έκουσε έμυλους και βήματα ανάμεσα στα δέντρα. Όσοι να καλοκαταλάβη, διάφορες σκιές την τριγύριζαν. Πάνω στα δέντρα περιπολούσαν μυστηριώδεις σκοπιά. Μέσα στο σκοτάδι έκρινε τη φωτιά ενός τσιγάρου. Και σε κάποια στιγμή ένοιωσε το αυτοκίνητο να γέρνει δεξιά. Κάποιος είχε ανεβή στο μπροστινό.

— Πάει τον άέρα της η κερουάλα; Η φωνή ήταν βροχή. Η 'Αρλέττα έλεισε τα μάτια της κ' έφριξε.

— Μονάχη γνωρίζεις, κοττούλα μου; Στο φως των προβολέων φάνηκε και δεύτερο πρόσωπο. Ήταν μια γυναίκα της κατωτάτης υποστάθης, όπως φαινότανε και το ντύσιμό της και το ύφος της.

— Μωρή μεγαλοπαισμένη κυρά, είλε βραχιά ίκετή η γούνα, γιατί δεν άπαντάς όταν οι άντρες σου μιλάνε με ευγένεια; — Βούλωσ' το! της φώναξε ο ένας άντρας. Έτσι δεν ξέρεις πως μιλάνε στις κυρίες...

Και άπευθυνόμενος κατόπιν στην 'Αρλέττα, της είπε: — Τρυγύνα μου, θά κρινόνης... Πρέπει να περατήσεις λίγο να ξεμυδιώσεις. Κατέβα λοιπόν. Εμμαστε δυο καθυλέρια εδώ να χουμε να σου ποτις μιμάση κουβέντα... Και σου δίνω το λόγο μου πως θά ζεσταθής...

Ο άγνωστος έγλεισε και η βαριά ανάσα του έτρεπε την 'Αρλέττα στο πρόσωπο. Έμυριζε κρασί και σγάρο. Ένα βαρύ χιόνι πιασε το μπράτσο της.

— Εβγάλε μια διαπεραστική κρανή. — Αφήστε με! Αφήστε με! Βοήθεια! — Μή φρονάξης, κυρά μου, γιατί σου στέλνω το λαφύρι. Κατα, σου είπα! Θα γλεντήσουμε μαζί σου πρώτα λίγο κι' ύστερα θα κάνουμε διαγωγή της τσάντας.

Τέσσερα σιδερένια χέρια κατέβασαν σιωπηλά τη νέα από το αυτοκίνητο. Άκουσε την αλήτσησα που έλεγε: — Πουός τη χέρι σου, κυρά κοκκώνα!

— Πουός εφώναξε; φώτησε. Τι συμβαίνει εδώ; — Βοήθεια, κύριε, υπερασπίστε με! εφώναξε η 'Αρλέττα.

Και ξεφύγοντας από τα τέσσερα χέρια που την κρατούσαν έτρεξε προς το πρόσωπο που είχε παρουσιάσει έτσι ξαφνικά. Δεν τον γνώρισε πως ήταν ο ίδιος ο άγνωστος που την είχε παρακολουθεί προηγουμένως και δεν άντελήθη πως η μορφή του ήταν πιο άπ'νο από των άλλων που την είχαν άρπάξει.

— Αί, έσύ 'σαι, Φανερού; είπεν ο ένας από τους άλλους. — Αί, έσύ 'σαι, Φανερού; είπεν ο ένας από τους άλλους. — Αί, έσύ 'σαι, Φανερού; είπεν ο ένας από τους άλλους.

— Ετσι άνησχυόν τους είλε στη δουλειά τους άπ'νο. Μπρός, κλείσε το σπίτι σου και δίνε τον... Άμε σ'ι δαλειά σου!

Ο Φανερού έδωσε... Χωρίς άμυνά, οι καλώς γηδες είχαν άπ'νο. Δεν έτρεπεται να χαλάει ο ένας από άλλον τη δουλειά. Αίτοι δεν γίνεται. Μα η 'Αρλέττα σκότωνε μπροστά του και τον κέτενε με το μεγάλο το κιά της μάτια. Ένοιωθε το άπ'νομά της. Αισθανόταν τι κρύβει της νύχτα. Και άνησχυσε άπ'νο από πούλη λαφύρι από το φόβο.

— Μια πού το κέρτα φ'θε σε μένα, το κέρτα! άπ'νο στούς άλλους. — Και μ' ένα κέρτα που κ' ριού, έσπασε πού του σ'ι 'Αρλέττα.

— Τι έκανε, λέε; κ' ανήσχυσαν οι δυο άλλα, βάζοντας τη χέρι στην τσέπη. — Μα ο Φανερού τρέμει, έκανε δυο βήματα πίσω κι' έβγαλε το πιστόλι του. — Είπα πως το κέρτα το παίρνω εγώ!

Ο ένας από τους άλλους έκανε να άρμηση, κ' ανήσχυσε ένα μαχαίρι. Μα ο Φανερού...

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ...

ΤΑ ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΟΤΙ

[Μερικά άπ'λα πράγματα, τα όποια, έν τούτοις, έλάχιστοι γνωρίζουν]

— Γιατί όταν θέλουμε να δυναμώσουμε τη φωτιά μας, την άερίζουμε;

— Διότι, για να καη ένα σόμα, πρέπει ο άνθραξ που υπάρχει μέσα σ' αυτό, να ένθωη με το άερινό που υπάρχει στον άτμοσφαιρικό άέρα. Όσο περισσότερο λοιπόν άερίζουμε τη φωτιά μας, τόσο περισσότερο την τροφοδοτούμε με άερινόν κι' έτσι την δυναμώνουμε.

— Γιατί παράγεται κινός από μια άτελη καίσι;

— Διότι, από κάθε σόμα που καίγεται, παράγονται ύδρατμοί. Στην άτελη καίσι δεν καίγεται όλος ο άνθραξ, που περιέχεται μέσα στο σόμα που βρίσκεται στη φωτιά, αλλά φεύγει υπό την μορφή του άπ'νο. Οι άπ'μοι του άνθρακος, ένωμένοι με τους ύδρατμούς και άλλες μαζί πτητικές ούσιες, άποτελούν την καπνό.

— Γιατί η φλόγα άνεβαίνει πάντοτε προς τ' άπάνω;

— Διότι η φλόγα εινε κυρίως ύδρογόνον, ένωμένο μαζί με λίγον άνθρακα και καίγεται και τα δυο μαζί. Κι' επειδή αυτά τα δυο εινε άερια έλαφρότερα από τον άτμοσφαιρικό άέρα, αυτός τα σπρώχνει προς τ' άπάνω, όπως σπρώχνει ένα άερόστατο και κάθε σόμα έλαφρότερο άπ' αυτόν.

— Γιατί τα χλωρά έξλα καίγονται δυσκολώτερα άπ' τα ξερά;

— Διότι τα χλωρά έξλα έχουν μέσα τους πολύ νερό. Και το νερό αυτό, για να έξατμισθί, χρειάζεται πολύ θερμότητα. Στα ξερά δ' υος έξλα υπάρχει πολύ λίγο νερό και άνάμεσα στους πόρους των άερετός άερας, ο όποιος δυναμώνει την καίσι.

— Γιατί εινε επικίνδυνο να βρισκόμαστε κοντά σε κάρβουνα που μόλις έχουν άναψει;

— Διότι, το άερινόν που άέρει κι' ο άνθραξ, καθώς ένωονται άπάνω στην καίσι, παράγουν ένα δηλητηριώδες αέριο, το δ' ξείδιο του άνθρακος. Η γαλάζια φλόγη της φωτιάς προέρχεται άπ' την καίσι αυτού του άερίου. Άλλά άπ' την άρχή καίσι του άερινόν και του άνθρακος παράγεται κι' ένα άλλο άέριο, το άνθρακόν δέξ, που εινε κι' αυτό πολύ βληβρό στην άνθρωπο.

— Γιατί τ' άναμμένα κάρβουνα διατηρούνται πολύ όταν τα σκεπάσουμε με στάχτη;

— Διότι η στάχτη έμποδίζει το άερινόν που άέρει να ένωθί με τον άνθρακα του κάρβουνο κι' έτσι αυτό καίγεται πολύ άργά, με την βοήθεια του λίγου άερινόν, που περνά άνάμεσα στη στάχτη.

— Γιατί το πολύ νερό σβίνει την φωτιά, ενώ το λίγο την δυναμώνει;

— Διότι, το λίγο νερό, θερμαίνόμενο άπ' τη φωτιά, χωρίζεται άπ' μέσους στα δυο κύρια συστατικά του άερα, το άερινόν και το ύδρογόνον. Και, καθώς ξεχωριμε, το πρώτο βοηθάει την καίσι, αλλά και το δεύτερο καίγεται πολύ εύκολα. Όταν όμως έχουμε πολύ νερό άπάνω στη φωτιά, τότε αυτό έμποδίζει τον άέρα να έρθη σε έαση μαζί της και τη σβίνει. Το άεριο πού του νερού που θά έξατμισθί άφαιρεί άπ' αυτήν μεγάλη ποσότητα θερμότητας. Και, τέλος, οι ύδρατμοί, όταν δεν έξαερίονται, ένωμένοι με την άερα την καίσι.

— Γιατί όταν βάλλουμε άπάνω στη φωτιά κάστανά, χωρίς να τα τρυπήσουμε προηγουμένως, σβάνε;

— Διότι, τα κάστανά έχουν τρυπίδια με μικρούς πόρους και μέσα τους βρίσκεται άέρας σε άσχετη ποσότητα και νερό άσχετό. Με την θερμότητα ο άέρας που εινε μέσα σ' αυτά, διαστέλλεται και το νερό τους έξατμίζεται. Οι άπ'μοι λοιπόν αυτού και ο άέρας, με θέσιον διαέδο, σπάζουν με την πίεση τους την φλούδα του κάστανου και καθώς φεύγουν με δύναμη, κάνουν τον πόρο που άνοίγει.

— Γιατί τα έξλα και τα κάρβουνα καίμενα σπινθήρουν;

— Λόγω, ο άέρας που εινε κλεισμένος μέσα στους πόρους των, μόλις διαστέλλεται άσχετά, πετιέται προς τα έξω και στην έξοδό του αυτή τη βίαιη προώθηση μαζί του και μικρά άναμμένα καμμάτια από κάρβουνο ή έξλα.

Τα χλωρά έξλα δεν άναίζουν πολλούς σπινθήρες, γιατί οι πόροι τους εινε γεμάτοι με νερό και χυμούς και προάφουν σε νερό λίγον άέρα.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΝΔΩΜ

Ο στρατηγός Βανδώμ, όταν διοικούσε την στρατιά της Ιταλίας, έπαιε έναν νεαρό εταρτήρη ν' άναγγείλη στον βασιλέα Λουδοβίκο ν' ά την μεγάλη νίκη που κέρδιζε ο στρατός του στο Λουζάρν.

Ο εταρτήρης έβιος αυτός, όταν παρουσιάσθηκε μπροστά στον βασιλέα, τον έλασε άπ' την μεγάλη του συγκίνηση. Δεν μπορούσε ο δυναμώμενος ν' άραδιάσει δυο λόγια. Τα μπεδέει, ξεροκοκάλιζε, έφανε κι' έκανε τόσο άστεία καμώματα, ώστε η δούκισσα της Βουργουνδίας, η οποία ήταν μαζί με τον βασιλέα έκείνη την ώρα, είχε παραπονή στη γέλια.

Ο βασιλέας ο βασιλιάς άκούει με προσοχή και συμπάθεια τον νέο και παραπονή να τον δώσει κομμάτι. Ο νέος όμως έκανε άπ'νο στην τσέπη του και είπε:

— Μεγαλειότατε, εινε εύκολότερο στον στρατηγό Βανδώμ να...

...και ν' άνησχυσει να...

...και ν' άνησχυσει να...

...και ν' άνησχυσει να...

...και ν' άνησχυσει να...

...και ν' άνησχυσει να...

...και ν' άνησχυσει να...

...και ν' άνησχυσει να...

...και ν' άνησχυσει να...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στον πύργο του μαρκιού Κρόουζ, ταρτίντες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μάουρας, πρίγκιψ της Γκονζάγκας, τον οποίον ο πυροβολιστής πρόκειται να πατήρη με την κόρη του Αδύη. Μα η Αδύη έχει παντρευτεί μυστικά πρό τετραετίας με τον δούκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στένο του πρίγκιπας της Γκονζάγκας, με τον οποίον έχει αποκτήσει και παιδιά. Ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας, ο οποίος τό ξέρει αυτό, έχει αναβεί στον έμπιστο του Πιέρρα, να συγκεντρώσει τους καλύτερους οπαδούς της Γαλλίας, για να δολοφονήσουν τον Νεβέρ, γιατί έ-
 ται, εκτός των άλλων, θά τον κληρονομήσει, επειδή είχε ξαδέλφος του. "ΟΛ" αυτά όμως τα μαθαίνει ο περίφημος για την ωμορφιά του και την ανδρεία του δεκαοκταετής Ιππότης Λαγκαρντέρ, ο οποίος αποφασίζει να σώσει τον Νεβέρ και την κόρη του. Πράγματι δέ-
 κτορβάνει να πάρη την κόρη του Νεβέρ κι' έπειτα, έχοντας την αγκαλιά του, αποκρούει μαζί με τον πατέρα της την επίθεσι των μπέρβων. Μα ενώ οι δυο ήρωες θριαμβεύουν, άξαφνα ο πρίγκιψ της Γκονζάγκας γλιστράει ύπουλα στο σκοτάδι και δολοφονεί τον Νεβέρ, θυ-
 ζώντας του το σπαθί του στη ράχη του. Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μα κατα-
 θώνει με εσπέρη ότι τούς δολοφόνους, παίρνοντας μαζί του και την κόρη του Νεβέρ. Δέκα έτη χρόνια περνούν κι' ο Γκονζάγκας, ο οποίος πατήρητηκε την Αδύη, μεταβάλλει το μέγαρό του στο Παρίσι σ' ένα είδος έμπορικού χρηματιστη-
 ρίου. Στο διάστημα όμως των δέκα έτη χρόνων που πέρασαν, όλοι οι μπέρβοι που έλαθεν μέρος στην επίθεσι εναντίον του Νεβέρ και του Λαγκαρντέρ βρίσκον-
 ται σκοτωμένοι μυστηριωδώς, με μία σπαθιά ανάμεσα στα μάτια. Τελυταίον
 οι αυτοί σκοτώνονται ο Φοίντσα κι' ο Σαλντάν, που βρίσκονται νεκροί έξω
 απ' το σπίτι, μέσ' στο οποίο ο Γκονζάγκας κρατούσε σαν φυλακισμένη, για ά-
 γνωστο σκοπό, μία ώραιστατή Ισπανίδα, την ντόνα Κρούζ, και της οποίας την
 επίθεσι τοίς είχε άναθεσει. Την νέα αυτή ο Γκονζάγκας την προσέρει για να
 την παρουσιάσει στη σύζυγό του ως την κόρη του Νεβέρ και να έσφαλίσαι έ-
 ται την κληρονομία του. Καί πράγματι, έτοιμα έτοιμα ο οικογενειακό συμβούλιο,
 το οποίο θα κρίνει σχετικά με την κληρονομία του Νεβέρ. Στο συμβούλιο αυτό
 παρουσιάζεται άξαφνα η Αδύη, άποφασισμένη να υπερασπιστεί με κάθε τρόπο τα
 δικαιώματα της κόρης της.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Με τα λόγια αυτά ο Γκονζάγκας έννοησε ότι αυτός, που είχε όργανο-
 νώσει τη δολοφονία, δεν ήταν άλλος από τον πατέρα της Αδύης, τον
 μαρκήσιο ντε Κάιλλους, βλέποντας την ίδια στιγμή την πριγκίπισσα
 να ταράζεται στη θέση της, κατάλαβε ότι ή πρόκλησή του αυτή δεν
 θά έμνε χωρίς αλάτνησι. Διακόπηκε λοιπόν, για να πη μ' ένα τόνο έ-
 ξαιρετικής ευγενείας :

—"Αν ή κυρία πριγκίπισσα θέλει να πη τίποτε σχετικάς, της παρα-
 χωρώ εύχαριστός το λόγο...

Η Αδύη έκανε μία προσπάθεια για να μιλήσει, μα ή φωνή της πνίγηκε
 στο λαίμο της, κι' έτσι κανένας ήχος δεν βγήκε απ' το στόμα της.... Ο
 Γκονζάγκας περίμενε μερικές στιγμές κι' έπειτα εξακολούθησε :

—Κύριοι, είτε, έρχομαι τώρα στους λόγους, που προκάλεσαν την συγ-
 κέντρωσή σας εδώ... Η πριγκίπισσα σύζυγός μου, όπως ξέρετε, είχε ά-
 ποκτήσει μία κόρη από τον πρώτο της γάμο με τον Νεβέρ. Μα ή κόρη
 αυτή εξαφανίστηκε την ίδια νύχτα της δολοφονίας του πατέρα της. Ξέ-
 ρετε, κύριοι, τί άνεξάντλητους θησαυρούς στοιχίζει και ύπομονής κλεισί-
 μα μνητρική καρδιά ; Δεκαοχτώ χρό-
 νια τώρα ή μοναδική φροντίδα της
 κυρίας πριγκίπισσας, σε κάθε μέρα
 και σε κάθε ώρα, είνε ν' αναζητήσai
 την κόρη της. Μα πρέπει να σάς πώ
 ότι ή έρευνές της απέβησαν ως ση-
 μερα έντελώς άκαρπες... Δεν κατώ-
 θησας να βρη ούτε ένα ίχνος, ούτε
 μία ένδειξι, σχετικάς με την κόρη
 της...

Στο σημείο αυτό ο Γκονζάγκας γύ-
 ρισε και κύτταξε τη σύζυγό του.

Μα ή Αδύη είχε ύψωμένα τα βλέμ-
 ματά της προς τον ούρανό ! Του πό-
 κου ο Γκονζάγκας άναζήτησε στα έ-
 γρά μάτια της την άπελπισία, που
 έδρασε να προκλέσουν τα τελευταία
 λόγια του. Το χτύπημά του δεν είχε
 φέρει το άποτέλεσμα που περίμενε...
 Γιατί ; Ο Γκονζάγκας φοβήθηκε.

—Πρέπει τώρα —έξακολούθησε,
 συγκεντρώνοντας την ψυχραιμία του
 —πρέπει, κύριοι, παρ' όλη την άπέ-
 χθεια που μου προκαλεί αυτό το
 πράγμα, να σάς μιλήσω για τον έαυ-
 τό μου. Μετά το γάμο μου, το Παρ-
 λαμέντο εξέδωσε ένα διάταγμα, δια
 του οποίου άφηνε έκκρεμη έπ' άορι-
 στον τα δικαιώματά μου στην κλη-
 ρονομία του Νεβέρ, γιατί ήταν άγνω-
 στο αν ζούσε ή αν είχε πεθάνει ή
 κόρη του... Έμένα δεν με ένδιέφερε
 καθόλου γι' αυτό το ζήτημα, γιατί,
 όπως ξέρετε, ήμουν πολύ πλούσιος.
 Το διάταγμα όμως αυτό έκανε πολ-
 λούς κακοβούλους να διαδοθούν ότι
 έπαυσα το θάνατο της κόρης του
 Νεβέρ, για να γίνει ή κληρονομία της
 δική μου... Έ, λοιπόν, σήμερα είμαι

Σε λίγο έσπεύρισε, κρατώντας τη Βέρα Κρούζ από το χέρι...

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΙ

εις θέσει να σάς αποδείξω πόσο ή συγκοιτώντας αυτές ήσαν
 άδικες... Ένώ ή πριγκίπισσα σύζυγός μου έψαχνε να βρη
 την κόρη της, έψαχνα κι' εγώ συγχρόνως για τον ίδιο σκο-
 πό... Έψαχνα αδιάκοπα, άκούραστα, σκουρίζοντας δεξιά
 κι' άριστερά το χονσάρι μου... Μα όλοι οι κόποι μου άντα-
 μείφθηκαν σήμερα...

Καί γυρνώντας προς την Αδύη, έπρόσθεσε :
 —Άνοιχτε την άγκυλιά σας, έντιμησμένη μητέρα, για
 να κλείσετε μέσα σ' αυτή το παιδί σας, που το ξανα-
 βρήκα !...

Έπειτα, απευθυνόμενος προς τον Πιέρρό, ο οποίος πε-
 ρίμενε διαταγές του, τον πρόσταξε :
 —Φέρτε εδώ την κόρη του Νεβέρ και της σύζυγός μου...

VI

«ΕΙΜ' ΕΔΩ !»

Είνε αδύνατον να περιγράψη κανείς την έντύπωσι, που προκάλεσαν
 τα λόγια αυτά του Γκονζάγκας στην Αδύη. Όσο για την Αδύη, αυτή
 σηκόθηκε χλωμή, τρέμοντας, όμοια με φάντασμα. Ο καρδιναίος ντε
 Μπισσώ άναγκάστηκε να την συγκρατήσει για να μη πέση κάτω.

Έμνε με το βλέμμα χαφρομένο στην πόρτα από την οποία είχε βγει
 έξω ο κ. ντε Πιέρρό. Ο τρώμος κι' ή έλπίδα ζωγραφίζονταν διαδο-
 χικά στα χαρακτηριστικά της. Θόβλεπε τάχα την κόρη της ; Τα λόγια
 που είχε διαβάσει προ όλίγου στο Βιβλίο των Όρων, στο περιθώριο της
 σελίδος του ψαλμού : «Έλθέσόν με, Κύριε, αυτό τάχα της άγγι-
 λαν !... Το μυστηριώδες χέρι, που είχε χαράξει τα λόγια αυτά, της συ-
 νιστοδσε να πη στο Συμβούλιο, και να που εκείνη είχε πάει... Θα πα-
 ρουσιάζονταν τάχα άνάγκη να υπερασπιστεί την κόρη της ; "Ω ! πώς
 χτυπούσε ή καρδιά της ! Η κόρη της !... "Ω ! με ποιά όρμη θα έτρεξε
 προς αυτήν, μόλις θά την αντίκριζε ! Δεκαοχτώ χρόνους διαρκούσε να πλη-
 ρωνόντουσαν τώρα κι' ένα χαμόγελό της... Καί ή Αδύη περίμενε με ά-
 γωνία... Καί όλος ο κόσμος περίμενε μαζί της.

Ο Πιέρρό είχε βγει έξω από την ταράτσα, που όδηγούσε στα ιδι-
 αίτερα διαμερίσματα του πριγκίπας. Σε λίγο ξαναγύρισε, κρατώντας την
 ντόνα Κρούζ από το χέρι. Ο Γκονζάγκας έτρεξε άμέσως προς αυτήν,
 ενώ συγχρόνως μία κραυγή ξέφυγε από τα στόματα όλων :

—Πόσο είνε φοβία !...
 —Άμέσως κατόπιν οι άνθρωποι του Γκονζάγκας, ένθροισμένοι τον γόλο
 τους, άρχισαν να σιγονιθιεύουν μεταξύ τους έτσι όπως τοίς είχαν άνα-
 σκαλέψει :

—Τί άριστοκρατικό ύφος !...
 Μα και οι άλλοι, οι άνθρωποι της καλής πίστωσης, προχώρησαν άκόμα
 περισσότερα απ' αυτούς. Οι δυο

πρόεδροι, ο στρατάρχης, ο καρδι-
 ναίος κι' όλοι οι δούκες, κυτά-
 ζοντας διαδοχικά την πριγκίπισσα
 κι' έπειτα την ντόνα Κρούζ, φώνα-
 ζαν έντελώς αόδημητα :

—Πόσο μοιάζει της μητέρας
 της !...

Έτσι, αυτοί που είχαν την άπο-
 στήν ή να δικάζουν, είχαν καλώς
 κρίνει ότι ή ντόνα Κρούζ ήταν ή
 κόρη της Αδύης.

Και όμως, ή πριγκίπισσα, αλλό-
 ζοντας μία φορά άκόμα χρώμα, έ-
 χε πάσει πάλιν ένα ύψος γεμιστό ά-
 γωνία και ταραχή. Κιτάζεε αυτή
 την ώραία νέα κι' ένα είδος τρώ-
 μου ζωγραφίζονταν στα χαρακτηρισ-
 τικά της.

—"Ω ! όχι !... Δεν είχε όνειρεται
 έτσι την κόρη της. Η κόρη της ή-
 σος να ήταν πιο όμοια απ' αυτήν
 που έβλεπε τώρα, μα χωρίς άλλο
 θά ήταν διαφορετική... Κι' ή έτα-
 φνική ψυχρότης, που έννοιασε τώρα
 μέσα στα βάθη της ψυχής της,
 στη στιγμή που όλη ή καρδιά της
 θά έτρεπε να ξεγυρλή προς το παι-
 δι της, που τό ξαναβρήκε, αυτή ή
 ψυχρότης την τρώβιζε... Μήπως ή-
 ταν κακή μητέρα !...

Σ' αυτό τον τρόπο δεν άφηνε
 να προστεθή και ένας άλλος... Πώς
 ήταν τάχα τό παρελθόν αυτής της
 γοητευτικής νέας, της οποίας τα
 μάτια έλαμπαν τόσην ώρα, της οποίας τα
 μάτια είχε παρόδοιους κυματι-
 σμούς και της οποίας όλο το ήθος
 είχε κάτι χαριτωμένο, πολύ χαρ-

μενίο, που δεν τό έχουν ποτέ ή κόρες των δούκων που έλαβαν άυστη-
 ρή άνατροφή !...
 Ο νεώος μαρκήσιος Σαβερνύ, ο οποίος ήταν μεταξύ των μελών του
 Συμβουλίου και ο οποίος είχε συνέλθει από την άρχική κατάπληξι που
 τό προκάλεσε ή άμορφία της ντόνα Κρούζ, εξέφρασε αυτή τη σκέψη
 της πριγκίπισσας διαφορετικά και καλύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε να
 τό πη ή ίδια :

—Είνε άξιολάτρευτη, παρατήρησε στον παρακαθήμενό του, μα μου
 φαίνεται πως τό όνομα του Νεβέρ την βαρύνει πολύ και άσχημα !...
 Έτοιματάς ή ντόνα Κρούζ, κατακόκκινη, με τα μάτια χαμηλωμένα,
 κι' ένα δειλό χαμόγελο στα χείλη, είχε προχωρήσει μερικά βήματα. Ο
 Σαβερνύ μόνο και ή Αδύη μάντευαν τη μεγάλη προσπάθεια, που κατέ-
 λαιε, για να κρατήσει το βλέμαρ της κλειστά. Θά ήθελε τόσο να τ' ά-
 νη και να λή !...
 —Απονέμεις ντε Νεβέρ ! της είπε ο Γκονζάγκας. Πηγαίνετε να φε-
 ράτε τη μητέρα σας !...

Η ντόνα Κρούζ έπαυε τό ορόλο της με είλικρίνεια και ή όρμη, με την
 οποία έτρεξε μπροστά τη στιγμή εκείνη, δεν ήταν καθόλου προσποιητή.
 Νόμιζε πραγματικά πως ήταν ή κόρη του Νεβέρ. Το χαϊδευτικό βλέμμα
 της γύρισε άμέσως προς αυτήν που νόμιζε πως είνε μητέρα της. Έκανε
 ένα άκόμα βήμα μπροστά κι' άνοιξε προκαταβολικά τα χείλια της για να
 την σφιχτεί μέσα σ' αυτά... Μα τα χείλια της ξανάπλεσαν κάτω και τα
 βλέμαρ της ξανάκλεισαν... Μία ψυχρή κίνησις της πριγκίπισσας την
 άναρρώσε στη θέση της...

Η πριγκίπισσα, που την είχε κυριεύσει ή έμφυτη δυσπιστία της, ύπα-
 ροντας στην έσωτερική της σκέψη, που της προκάλεσε τό θέαμα της
 ντόνα Κρούζ, είνε με φωνή σιγαλή :

—Πώς είνε ή κόρη του Νεβέρ ;
 Κι' έπειτα, με φωνή δυνατή, έ-
 πρόσθεσε :

—Ο Θεός μου μάρτυς, ότι έχω
 καρδιά μητέρας ! Μα αν ή κόρη του
 Νεβέρ ξαναγύριζε κοντά μου λερω-
 μένη έτσι και από μία κηλίδα, θά
 πέτασα τό πρόσωπό μου και θά έ-
 λεγα : «Ο Νεβέρ πέθανε δολοχλη-
 ρος !»

—Διάδολε ! μουρμούρισε από μέ-
 να του ο Σαβερνύ. Δεν έχει άδικο
 να τό λη αυτό, κι' ή άξιολάτρευτη
 αυτή νέα, παρ' όλη τη θεά όμορ-
 πιά της, έχει κάτι που δεν θά ται-
 ράζε στην κόρη του Νεβέρ.

Μονάχα αυτός είχε τέτοια γνώμη
 άσπρη τη στιγμή. Η άσθηρότης
 της πριγκίπισσας φανόταν σ' όλους
 της άλλος άκατανόητη και άφύ-
 ραση. Καθώς μιλούσε, ένας έλαφρός
 θόρυβος άκούστηκε δίπλα της, σαν
 να είχε άνοιξει άθόρυβα ή πόρτα,
 που ήταν κλειστή και που την σκέ-
 πάζε μία βαρεία κουρτίνα. Μα ή
 πριγκίπισσα δεν έδωσε καμμία
 προσοχή σ' αυτό τον θόρυβο.

Συγχρόνως, ο Γκονζάγκας της
 άπάντησε, ένώνοντας τα χείλια του,
 σαν να είχε βλαστημίσει ή σύζυγός
 του με τα λόγια που είχε προ όλί-
 γου :

—"Ω ! κυρία ! κυρία ! Η καρδιά
 σας μιλάει έτσι ; Η καρδιά μου
 Νεβέρ, ή κόρη σας, είνε πιο άγνή
 από τους άγγέλους !...

Ένα δάκρυ έλαμπε τη στιγμή έ-
 κεινή στα μάτια της φτωχής ντόνα Κρούζ.

Ο καρδιναίος ντε Μπισσώ έσπινε τη στιγμή εκείνη προς την Αδύη
 και της είπε :

—Μήπως ή άμφοβία σας στηρίζεται σε λόγους ασδαρούς και όρι-
 σμένους ;...

—Λόγους !... τον διέκρινε ή πριγκίπισσα. Η καρδιά μου έμνε ψυ-
 χή στο αντίκρουσμα αυτής της νέας, τα μάτια μου στεγνά και τα χείλια
 μου άκαταστα... Ποιους άλλους λόγους θέλετε !

Και λέγοντας τα λόγια αυτά ή Αδύη, έφριζε γύρω της ένα σκοτεινό
 βάμμα... Τότε ο καρδιναίος γύρισε στον παρακαθήμενό του δούκα ντε
 Μαρτελά και τό είπε :

—Καθώς βλέπτε, δεν έπρεσα έξω, όταν σάς είπα πως είνε μισό-
 πρελι !...

—Κύριοι !... Κύριοι !... φώναξε ή πριγκίπισσα. Μήπως με κρίνεται
 καλώς ;...

—Παράστε, κυρία, και γαληνέψετε ! της άπάντησε ο πρόεδρος ντε
 Λαμουανιόν. Όλοι όσοι βρίσκονταν εδώ μέσα σάς σέβονται και σάς άγα-
 πούν, όλοι, και μεταξύ αυτών πρώτος ο ένδοξος πριγκίπης, που σάς έ-
 δωσε τ' όνομά του !...

Η Αδύη χαμήλωσε τό κεφάλι της. Ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν έ-
 εξακολούθησε με μία έλαφριά άσθηρότητα στη φωνή του :

—Ένερμήστε σύμφωνα με την συνειδησί σας, κυρία, και μη φοβάστε
 τίποτε ! Το Συμβούλιό μας δεν έχει σκοπό να τιμωρήσai κανένα. Μία
 πλάτη δεν είνε έγκλημα, αλλά δυστυχία. Οι συγγενείς σας και οι φί-
 λοί σας θά σάς συμπαρέσουν, αν άπαρηγόητε...

—Ν' άπαρηγόη ! φώναξε ή πριγκίπισσα, χωρίς να σηκώση τό κεφάλι
 της. "Ω ! ναί ! άπαρηγόησα ως τώρα πολλές φορές !... Μα αν δεν βρίσκε-
 ται κανείς εδώ για να με υπερασπίσει, θά υπερασπίσω μόνη μου τον έαυ-
 τό μου... Η κόρη μου πρέπει να έχη μαζί της την άπόδειξι της γεννή-
 σεώς της.

—Ποιά άπόδειξι ; ρώτησε ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν.

—Τό φύλλο, που έχει ξεκοπεί απ' τό ληξιαρχικό βιβλίο του παρα-
 κλησίον του πατριού μου πύργου !... Τό φύλλο αυτό, στο οποίο άναγράφει-
 ται ή γέννησις της κόρης μου, τό άπέσπασα μόνη μου, κύριοι !... έ-
 πρόσθεσε άνορθονομένη.

—Αυτό ήθελα να μάθω κι' εγώ ! σκέφτηκε ο Γκονζάγκας.

Και πρόσθεσε δυνατά :
 —Αέτη την άπόδειξι θά την έχη ή κόρη σας, κυρία !...

—Δεν την έχει, λοιπόν ; φώναξε ή Αδύη.

—Ένα άσυγκράτητο μυσμόισμα έσπρόχτηκε την επιφώνισή της αυτή.

—Πάρτε με !... Πάρτε με από δω ! τραβήσε ή ντόνα Κρούζ, ξεσπών-
 τας σε λυγμούς.

Καί σάλεψε μέσα στο βάθος της καρδιάς της πριγκίπισσας, καθώς
 άκουσε την άπενοσμένη κραυγή αυτού τό φτωχού παιδιού.

—Θέω μου !... είνε ύψωνοντας τα χείλια της προς τον ούρανό. Θεέ
 μου ! έμπνευσέ με !... Θά ήταν μία φοιτητή δυστυχία κι' ένα μεγάλο
 έγκλημα, να διώξω τό παιδί μου !... Θεέ μου, σε ίκετω από τό βάθος
 της έθελότητός μου, άπάντησέ μου !...

Έξωθεν, είδαν τότε όλοι τό πρόσωπό της να φωτίζεται, ενώ τό σώ-
 μα της άνακαίριζε δυνατά...

Η Αδύη είχε έπαυσαίτο τό Θεό. Και μία φωνή, που κανείς δεν την
 άκουσε, έπτόξε απ' αυτή την ίδια, μία φωνή που φανόταν σαν ν' άπαν-
 τάη σ' αυτή την ύπερτάτη επίκλησι :

—Πάρτε με !... Πάρτε με από δω ! τραβήσε ή ντόνα Κρούζ, ξεσπών-
 τας σε λυγμούς.

Η πριγκίπισσα άναγκάστηκε να
 στηριχτεί στον καρδιναίον της ντε Μπι-
 σσώ για να μην πέση άνάγκη !...

Δεν τολμούσε να γυρίση πίσω...

Η φωνή αυτή έρχόταν τάχα από
 τον ούρανό !

Ο Γκονζάγκας παρεξήγησε τη ζω-
 η αυτή συγκίνησή της και θέλησε
 να της καταφέρει τό τελευταίο χτύ-
 πημα :

—Κυρία, είνε, έπικαλεστήκατε τον
 Θεό... Και όπως βλέπω, όπως αισθά-
 νομαι, ο Θεός σάς άπάντησε... Αέτη
 τη στιγμή ο καλός σας άγγελος πα-
 λειει μέσα στην ψυχή σας με τον
 κακό... Κυρία, μη διαγχετε την έπι-
 στήν, έπειτα από τόσων έτών δυστυ-
 χία, που τόσο ευγενώς την έπιση-
 ρατε !... Κυρία, δεν σάς ζητάω πα-
 ρά ένα μόνο πράγμα : Κιτάξτε τό
 παιδί σας !... Δέστε το !... Τοίμαι,
 είνε αντρωμένο από την ύπαοχη
 της μητέρας του !... Ρωτήστε την
 ψυχή σας, κυρία, και ή φωνή σας θά
 σάς άπάντηση.

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

Η πριγκίπισσα άνταξε τη ντόνα
 Κρούζ. Και ο Γκονζάγκας έξακολου-
 θησε με όρμη :

—Τώρα που την είδατε, σάς ρω-
 τάω, έν όνόματι του Θεού : Είνε ή
 κόρη σας ;

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο 'Αρτέμιος, ένας μεγάλος Μπυρλιάντης, βρίσκεται οικονομικά στο γέλιο του κρηνοῦ. Έχει πτωχεύσει, χρωστάει μεγάλα ποσά, τὸν περιμένει ἡ δυστυχία, ἡ φυλακή, ἡ ἀτιμία!... Ἐνα μόνον μέσον σωτηρίας ὑπάρχει: Νὰ παντρευτῇ ἡ κόρη του Φλώρα — ἕνα ἑσπέρια, λουλούδι ὡμορφίας — τὸν βοηθούσαν βιομηχανοῦ Κωστή 'Αρτέμι, ἕνα ἐξαιρετικὸν χήρο, ποῦχε πεθάνει ἡ γυναίκα του μετὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀναισθησία του καὶ ἔχει παρὰ εἰκοσι ἔτη. Ο 'Αρτέμιος, ποῦ λαχταράει τὴ Φλώρα, κάνει τὴν πρότασιν αὐτὴν στὸν Μπυρλιάντη. Καὶ ὁ εὐτυχὴς πατέρας, μετὰ νυχτιέας ἀγωνίας, καλεῖ ἰδιαίτερος τὴν κόρη του καὶ τῆς τ' ἀποκαλύπτει ὅλα, μετὰ βουρκωμένα μάτια. Ἡ Φλώρα ἐσφινάσκει, κλαίει, σπαράσσεται, μὰ δέχεται στὸ τέλος τὴν θυσίαν τῆς κόρης τῆς, χάριν τῆς οὐγενείας τῆς. Καὶ τὴν μετεπιμένει συναντῶν ἕνα νέο, τὸν Μιμή, μετὰ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀρχίσει νὰ πλέει τὸν τελευταῖον καιρὸ ἕνα ἱκανὸν εἰδύλλιον, καὶ ἀποφασίζει νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν καὶ νὰ τὸν χαριετῇ γιὰ τὴν τελευταία φορὰ. Μὰ ὁ Μιμὴς δὲν συγκινεῖται καθόλου καὶ ἡ Φλώρα γυρίζει σπῆτι τῆς πρὸ ἀπελπισμένη καὶ ἀπογοητευμένη ἀπ' ὅλα. Ἀποφασίζει δὲ πλέον ν' αὐτοκτονήσῃ τὴν παραμονὴν ἀκριβῶς τοῦ ἀταίριαστου γάμου τῆς καὶ κλέβει γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἕνα περιστροφὸν ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ πατέρα τῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θὰ ἦθελαν πολὺ νὰ ἦσαν στὴ θέσιν μου. Τί μοῦ ἠλεῖουν; Λαχταροῦσαν τὰ πλοῦτῃ τοῦ 'Αρτέμι. Κι' ὅμως, αὐτὰ τὰ πλοῦτῃ ἐγὼ τὰ περιφρονῶ. Θὰ ψάξω κορυφὰ στὰ συρτάρια τοῦ μπαμπά. Κάπου ἐκεῖ εἶχα δι' ἄλλοτε ἕνα περιστροφὸν γεμάτο. Θὰ τὸ πάρω καὶ θὰ τὸ κρύψω στὸ μικρὸ κιβώτιον ποῦ βάζω διάφορα κομψοτεχνήματα. Καὶ τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου θὰ φτάσῃ μὴ σφαίρα γιὰ νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴν αἰώνια γαλήνη, τὴν παντοεινὴ ἀνάπαυσιν...

(Ἀπὸ τὸ 'Ημερολόγιον τῆς Φλώρας Μπυρλιάντης)
ΣΥΝΕΧΕΙΑ. — Ἐφαξα στὸ συρτάρι τοῦ μπαμπά καὶ βόηκα τὸ περιστροφόν.
Ἦνεν γεμάτο.
Τὸ ἔβρηκα στὴν τουαλέττα μου, κάτω ἀπὸ διάφορα ἄλλα μικροπράγματα.

Τὰ χέρια μου τρέμανε... Μὰ εἰμαι βέβαιη πὺς θὰ βρῶ τὸ θάρος ποῦ μοῦ χρειάζεται, ὅταν ἐξοῇ ἡ μοιραία στιγμὴ...

Ο 'Αρτέμιος μοῦ στέλνει κάθε μέρα καὶ καινούργιον μπουνιέτο, με σπάνια καὶ πανάκριβα λουλούδια. Μὰ δὲν ἔχω τὸ κουράγιον οὔτε νὰ τὰ βάλω στὰ βάζα.

Φροντίζει γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἡ μητέρα μου. Καλὴ μου, μαμά!... Κλαίει κρυφά, γιὰτὶ καταλαβαίνει ὅτι στὴν περίστασιν αὐτὴ θοιιάζεται τὸ παιδί τῆς.

Ὅλο τὸ σπῆτι μας εἶναι θλιμμένο, σὰν κάποιος νὰ μᾶς πέθανε. Δίνουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ψευτικὸν κουράγιον, καὶ ὅταν βρεθοῦμε μόνον, κλαίμε γιὰ ν' ἀνακουφισοῦμε...

Τὰ μαλλιά τοῦ μπαμπά μου ἀσπρίσαν πὺς πολὺ, μέσα σὲ λίγες ἡμέρες. Εἶμαι βέβαιη πὺς ὑποφέρει φρικτὰ γι' αὐτὸ ποῦ πρόκειται νὰ γίνῃ...

Ἡ μαμά ἔχει γίνῃ χλωμὴ σὰν λεύκανο. Ἀσφαλῶς περνᾷ τις θλιβερὲς αὐτὲς φθινοπωρινὲς νύχτες κλαίγοντας...

Ὅμ' αὐτὰ καὶ ἡ συμφορὰ ποῦ με περιμένει, με κάνουν, μερικεὶς στιγμὲς νὰ χάνω τὴν ψυχραιμίαν μου.

Ὅχι, δὲν θέλω νὰ παντρευθῶ ἕναν γερασμένον χρονιάκαρον, ποῦστείτε πρόωρα στὸν τάφο τὴν

Λεάνδρος 'Αρτέμιος

πρώτῃ του γυναίκα!...

Δὲν θέλω νὰ χαρῇ τὰ νειάτα μου καὶ τὴ δροσιά μου τὸ χροῖόν αὐτὸ διπλό, ποῦ νομίζει πὺς μετὰ τὰ λευκὰ ἀγοράζονται ὅλα, ἀνοῖα καὶ ἡ ἀγάπη...

Τὸν συζαίνοντα καὶ τὸν μισῶ!...

Ὅταν μοῦ στέλνει τ' ἀνθή του, μοῦχεται νὰ τὰ πετάξω ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρον...

Θάθελα νὰ τὸν φτῶ κατὰμύοντα καὶ νὰ τοῦ φωνάξω, μ' αὐτὴ τὴ δύναμιν τῆς φωνῆς μου:

—Σὲ περιφρονῶ!... Εἰσαι ἕνας χυδαῖος, ἕνας ἀνάνδρος, ἕνας ἀνθρώπος χωρὶς καρδιά, χωρὶς αἰσθήματα!...

Τὲς στιγμὲς αὐτὲς τρέχω στὴν κἀμαρὰ μου, παίρνω τὸ περιστροφόν, τὸ σφίγγω στὰ χέρια μου, τὸ ἀκουμπῶ στὸ φλογισμένον μὲτὰ μου καὶ βόσκω ἔτσι κάποια ἀνακούφιση.

Αὐτὸ τὸ ἄντρο ἀντικείμενον θὰ μοῦ δώσῃ τὴν αἰώνια γαλήνη...

Αὐτὸ θὰ με λυτρώσῃ ἀπὸ τὴ μολυσμένη ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ θέλει νὰ με κἀνὴ δική του, ποῦ θέλει νὰ μ' ἀγοράσῃ μετὰ τὴν ἐκπατασμένην του...

—Ἀχ, Θεέ μου, τὸ χόρημα!... Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος, ποῦ βασιλεύει στὴ γῆ, ποῦ ἐξέτασσε καὶ τὸν ἴδιον τὸ Θεό!...

Δὲν ὑπάρχει τιμὴ, δὲν ὑπάρχει ἡθικὴ, δὲν ὑπάρχει ὑπερηφάνεια, ἀγάπη, συμπάθεια, καλοσύνη...

Ὑπάρχει μόνον χόρημα, χόρημα, χόρημα... Αὐτὸ εἶναι ἡ δύναμις ποῦ κινεῖ τὴ γῆ...

Αὐτὸ, ὁ Θεὸς καὶ ὁ Σατανᾶς... Αὐτὸ, ὁ Παράδεισος καὶ ἡ Κόλασις...

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. — Τὰ Χριστούγεννα, ὅπως ἐκονομήσαν τὰ πράγματα, θὰ εἶμαι παντρεμένη.

Παντρεμένη ἢ νεκρὴ!...

Ο 'Αρτέμιος ἦρθε διὰ ἀνάγκην φορὲς στὸ σπῆτι. Προσπαθεῖ νὰ γυναικὸν καὶ τρυφερόν καὶ πρῶτον...

Τὴν κορβὴν αὐτὴν ἀπ' τὴν τρυφερότητά του αὐτὴ, ὁ Θεὸς τὸ ἔβλεπε...

Τὰ λόγια του εἶναι γλυκὰ καὶ τὰ μάτια του, τὸ σκελὴν του αὐτὰ, προδίδουν διὰ τὸν τὴν κακὴ γυναικὴ...

Τὴν τελευταία φορὰ ἦρθε σπῆτι μετὰ τὸ γυνίον του.

Ὁμιλοῦν πὺς ντράπηκα, ἐκονομῶσα ὡς τὴ ρίζα τὸν μαλλὶν μου, μὲλὲς ἀντιφρονῶ τὸν πατέρα μου!

Στὴν ἀρχὴ τοῦ φρόντου ποῦ τρυπᾷ, ψυχρὰ σκεδόν. Εἶχα τὴν ἰδέαν πὺς ὁ νέος αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ διαφέρῃ ἀπ' τὸν πατέρα του.

Μὰ σιγά-σιγά ὁ πάγος ἔπαυσε...

Ο 'Λεάνδρος μοῦ φέθηκε μετὰ μεγάλην λεπτότητα, με ἔξαιρετικὴν δικαιοσύνην, με σεβασμὸν σκεδόν...

Ἀν μᾶς ἐδίδετε κανέναν νὰ μιλήσει μὲς, θὰ μᾶς ἔπαινε γιὰ τὸν δέλεον ἢ γιὰ ἕνα ταιριαστὸν ζευγαριὸν ἐρωτευμένων...

Ο 'Λεάνδρος εἶναι μεγαλειώδης μου διὰ τρία χρόνια. Ἐχει ἐκπαιδευτικὸν πρόσωπον καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ ἀδωότητα, σὰν μάτια μικροῦ παιδιοῦ.

—Δεσποινὲς Μπυρλιάντη, μοῦ εἶπε, με βαθεῖα συγκινημένη φωνή, εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ σὰς γνωρίζω καὶ ἀκόμα περισσότερον, εὐτυχὴς ποῦ...

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὅσπου καὶ ἔγινε κατὰκρίσιμος, σὰν τὸν τριαντάφυλλον...

Κοινοῖσα μ' ἐγὼ μαζὺ του.

Πάντοτε τι ἤθελε νὰ πῇ.

—Ναι, συνέχισε με χαμηλὴ φωνή, θέλω νὰ με πιστέψετε, δεσποινίς, τὸ γεγονός ὅτι θὰ γίνετε μητέρα μου, τὸ θεωρῶ ὡς τὸ εὐτυχέστερον τῆς ζωῆς μου. Θὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ θὰ σὰς σεβόμην, δὲν θὰ σὰς ποτέ ἀρνούμην νὰ λυπηθῆτε, θὰ εἶμαι παρὶς σας καὶ φίλος σας καὶ ἀγαπῶς σας...

Ἡ φωνὴ του ἔπαυσε.

Στασε γιὰ μὴ στιγμὴ καὶ συνέχισε:

—Ἡ μητέρα μου, ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα, πέθανε ὅταν ἦμουν μικρὴ. Κι' ἂν καὶ μεγάλωσα πλεῖν, ἀισθάνομαι, ὅσο δὲν μποροῦν νὰ φαντασθῆτε, τὴν ἀνάγκη τῶν μητρικῶν χαριῶν. Θέλω νὰ ἔχω τὴν μητέρα, γιὰ νὰ τὴν ἀγαπῶ, γιὰ νὰ τὴν λυτρώσω καὶ σὲς εἰσαι ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες!...

Στασε...

Κρατοῦσε τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ πάτωμα καὶ μόλις ἀνέβη. Ἦνεν ἀνοῖξιν τὴν καρδίαν του καὶ ἡ προστάθειά του αὐτὴ τὸν εἶχε ἀνοῖξιν...

Τὰ λόγια ποῦ μοῦ εἶπε, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ἡ δεξιὴ καὶ συνεπὴς στάσις του, με ἔχσαν καταισχυνησέναι... Εἶχαν χύσει βάλασιν τὴν πληγωμένη μου καρδιά. Ἀρχισα νὰ παρηγοριέμαι καὶ νὰ ἐλπίσω...

Καὶ πᾶν ἐπὶ δυνατὴ συγκίνησιν ποῦ πλημύριζε τὴν καρδίαν μου, ἔβλεπα πὺς ἦρθε νὰ σφίξω, νὰ τὸν ἀγκαλιάσω καὶ νὰ σφίξω τὸ κεφάλιν μου ἀμέσως στὰ χέρια μου, πᾶν ἐπὶ τὸν στήθος μου...

Συγκρατήθηκα ὁστόσο. Καὶ τὸ μόνον ποῦ ἔβλεπα, ἦταν ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου καὶ νὰ σφίξω τὰ δικά του, με εὐγνωμοσύνη, με βαθεῖαν τρυφερότητα.

—Εὐχαριστῶ!... Σὰς εὐχαριστῶ!... ἡ-

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

Τὴν ἰδία στιγμὴ σήκωσε ἐντελῶς τὴν ἑλπίδα μου, ὅτι ἔβλεπα μὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν ποῦ μετὰ τὸν πόθον ποῦ καθόταν ὁ πόθος τοῦ Λεάνδρου.

—Καὶ ποῦ εἶδα τότε αὐτὸν ἔβλεπα νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον, νὰ παρῇ ἀπὸ τὸν πόθον...

Ὁ πατέρας τοῦ Λεάνδρου μιλοῦσε μετὰ τὸν Λεάνδρον, ἀλλὰ εἶχε γνωστὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ὅτι ἔβλεπα τὸν Λεάνδρον. Καὶ στὸ πᾶν αὐτὸ τὸ λὸγὸν καὶ καλὸν ποῦ...

τὴν ζωὴν.

Αὐτὴ θὰ ἦταν σὲ θέσιν νὰ με διαφωτίσῃ. Εἶπα στὴ μαμά πὺς θὰ πῆγαίνα νὰ κάμω μερικὰ πρῶτα καὶ τὰ ἑξῆς ἰσὶα γιὰ τὸ σπῆτι τῆς καὶ Ρεντίδης.

Βόηκα εὐτυχῶς τὴν καὶ Ρεντίδης, σὸ σπῆτι τῆς. Με δέχτηκε πρόθυμα καὶ καλὰκαρδᾶ.

—Σ' εὐχαριστῶ ποῦ ἦρθες, Φλώρα! ποῦ εἶπε. Ἦσαν μόνον καὶ ἑλπίδα ποῦ ἔβλεπα. Θὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιά, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Τὴν αὐτὴν ἀντίθεσιν ἔβλεπα, τῆς ἀπάντησα. Ἐπειδὴ ἡ μαμά εἶναι λίγο ἀδιάθετη, μοῦ εἶπε νὰ σὰς ζητήσω συντροφίαν ποῦ δὲν σὰς ἐπεσκέφθηκε τὸν τελευταῖον καιρὸ καὶ νὰ σὰς πῶ τοὺς χαριετισμούς τῆς.

Ἡ καὶ Ρεντίδης μ' ἔβλεπε νὰ καθίσω πλάι τῆς καὶ ἀρχισαμε νὰ μιλοῦμε γιὰ διάφορα πράγματα. Ἐβλεπο ὅσο ποῦ ποῦκα ἐντύπωση, ἦταν τὸ ὅτι δὲν μοῦ εἶπε λέξι γιὰ τὸν προσεχὴ γάμον μου.

Δὲν ἤξερε τίποτε ἢ ἀπέφευγε νὰ μοῦ μιλήσῃ ἀπὸ λεπτότητα;

Ὅ,τιδὴποτε καὶ ἂν συνέβαινε, ἔπρεπε νὰ ἐξακριβώσω ἐκεῖνο ποῦ ἦθελα καὶ σὲ μὴ στιγμὴν ῥωτήσῃ τὴν καὶ Ρεντίδης:

—Ἀλήθεια, γιὰ πόσους μου, ἔχετε τὸν καὶ 'Αρτέμι;

Ἡ καλὴ κυρία με κῆρυξε περίεργα.

—Τὸν καὶ 'Αρτέμι; ῥώτησα. Καὶ βέβαιον, τὸν ἔχω. Ἀλλὰ... γιὰ τὴν καὶ Ρεντίδης μὴν κῆρυξε περίεργα.

—Ἡ καὶ Ρεντίδης χαμογέλασε μ' ἀδωότητα καὶ μοῦ εἶπε:

—Εἶν' ἀλήθεια λοιπόν;

—Ποῖ;

—Αὐτὸ ποῦ ἔβλεπα.

—Τὴν αὐτὴν ἀντίθεσιν ἔβλεπα, τῆς ἀπάντησα. Ἐπειδὴ ἡ μαμά εἶναι λίγο ἀδιάθετη, μοῦ εἶπε νὰ σὰς ζητήσω συντροφίαν ποῦ δὲν σὰς ἐπεσκέφθηκε τὸν τελευταῖον καιρὸ καὶ νὰ σὰς πῶ τοὺς χαριετισμούς τῆς.

Ἡ καὶ Ρεντίδης μ' ἔβλεπε νὰ καθίσω πλάι τῆς καὶ ἀρχισαμε νὰ μιλοῦμε γιὰ διάφορα πράγματα. Ἐβλεπο ὅσο ποῦ ποῦκα ἐντύπωση, ἦταν τὸ ὅτι δὲν μοῦ εἶπε λέξι γιὰ τὸν προσεχὴ γάμον μου.

Δὲν ἤξερε τίποτε ἢ ἀπέφευγε νὰ μοῦ μιλήσῃ ἀπὸ λεπτότητα;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
Α αυτό εινε βδελυρό !... φώναξε αυτή τη φορά ο Τσάρος, τον οποίο είχε κατακτήσει οριστικώς με το άκληνο του επιχείρημά του ο Ρουλταμπιλ. Και για ποιο σκοπό η Ματρίνα σκηνοθέτησε τη φαινομενική αυτή δηλητηρίαση ;...

—Με το σκοπό ν'άποψύγη ένα πραγματικό έγκλημα ! Με τον σκοπό, που νομίζει πως τον πέτυχε, Μεγαλειότατε, ν' απομακρύνη για πάντα από τον πατέρα της την Νατάσα, την οποία θεωρούσε ικανή για όλα τα εγκλήματα !...

—Μα αυτό εινε τερατώδες ! φώναξε ο Τσάρος. Κι' όμως ο στρατηγός Τρεμπασόφ μου έλεγε συχνά ότι η γυναίκα του αγαπούσε ειλικρινώς την Νατάσα...

—Την αγαπούσε ειλικρινώς ως την ημέρα που την πίστεψε ως ένοχο. Η Ματρίνα Πετρόβνα ήταν βέβαιη για τη συνενοχή της Νατάσας στην άπειρα δηλητηρίασής του στρατηγού από τον Μιχαήλ Κορσάκωφ... Είδα την κατάληξή της, την απελπισία της, όταν ο στρατηγός έπληρε την κόρη του στην άγκαλιά του, μετά την τραγική εκείνη νύχτα, και τη φίλησε... Και τότε άποψισε να σώση τον στρατηγό από την κόρη του, οργανώνοντας έναντι της δηλαδή αυτή τη μηχανορραφία...

—Αν της αποδείξουμε το έγκλημά της, νομίζετε ότι θα το όμολογήση ; ρώτησε ο αυτοκράτωρ.

—Είμαι τόσο βέβαιος γι' αυτό, ώστε φρόντισα νάρθω εδώ... Αυτή τη στιγμή ο Κουριάν πρέπει να βρίσκεται στο παλάτι μαζί με την Ματρίνα.

—Τα σκέπτεσθε όλα, κύριε, είπε ο Τσάρος, κι' ετοιμάστηκε να χτυπήσει ένα κουδούνι.

—Μη χτυπάτε ακόμα, Μεγαλειότατε ! είπε ο Ρουλταμπιλ. Θα σας παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να μην παρενθώ στην σύγκληση της ηρωικής αυτής γυναίκας, που τόσο μ' αγαπάτε... Μα προηγουμένως, Μεγαλειότατε, τι θα μου ύποσχεθητε ;...

Ο Τσάρος νόμισε πως δεν άκουσε ή πως δεν κατάλαβε καλά, και ρώτησε τον Ρουλταμπιλ τι του είχε πει. Μα εκείνος επανέλαβε με θάρρος :

—Τι θα μευ ύποσχεθητε ; "Οχι, Μεγαλειότατε, δεν είμαι τρελλός... Τολμώ και σας το ζητώ αυτό... Σας εμπιστευθήκα τα πάντα... Σας είπα το μυστικό της Νατάσας... Λοιπόν, τολμώ τώρα να σας ρωτήσω : Μευ ύποσχεσθε πως θα λησμονήσετε το μυστικό αυτό ; Δεν πρόκειται μόνο ν' αποδώσετε τη Νατάσα στον πατέρα της. Πρόκειται ν' αφήσετε ελευθερία δράσεως στη Νατάσα, αν θέλετε πραγματικά να σώσετε τον στρατηγό Τρεμπασόφ...

—Μα έτσι εκατομμύρια ολόκληρα θα περιέλθουν στα χέρια των επαναστατών.

—"Ο, Μεγαλειότατε ! Δεν έγιναν ακόμα δικά τους !... "Ο στρατηγός ειν' εξήντα χρόνων, μα εινε γεμάτος ζωή αν το θελήσετε... Από τώρα ως το θάνατό του, αν το θελήσετε, οι έχθροί σας θ' αφοπλιστούν...

—Οι έχθροί μου !... ψιθύρισε ο Τσάρος με βαθεία φωνή. "Οχι ! δχι ! Δεν θ' αφοπλιστούν ποτέ οι έχθροί μου !... Πούος θα μπορούσε να τους αφοπλίση ;

Ο Ρουλταμπιλ κούταξε με θάρρος τον Τσάρο και του απάντησε :

—Η πρόεδρος, Μεγαλειότατε, αν το θελήσετε...

Ο Τσάρος έγινε κατακόκκινος κι' έριξε τα βλέμματά του στον τοίχο από το νέο, ο οποίος δεν χαμήλωνε τα μάτια του μπροστά στα δικά του.

—Εινε όρατο αυτό που μου λέτε, μικρέ μου φίλε ! του απάντησε. Μα μιλάτε σαν παιδί !...

—Μιλάω σαν παιδί της Γαλλίας προς τον πατέρα του Ρωσικού λαού ! Τα λόγια αυτά ο ρεπόρτερ τα είπε μ' ένα τόνο τόσο βαθύ και τόσο συγκινητικό, ώστε ο Τσάρος άνασκήρτησε. Κούταξε μερικάς στιγμές ακόμα τον Ρουλταμπιλ, ο οποίος αυτή τη φορά γύρισε άλλου τα δακρυσιμένα του μάτια, και ψιθύρισε :

—Η πρόεδρος και ο οικτός, Μεγαλειότατε !...

—Λοιπόν ! είπε ο Τσάρος, αλλάζοντας θέμα. Σου ύποσχεμαι ε,τι μευ ζήτησες !...

Ο Ρουλταμπιλ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή χαράς και, ξεχνώντας κάθε έθιμοτυπία, φώναξε :

—Τώρα μπορείτε να προσκαλέσετε και τους άλλους, Μεγαλειότατε. Άμέσως ο Τσάρος χτύπησε ένα κουδούνι.

Τότε ο Ρουλταμπιλ πέρασε στο διπλανό σαλόνι. Έκει περίμεναν οι γαίες αϊλάρχης, ο Κουριάν και η Ματρίνα, η οποία φαινόταν άνατομένη. Έριξε μάλιστα ένα άγριο βλέμμα στον Ρουλταμπιλ κι' από κιν μίλησε σ' αυτόν, που τον άποκαλούσε άλλοτε μικρό της νταβόλια. Φαινόταν μάλιστα έτοιμη να λιποθυμήση, τη στιγμή που ο αϊλάρχης την ώδηγησε στο γραφείο του Τσάρου. Όταν έμειναν μόνοι, ο Κουριάν, που φαινόταν κι' αυτός πολύ άνησυχος, ρώτησε τον Ρουλταμπιλ :

—Μα τι συμβαίνει ;

—Συμβαίνει, αγαπητέ μου κύριε Κουριάν, ότι έπληξα τη μία με αυτοκράτορος για όλα τα εγκλήματα που μου προσάτασε. Σας έπληξα νάρθω εδώ, γιατί θέλησα, πριν φύγω για τη Γαλλία, να σας πω το χέρι, χωρίς καμιά μνησικακία. Κύριε Κουριάν, ο αυτοκράτορας κι' ο διος θα σας πη ότι ο στρατηγός Τρεμπασόφ σάηκε κι' ότι κατ'εξοχή κίνδυνος δεν θ'άπειλήση ποτέ τη ζωή του... Σέρετε τι σημαίνει αυτό. Σημαίνει ότι πρέπει ν' άπελευθερώσετε άμέσως τον Ματρίνα, τον Μ. ποιο, καθώς θα θυμάστε, ανέλαβα υπό την προστασία μου !... Πλησιάζω νάρθω στη Γαλλία... Θα το βρω εκεί μια μικρή θέσι, από την όλη να ξεχάση μερικάς καβδιαμούς που του δώσατε...

—Ναι, κύριε, θά κρατήσω την ύπόσχεσή μου ! του απάντησε ο Κουριάν, άρκετά άνησυχος. Μα θα περιμένα να μου πη πρώτα ο αυτοκράτορας όλα αυτά τα όραία πράγματα... Και τη Νατάσα σας τι θα πη κανόνισ ;

—Θ' αποδώσουμε και σ' αυτήν την ελευθερία της... Η Νατάσα δεν ήπηρε ποτέ το τέρας που φανταστήκατε...

—Μα τότε πούος εινε ο ένοχος ;

—Υπάρχουν δυό ένοχοι... Έν πρώτους, ο μέγας αϊλάρχης...

—"Ε ! φώναξε ο Κουριάν.

—Ναι, ο κύριος αϊλάρχης, που είχε την άποψη ότι να μ'έση σταφύλια πολύ επάνω στον βίλα... και... και...

—Και ο άλλος ; ρώτησε ο Κουριάν, τον οποίο η άγνωση μ'έπληξε ολόενα.

—Ακούστε τον άλλον ή μιλήστε την άλλη όψη ! απάντησε ο Ρουλταμπιλ, αλάνωτος το χέρι του προς το γραφείο του αυτοκράτορος. Θέλω και λιγνά άνατομένης πράγμα που φανέσκει ότι η Ματρίνα είχε όμολογήσει ότι την άπέδωκε. Ο Κουριάν ήταν τότε στον στατόμένο.

Έξαφνα ο αυτοκράτορας έκανε την εμφάνισή του. Ποτέ δεν τον είδει τόσο έρεθισμένο... Τραγουδώντας ο Κουριάν, τραβήχτηκε πίσω.

—Κύριε ! του είπε αίσθησε ο Τσάρος. Έννοώ σε δυό άρε να βρίσκεται εδώ η Νατάσα θνητοβόνα... Να την φέρετε εδώ, με τις τιμές, που παρ'όσον εινε ανωνική της θέσι... Η Νατάσα εινε άθωα, κύριε, και της όφειλαν να...

επανόρθωσι... Και γυρίζοντας προς τον Ρουλταμπιλ, έπρόθεσε :

—Έννοώ έπίσης, αγαπητέ μου φίλε, να μάθη η Νατάσα τι χρωστάει σε σας ! Να μάθη τι σας χρωστάμε όλοι μας...

—"Οχι, Μεγαλειότατε, δεν πρέπει να μάθη τίποτε ! απάντησε ο Ρουλταμπιλ. Αυτό εινε προτιμώτερο, γιατί πρέπει, τόσο ή Μεγαλειότατε, όσο κι' εγώ, να ξεχάσουμε ότι ξερούμε...

—Έχετε δίκιο, είπε ο Τσάρος. Μα τι μπορώ να κάνω για σας ;

—Μεγαλειότατε ! Μια χάρι μόνο σας ζητώ !... Να μη με πένετε να χάσω το τραίνο μου των δέκα και εικοσιπέντε !...

Και έπεισε γονατιστός.

—Μείνετε σ' αυτή τη στάσι, παιδί μου !... είπε ο Τσάρος. Είναι καλά έτσι... Κύριε αϊλάρχη, ηγαίνετε να μου φέρετε από το γραφείο μου το παράσημο της 'Αγίας Άννας...

Έπειτα από λίγες στιγμές, ο ίδιος ο Τσάρος παρασημοφόρησε τον Τσάρο Ρουλταμπιλ, ρεπόρτερ της 'Εποχής, και τον έκανε έπίσης τάγμα της 'Αγίας Άννας.

Έπειτα τον φίλησε πατρικά στο μάγουλο...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

—Όλοι εδώ στη Ρωσία δέχονται τα αίσθημά τους με φίλημα...

ΤΣΑΡΟΣ

ΠΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΝΑΣ 'Αμερικανός ρεπόρτερ άρχισε την εξέλιξη πρωτότυπη καριέρα. Έξήγησεν άπό τας συζητήσεις των άρρενων άστέρων του Χόλλυγουντ, να δώσουν μόνον εικόνα των άνδρών των. Κι' αλήθεια, μια γυναίκα έφερε καλύτερ' από κάθε άλλον τα προτερήματα και τα ελαττώματα του σύζυγού της.

Σέρε τις μυστικές του άξιες να τις περιγράψη. Η Γερμάνια Ράτσον τουλάχιστον, η χαρτωμένη σύζυγος του Ρίτσαρντ Άρλεν, στη συνέντευξή της, έδωκε ένα πρώτης τάξεως φιλολογικό πορτρέτο του 'Ντικ'.

—Προσπαθώ, είπεν, ο 'Ντικ' δεν έχει κανένα ελάττωμα. Μόνο προτερήματα έχει, μα το κακό εινε πως τα προτερήματά του με την υπερβολή γίνονται ελαττώματα και άδυναμίες. Παραδείγματός γάρ, δεν εινε καθόλου φιλάργυρος. Αυτό εινε καλό... Μα ο Άρλεν το παρακάνει. Δεν έχει ιδέα του χρήματός... Κ' έτσι μπλέκω σε επικηρύσεις από τις όποιες ζημιώνεται, γιατί κοντά σ'έλι έχει και την άδυναμία να περάνη για σπουδαίος έπιχειρηματίας.

—Ένα άλλο προτέρημά του εινε η ζωηρή φαντασία του. Μα κι' ιδό το παρακάνει... Και διηγείται φανταστικές ιστορίες, τις όποιες λέγοντας κι' ε-παλαμειώνονται τις, καταντάει να τις πιστεύη κι' ο ίδιος. Διηγείται αϊφνης ένα ποσό πράγματα για το Τεξάς. Κι' όσοι τον άκουσε, νομίζουν πως έμεινε εκεί χρόνια...

Η αλήθεια εινε όμως πως περαστικός κάποτε εινε το Τεξάς για μια εβδομάδα μόνη.

—Νομίζε έπίσης, πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

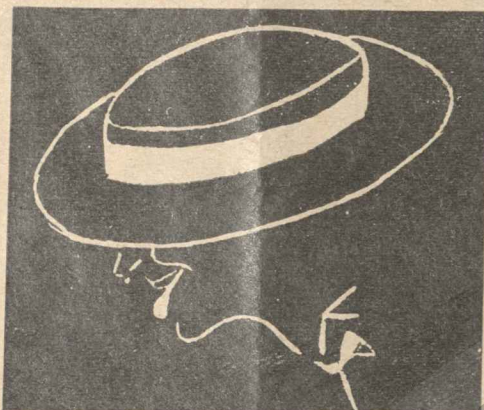
—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

—Νομίζω πως κανείς άλλος στο Χόλλυγουντ δεν παίζει καλύτερ' απ' αυτόν.

Ο Μαρς Σεβαλιέ (Σκίτσο του Ντουγκλας Φαίρμπανκς υιού)

[Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό]

γκόλφ κι' όταν τον νικούν εινε άδύνατον να το χωρέση τα μυαλά του πως οι 'άτζαμήδες' νικούν ένα τεχνίτη σαν κι' αυτόν !...

»Θυσιάζεται για τους φίλους του. "Ο δονκιχωτισμός του αυτός φθάνει σε μανία. Τα βάσει μ' όλον τον κόσμο χάριν των φίλων του, οι όποιοι στο τέλος κατατάει να δισσχεστούνται για την... άνοικονόμητη άφροσύνη του.

»Παύ άνοικονόμητη εινε η εγγένεια και η φιλοφροσύνη του. Προσκαλεί όλον τον κόσμο στο σπίτι του. Μα ύστερα από λίγες στιγμές, έχει ξεχάσει κιόλας τις προσλήψεις αυτές κι' όταν μ'ας κοι-βαλιούνται οι μονοαφίρειοι, άγνωστοι συνήθως, γιατί οι γνωστοί μας τον έμειναν και τον ξέρουν, γίνονται διασκεδαστικά έπισκέδια μετ'αυτ'ό και των ξένων του, τους όποιους ρωτάει άφελέστατα :

—Είς τί όφειλοι την τιμήν της έπισκέψεώς σας ;

—Μένει δέ άποσοβόλωμένος, όταν που άπαντούν, πως ο ίδιος τους έχει καλέσει !...

Σ' έναν κινηματογράφο του Χόλλυγουντ, συνέβη προ ήμερών το εξής νόστιμο. Μέσα στη σπη, με την όποιαν ο κόσμος παρακολού-θουσε την παλιά, άκούστηκε σε κάποια στιγμή, ένα δυνατό γογγυ-λιτό, σαν μούγκρισμα σφαομένου βωδισι, που τράνταξεν όλη την αίθουσα. "Ενι τέτοιο φοβερό γογγυλιτό, που ο κόσμος δεν μπορούσε να παρακολουθήση τους διαλόγους που έρχον. Άναγκάστηκαν λοι-πόν να διακόψουν την παράστασι καί... έγένετο φώς ! Ποιος, νο-μίζετε, ότι γογγυλίζει ; "Ενας κριτικός του κινηματογράφου !...

—Βρέ άδερφέ ! είπεν όταν τον εξύπνησε, κοιμάται κανείς να έλεπη τόσα νέα φιλμ που παίζονται !...

Ένας από τους παρασταμένους, θέλοντας να τον περπάση, τον ρώτησε :

—Και τώρα θα γράφετε κριτική για το έργο ;

—"Οχι, απάντησε έτοιμότατα ο κριτικός. Την κριτική γι' αυτό το έργο την... άπ'ήγ-ναι γογγυλίζοντας και όλοι οι θεαταί την ά-έστησαν !.

Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

»Το Χόλλυγουντ εινε ο κόσμος άλόκληρος. Εινε η έδραση με τις άδικόκοτες ραδιου-γίες και μηχανορραφίες της, εινε η 'Αφρι-κή με την άφροστη ζούστη της, εινε η 'Α-σία με τη μωβόδη πολιτέλειά της. Μόνο η φιλοξενία εινε άμερικανική κι' ο έρωτας. Αυτός έβιος εινε άμερικανικός !...

Ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας 'Εμιλ Λούντβιχ, γράφοντας σ' ένα του φίλο από το Χόλλυγουντ, όπου έπληρε για να επι-βλέψη στο γύρισμα της ταινίας της εγαλ-μένης από το έργο του 'Ναπολέον', εκθέ-τει ως εξής τις εντυπώσεις του :

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ,"

[Ένα πολύκροτο άρθρο της Γαλλίδας δημοσιογράφου Jeanne Roudot για τη δραματική απαγωγή του «βασιλέως του γέλιου» από μια ληστρική ορεία του Χόλλυγουντ]

ΣΦΑΛΩΣ κανείς δεν θα μάθαινε ποτέ ότι μια μυστηριώδης συμμορία γκάγκστερ απήγαγε τον περασμένο μήνα το δημοφιλή και βαθύπαιτο Σαρλώ, αν η τρυφερά φίλη του, η χαριτωμένη ηθοποιός του κινηματογράφου Πολέττα Γκοντά, δεν έπρόδιδε το μυστικό αυτής της συναρκατικής περιπέτειας, του μεγάλου «αστέρου» με τις... διαπαιδαγωγικές συμπεριφορές της. Κι' ο λόγος εινε κάπως περίεργος: Ένας τελευταίος Αμερικανικός νόμος τιμωρεί με τον πιο αυστηρό τρόπο, όχι μόνο τους εγκληματικούς απαγωγείς, αλλά και το άθωο θύμα τους που τους πληρώνει τα λύτρα, δίχως να καταφύγει στη βοήθεια της αστυνομίας για τη σύλληψη των γκάγκστερ.

Ο Σαρλώ λοιπόν που αναγκάστηκε να πληρώσει 4.000 λίρες στερλίνες στους απαγωγείς του για να σώσει το κεφάλι του, δεν τόλμησε βέβαια να ειδοποιήσει τους αστυνομικούς και γι' αυτό, όταν ξαναγύρισε πάλι ελεύθερος στο Χόλλυγουντ, προσπίπτει να κρατήσει κυρτή την δραματική περιπέτειά του, για να μην πληρώσει και... ορέστα στην αστυνομία.

Μά η δυσωφη Πολέττα Γκοντά, η «άνεπιστημος» σύζυγός του, όπως τη λένε στην φιμωσιολογία, είχε τραυμάσει τόσο από την ξαφνική απαγωγή του άγατρημένου της, ώστε έπαυε ένα είδος νευρικού παράληψης, τόσο ευεργετικού για τους νεότερους των ηθοποιών που κυνηγούν διαρκώς τις πολυέστερες κι' εντυπωσιακές ειδήσεις. Κι' έτσι, χωρίς στην τρομοκρατημένη Πολέττα, ένας ο κόσμος σήμερα μαθαίνει ότι ο «βασιλιάς του γέλιου», ο μοναδικός Τσάρλι Τσάπλιν, πάσχει κι' αυτός με τη σειρά του έναν βαρύτατο φόρο υποτέλειας στους τρομερούς γκάγκστερ του Νέου Κόσμου, που εξακολουθούν να τρομοκρατούν τους «αστέρες» του Χόλλυγουντ.

Ας αφηγηθούμε τώρα πώς συνέβησαν αυτά τα καταληπτικά γεγονότα που αναστάτωσαν όλους τους θαυμαστές του Σαρλώ.

Μια δυσωφη νύχτα, έδω κι' ένα μήνα, ο Τσάρλι Τσάπλιν, φεύγοντας από το σόνονιο με την άγνωστη φίλη του, θέλησε να κάνει έναν περίπατο με το πολυτελές αυτοκίνητό του ως την Σάντα Μόνικα, για ν' αναμνηστική λίγο καθαρό αέρα και να ξεκουράσει το μυαλό του από τις ματωμένες σκοτεινές της δουλειάς. Είχε άρχεισει το «γύρισμα» μιας σκηνής από τα εξαιρετικά και δεν είχε τελειώσει, παρά ιονάχα τότε, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα.

Αιτός ο βροδινός περπατάς κάτω από τα τόσα λαμπρά αστερία τ' ουρανού της Καλιφορνίας, ύστερ' από μια ώρα, είχε ξεκουράσει τελείως τον Σαρλώ και την δυσωφη εταίρυνά του. Οι δυο ηθοποιοί τότε συμφώνησαν ότι ήταν καιρός πια να γυρίσουν πίσω και τ' αυτοκίνητο μπήκε σε μια σκοτεινή δειντροστομία, τραβώντας για την άκμονη βίλλα της Πολέττας Γκοντά, στην όδω του Μπέντλεν Χίλς, της περίφημης συνοικίας των «αστέρων».

Αξάρνα όμως, λίγο πιο πέρα από τη βίλλα της Πολέττας, ξεπρόβαλε ένα μυστηριώδες αυτοκίνητο με σκουτά φανόρια, τρέχοντας προς το μέρος τους με λιγυρώδη ταχύτητα κι' όταν έφτασε κοντά τους, με μια απότομη κι' επανδυνή στροφή, ανάγκασε τον Σαρλώ να ρίξει το δικό του προς το πεζοδρόμιο για ν' αποφύγει τη σύγκρουση. Έκείνη τη στιγμή ακριβώς από το ύψιστο αυτοκίνητο ξεπετάχτηκαν έξι ή οκτώ άτομα με μαύρες μάσκες και με το περιστροφικό στο χέρι και με πάρα πολύ λίγη ευγένεια, χύθηκαν πάνω στον «βασιλιά του γέλιου», τον σπρώχναν ψηλά και τον πετάσαν μέσα στο κλειστό αυτοκίνητό τους. Έπειτα πηδήσαν κι' αυτοί μέσα και το μυστηριώδες αυτοκίνητο χάθηκε σαν αστραπή στο βάθος της σκοτεινής δειντροστομίας...

Η Πολέττα Γκοντά, σ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα, είχε παγώσει από τη φόβη της. Η απαγωγή του Σαρλώ ήταν τόσο ξαφνική, τόσο άσπαστη, ώστε δεν πρόφτασε ούτε ν' άνοιξη το στόμα της και να φωνάξει. Όταν συνήλθε κι' έβγαλε μπρος με θόρυβο τ' αυτοκίνητο του φίλου της, ήταν πια αργά. Οι μυστηριώδεις γκάγκστερ είχαν γίνει άφαντοι...

Κι' ο Σαρλώ; Τι είχε απογίνει ο «βασιλιάς του γέλιου»; Ο μεγάλος ηθοποιός όταν συνήλθε από τη σκοτεινή του, είδε ότι βρισκόταν στο βάθος ενός αυτοκινήτου που έσχιζε σαν βολίδα τη νύχτα, πάνω σε κάποιο εξοχικό δρόμο. Έπειτα έκανε μια πρώτη παρατήρηση και μίλησε στα χείλη του: «Είμαι στο Χόλλυγουντ, από το Χόλλυγουντ».

Χα, πάνω σε κάποιο εξοχικό δρόμο. Έπειτα έκανε μια πρώτη παρατήρηση και μίλησε στα χείλη του: «Είμαι στο Χόλλυγουντ, από το Χόλλυγουντ». Ο Σαρλώ κατάλαβε ότι περνούσαν πάνω από ένα μεγάλο έδαφος, από τ' αδιάσπαστα τραντάγματα του ασφάλτου. Ύστερ' από αρκετή ώρα, το δυνατό και γρήγορο άμαξ των γκαγκστερ σταμάτησε ξαφνικά στο βάθος εκείνης της σκοτεινής εξοχής κι' οι απαγωγείς τότε, άρπαξαν πάλι το θύμα τους και το έβλεσαν μέσα σε μια καλάμπα, κρυμμένη πίσω από τα φονιτωτά δέντρα μιας σπηλιάς της τόσο άρροατης και τόσο δραματικής περιπέτειας.

Εκεί μέσα ο Σαρλώ, κατασκευασμένος από τις άσπρες πτυχές του, πέρασε μονάχος τις υπόλοιπες ώρες της νύχτας με μια δυνατή αγωνία, περιμένοντας από τη μια στιγμή ως την άλλη ν' αποσπαστεί το θάνατο. Γιατί τον είχαν απαγάγει οι γκάγκστερ; Μήπως η ηθοποιός εκείνη την ώρα τη βίλλα του; Κι' η Πολέττα; Πώς απογίνει η τρυφερά φίλη του; Μήπως είχε πέσει κι' εκείνη στα χέρια των γκάγκστερ; Μήπως κινδυνεύει; Πού θα ήταν το σώμα της τόσο άρροατης και τόσο δραματικής περιπέτειας;

Τα χαράγματα, με τα πόδια φέγγη της αλγής, οι απαγωγείς είχαν απόπειρα στή φυλακή του Σαρλώ και, δίχως πολλές φωνές, τον έβγαλιναν ότι το κάθε ποτόλι τους είχε ήδη σπείρει. Τι, αν άγαττοσε τη ζωή του κι' ήθελε να ξεκουραστεί στην ησυχία της τρυφερής φίλης του, ή όποια είχε ειδοποιηθεί σ' αυτό το σπίτι να μην κάνει την άνοησία να ζητήσει τη βοήθεια της αστυνομίας; Είχε παρά να τους πληρώσει ως λύτρα 4.000 λίρες στερλίνες; ή σίσει γι' αυτό που είχε τόσα εκατομμύρια δολάρια. Τότε έδωκε κι' αυτή την εξαγορά της ελευθερίας των ενοχλησμένων. Μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα, τα λύτρα έφτασε να βρισκόταν στα χέρια τους. Άν περνούσε κι' ένα μόνο λεπτό της ώρας, άπαιτο από αυτή την προδοσία, δίχως να ήταν ποτέ προσηνής άκρη τα λύτρα, θα τον έπαιρναν άσπαστο, αδιάσπαστο πάνω του τα ποτάμια της.

Έπειτ' απ' αυτά τα απειλητικά λόγια, τον έβγαλιναν άσπαστο ότι το πλήρωμα με το οποίο τον έφωδισαν την ή απόπειρα εκείνη και τα ήταν στη διάθεσή του, δίχως βέβαια να παραμύθιαν να του συστήσουν ν' αφήσει ήσυχ τη ληστεία του Χόλλυγουντ, γιατί δεν θα μπορούσαν να τον βρουν ζωντανό κι' εντελώς και να έτρεχαν να τον ελευθερώσουν.

Ο Σαρλώ δεν είχε ανάγκη από περιστάσεις εξηγήσεως. Διάβλεπε! Μπορούσε να μιλήσει με την ψήλη του; Μ' έδεν τον κόσμο κυρμένο κι' άσπαστο, όχι όμως και με τους γκαγκστερ του Σαράου που είχαν κάνει ένα ταξίδιο με το Χόλλυγουντ για να εξωφύσσοντο τους αστέρες...

Πήρε λοιπόν άμέσως το πλήρωμα και άσπαστο ποιήσε το δικηγόρο του στο Λος Άντζελες, τον βοή για λογαριασμό του 4.000 λίρες στερλίνες και να τις πιά ο ίδιος σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο που θα τον περνούσε στο πιο γρήγορο κι' εξοχικό δρόμο που βρέθηκε στο Χόλλυγουντ.

Τού συνέβησε δε να μην κάνει τον κόπο να ειδοποιήσει τον αστέρα, γιατί οι απαγωγείς του είχαν κάτι διαφορετικό να πουν, οφείδοντες σε μια τέτοια περίπτωση για το στήθος του. Άν λοιπόν τελείως περιττό να καταλήξει αυτή η κινηματογραφική ρομπέτα σε τραγικά αποτελέσματα.

Ο δικηγόρος του Σαρλώ, τρομοκρατημένος, φρόντισε να περάσει τα λύτρα στους γκάγκστερ και το βράδυ της ίδιας μέρας ο «βασιλιάς του γέλιου» μπήκε να ξαναγύριση ελεύθερος στο Χόλλυγουντ.

Μά η δραματική αυτή περιπέτεια δεν τελείωσε εδώ. Ο Σαρλώ, όταν ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, πήρε την απόφαση να εκδικηθεί τους γκαγκστερ. Δεν κατέφυγε όμως στην άσπαστη λύση, έδωσε ένα πλήθος πληροφοριών για τους απαγωγείς, τους «γκάγκστερ» σε μερικούς ιδιωτικούς ντετέκτιβς που διευθύνει ο ίδιος τις έρευνες για την ανάμειξη τους. Η λύση να ρίξει και μια ματιά στο «Μουσείο των προσωπικών όπλων» που εινε συγκεντρωμένες ή φωτογραφίες όλων των γνωστών γκαγκστερ της Αμερικής και φαντάζεται κανείς τη χαρά του όταν άνοιξε στη φωτογραφία του περίφημου γκαγκστερ Ριττ. Ο Ριττ, που άρχισεν τις σφαίρες των απαγωγών του. Ο Σαρλώ της εποχής ημετέρας τους ντετέκτιβς του, οι οποίοι δεν άργησαν ν' αποκαλύψουν τη λήξη του Ριττ. Ο Ριττ τον και να τον συλλάβουν!

Ο άρχηγός της ληστρικής σφαίρας, όταν κατάλαβε ότι είχε πέσει πια το παιχνίδι, όφειλόθηκε ότι αυτός ήταν ο δράστης της απαγωγής και υπολόγισε πως συνέβησε τον.

Ο Σαρλώ λοιπόν κατάφερε μέσα σε λίγες μέρες να ξεκαθαρίσει τους απαγωγείς του και να ξαναρχίση την ήσυχ ζωή του.

Η ΤΕΛΕΥΤΙΑ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

ΤΑ ΠΙΟ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

Η άναμνησίς του έφημεριού των φυλακών του Σινγκ-Σινγκ. Το «κελλί του θανάτου» κι' ο περίφημος «διάδρομος των στεγνών». Το τραγικό χιούμορ των μελλεθανάτων καταδικωών. Τα γυαλιά ενός αδελφοκτόνου. Η τελευταία επιθυμία του «εγκληματίου Λούις Έρμαν. Το ρεζέρ της ψυχραιμίας μιας δηλητηριαστικής, κλπ.

Ηλεκτρική καρέκλα, ο τρομακτικός έφελτος ενός Αμερικανού γκάγκστερ, έβλεπε αυτές τις μέρες τριανταπέντε χρόνια ζωής, όπως λένε οι «γιάγκηδες» με το μακάβριο χιούμορ τους, μιλώντας γι' αυτό το πένθιμο κι' ανατριχιαστικό μηχανήμα που προκαλεί τον κεραινοβόλο θάνατο.

Επί τη εικαιρία λοιπόν αυτή, ο αιδεσιμώτατος Κρίσιν, ο έφημεριός των περιφημών φυλακών του Σινγκ-Σινγκ, σε μια τελευταία του συνέντευξη που έδωσε στον ρεπόρτερ έφημεριού του Σινγκ-Σινγκ, διηγήθηκε μερικές περιέργες ιστορίες των μελλεθανάτων δι' οι κατάδικους, κατά τις τελευταίες στιγμές, δεν συλλογίζονται διόλου το θάνατο.

Ο ήδελφοκτόνος Τσάρλι Λούις, παραδειγματός χάριν, λίγες στιγμές πριν το θάνατό του, έβλεπε τυχώς τα γυαλιά του και δεν ήσυχασε, παρά μόνο όταν του έφεραν ένα κανονόμοιο ξενάριο. Άν κι' ήταν δεμένος πάνω στην ανατριχιαστική καρέκλα, διατηρούσε μια εκπληκτική ψυχραιμία κι' όταν ο δήμος του φόρεσε τα κανονόμοια γυαλιά, ο αδελφοκτόνος Λούις χαμογέλασε και φώναξε ευχριστομένης:

—Επί τέλους! Τώρα μπορώ να δω καθαρά το θάνατο!

Ο Λούις Έρμαν πάλι, ένας τρομακτικός συλλογιστής, πριν καθίσει στην ηλεκτρική καρέκλα, ζήτησε να του δώσουν ένα δοσορόο λουλούδι για να περάσει στην κοιμιδόχη του! Η επιθυμία του φυσικά ικανοποιήθηκε και ο δήμος του πρόσφερε ένα δοσορόο τριαντάφυλλο. Ο Λούις Έρμαν τότε, έπαιξε τη νεκρική μπλούζα του δεν είχε κοιμωμένη, το καρφίτσος άριστερά στο στήθος του και πέθανε μ' ένα χαμόγελο ειτυχίας, αφήνοντας την τελευταία ματιά του σ' εκείνο το δοσορόο τριαντάφυλλο...

Το ρεζέρ όμως της ψυχραιμίας το έχει ένας άλλος ή δηλητηριαστής Μάρθα Πίλς. Όταν ο Πρόεδρος Θεόδωρος Ρούζβελτ άρνήθηκε να της δώσει χέρι, η εγκληματίστρις Μάρθα άρχισε με μια τρομακτική απόπειρα να αρνηθεί για τι, νεκρική τουαλέττα της. Παρηγορησε με μια μοδιότρα ένα όμορφο μαύρο καπέλο φόρεμα και, λίγο πριν βγει από το καλλί του θανάτου, μίλωσε μαζί της και την έμαυλωσε κυριολεκτικά, γιατί το φόρεμα που της είχε φτιάξει ήταν λιγνά φαρδιό με μισή! Έπειτα, κάθισε μόνη της και με τη βελόνα στο χέρι το διάρθρωσε για να το πηξεί πιο κομψό... Το τρομακτικότερο όμως είναι τα τελευταία λόγια της που είπε στο δήμο, πριν καθίσει στην ηλεκτρική καρέκλα:

—Πώς σάς φαίνεται η τουαλέττα μου; σφαιρικές. Την έφτιαξα επάτηδες τόσο κομψή, γι' αυτό λέτε ότι η πιο όμορφη γυναίκα που πέταξε στη ζωή σας, ήταν η Μάρθα Πίλς!

Ο Έρμαντ Σιθ, ένας άλλος επανδυνός εγκληματίας που είχε δοκιμάσει τον Λούις Έρμαν, τον διευθυντή του ταχυδρομείου της φυλακής Τζόνσον, λίγες ώρες πριν το θάνατό του, άρχισε να... ξαναρχίσει μ' ένα ταλέντο που προξενεί κατάπληξη! Ο δολοφόνος αυτός είχε καταπατήσι ποτέ του με τη ζωγραφική κι' όμως σ' εκείνες τις τελευταίες του στιγμές έφτιαξε την αυτοπροσωπογραφία του και το έδωσε στον αιδεσιμωτάτο Κρίσιν, που δεν πρόφτασε να το αποτελειώσει και πού βρίσκεται σήμερα κορυφαρισμένο στο γραφείο του διευθυντή των φυλακών του Σινγκ-Σινγκ.

Ο Πάολο Χίλτον, ο άρχηγός μιας τρομοκρατικής σφαίρας εγκληματίας, που είχε καταδικαστεί σε θάνατο για το φόνο ενός άσπαστου ποδοσφαιριστή, άφηνε κάθιστος πάνω στη μοιραία καρέκλα μ' ένα ταξίδι στο σπίτι κι' ελπε μ' έναν άπερξωρατο κυνισμό στο δήμο και μ' ένα τ' άλλα πρόσωπα που σκεπάζονταν υποστά του:

—Κρίμα που δεν έζηω κι' άλλο ν' αποτελειώσω το πόδο μου!

Η απελπισία κι' η φρενίλα μπροστά σ' αυτό το έφελτος μηχανήμα που θάνατο προκαλείται πια σπάνι απ' όσο θά έπρεπε κανείς. Με λίγες φορές ο κατάδικος μπαίνει στο νεκρικό βάλαμο βυθισμένος σ' έ-

να είδος νύχτας, στην περίφημη ενόστα του θανάτου, όπως λένε αυτή την παράξενη κατάσταση στις Αμερικανικές φυλακές. Συνήθως όμως ο μελλεθανάτος φαίνεται σαν να μη συλλογίζεται διόλου την τραγική καρέκλα και μένει τελείως άπαθης στην θέσι της.

Το ρεζέρ αυτής της αδιαφορίας μεταξύν των ανθρώπων το έχει καταγράψει δίχως καμιά αμφιβολία ο Τσάρλι Ρόγκερς που καταδικάστηκε σε θάνατο το 1908 για το φόνο κάποιου Φρέντ Όλνι και δυο συγγενών του, στο Χόουελ. Ο Ρόγκερς, λίγες ώρες πριν της εκτελέσεως του ζήτησε την άδεια να παήσει σκάκι μ' έναν άλλο κατάδικο κι' άρχισε, πράγματι, μια παρτίδα με τόσο συναρκατικές φάσεις και τόσο κρίσιμες στιγμές, ώστε δεν την είχε αποτελειώσει, όταν ο δήμος τον χτύπησε φιλικά στον ώμο και σπώνοντας του ψιθύρισε στ' αυτό:

—Πάμε, Τσάρλι! Είναι ώρα!

Ο Ρόγκερς σηκώθηκε περιλυτός και, πριν βγει απ' το καλλί του θανάτου, κοινοστάθηκε κι' έφριξε μια τελευταία ματιά στο σκάκι. Έπειτα ξαναγύρισε πίσω, μετατόπισε ένα πιάκι και κέρδισε την παρτίδα. Όταν κάθισε λοιπόν πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα, λαοκρατούσε από τη χαρά του, σαν να ήταν ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!

Ο Γουόρντεν Σαίλς, ο διευθυντής των φυλακών του Σινγκ-Σινγκ, δεν θα ξεχάσει ποτέ μια ύπερση κατάρδα, που έκανε μέσα στο καλλί του θανάτου κατά τις τελευταίες του στιγμές παζόντας μπάντλο ο Χόβαρτ Σκωτ, ένας από τους πιο τρομερούς δολοφόνους της Νέας Υόρκης, που είχε στραγγαλίσει τη φίλη του, επειδή είχε χαμογέλασει κάπως ύποπτα σ' έναν εγκληματικό σύντροφό του...

Όταν πάλι ο Φρέντ Μάκ Γκισοί, από το Νάπαστος, έμαθε ότι δεν του άπαιεσαν πια, παρά μονάχα όχτω ώρες ζωής, πούλησε όλα τα ρούχα του κι' αγόρασε ένα κομψό ποδή. Έπειτα, μ' ένα μακάβριο ήθος, άρχισε να τα καντίζει, το ένα ύστερα από τ' άλλο, ως δώρο ξαλιότες και κάθισε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα, δίχως να καταλάβει τι γινόταν γύρω του.

Ο πιο κυνικός όμως απ' όλους αυτούς τους μελλεθανάτους, είχε δίχως άλλο ο Γκόρντον Φάουσετ Χάμπι, που είχε καταδικαστεί σε θάνατο, για τη δολοφονία ενός τρομακτικού υπαλλήλου. Όταν μπήκε στο νεκρικό βάλαμο και κάθισε στην ηλεκτρική καρέκλα, άρχισε να ευχαριστεί με μεγάλη ευγένεια το δήμο. Τών Χούλμπερτ για τον κόπο που θα έκανε να τον σταλή στον άλλο κόσμο και τέλος του προσέφερε ένα τσέκι 150 δολαρίων ως αμοιβή γι' αυτές τις τόσο ευγενικές υπηρεσίες του.

Ο δήμος κατανυκτισμένος τον ευχαρίστησε για το δώρο του, κι' όταν έφριξε μια ματιά στην υπογραφή, χλωμάσε ανατριχιάζοντας από τη φρενίλα του! Το τσέκι ήταν υπογραμμένο από τον... Διάβολο!

—Φυλάξτε το, του είπε ειρωνικά ο Χάμπι, γιατί μια μέρα θα μπορούσα να πάτε να το εξωφύσσεται ο ίδιος, προσωπικά!

Ο πιο περίεργος ιστορία απ' όλους τους μελλεθανάτους, είχε δίχως άλλο ο πρώτος εγκληματίας που έτετελεσε με την ηλεκτρική καρέκλα. Τον έλεγαν Σιμπούρια Ριουζία κι' ήταν ένας Πασιφικός εγκληματίας που είχε πιάσει μ' ένα σφαίρι τρέας φίλους του. Λίγες ώρες λοιπόν πριν από την εκτέλεσή του, τον βρήκαν στο καλλί του θανάτου να ξεκαρδίζεται από τα γέλια, διαδίδοντας χιονοκρατικές ιστορίες.

—Καμνηθίτε λιγάκι, του είπε ο δομοφύλακας. Τα μεσάνυχτα θα καθίσετε στην ηλεκτρική καρέκλα...

Ο Πασιφικός δολοφόνος τότε, σήκωσε το κεφάλι του από το βάλιο και χαμογελώντας του άπάντησε:

—Για ποιο λόγο να κοιμηθώ τώρα; Μου φαίνεται ότι θάχω δυο τον καιρό στη διάθεσή μου για να κοιμηθώ... ύστερα!

Κι' εξακολουθώντας να διαδίδει τις χιονοκρατικές ιστορίες του βελόν του ως την τελευταία στιγμή.

Αυτά λοιπόν εινε τα πιο μακάβρια ανέκδοτα της ηλεκτρικής καρέκλας, που τα διηγήθηκε ο έφημεριός των φυλακών του Σινγκ-Σινγκ στον Αμερικανικό Τύπο, έξ άφορμής της τριανταπενταετηρίδας της.

ΑΝΡΥ ΣΑΝΣΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΙΕΡΗΣ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Ο ΜΥΘΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΜΑΓΙΑ

Η παράξενος περιπέτεια ενός Αμερικανού προξένου στο Γιουκατάν. Πώς ανακάλυψε τη μυστηριώδη ύπαρξη του θησαυρού των Μάγια. Το «Ιερό Πηγάδι» της αρχαίας πόλεως Τσίτσεν - Ιτσα. Η δραματικές καταδύσεις του Αμερικανού προξένου στα βάθη του. Ο χρυσοστόλιος σκελετός μιας παρθένου των Μάγια. Η τραγική ανθρώπινη οδύνη στο Θεό της Βροχής, κλπ. κλπ.

Η μεξικανική κulture, όπως μαθαίνουμε από τις εφημερίδες του Νέου Κόσμου, ενομάζεται αυτές τις μέρες να διαφωτιστεί μια για πάντα το σκοτεινό μυστήριο του «Ιερού Πηγαδιού» μιας αρχαίας λίμνης με άμυγδαλες θησαυρούς, κοντά στα ερείπια του Τσίτσεν-Ιτσα, στο Γιουκατάν και, φυσικά, η είδηση αυτή έχει αναστατώσει όλους τους αρχαιολόγους του κόσμου.

Εδώ και πολλούς αιώνες, οι περιφημοί Μάγια του Μεξικού έφριξαν μέσα σ' αυτό το «Ιερό Πηγάδι», που είχε μια παράξενη στρογγυλή λίμνη με διάμετρο σαράντα μέτρα και βάθος σαράντα πέντε, εκατοντάδες παρθένων και πολεμιστών, προσφέροντάς τους ως θυσία στον υποχθόνιο θεό τους. Αλλά λοιπόν τ' αναζητήματα θύματα, ήταν στολισμένα με χρυσά κοσμήματα, με διαμάντια, με μαργαριτάρια και κάθε είδους πολύτιμα πετράδια που αποτελούν σήμερα ένα μεγάλο θησαυρό ανυπολόγιστης αξίας.

Πέρνει ακριβώς, ένας Αμερικανός πρόξενος, ο Έντουαρντ Ή. Θόμπσον από το Κλήβελαντ, κατάφερε πρώτος απ' όλους ν' αποδείξει ότι αυτός ο θησαυρός είναι πραγματικός κ' έπειτα από υπεράνθρωπες προσπάθειες ανέσυρε από τα σκοτεινά βάθη του «Ιερού Πηγαδιού» πολλά από τα χρυσά κοσμήματα και τα πολύτιμα πετράδια του, τα οποία βρίσκονται σήμερα σε τρία μεγάλα Μουσεία των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο πολυμέρς Θόμπσον όμως, ύστερα απ' αυτές τις καταπληκτικές ανακαλύψεις του, έκανε κι' επίσης καταπληκτικές δηλώσεις στις εφημερίδες, λέγοντας ότι ο αρχαίος αυτός θησαυρός των Μάγια έχει εμπορική μονάχα αξία πάνω από εκατομμύρια δολάρια! «Όσο δε από επιστημονικής και αρχαιολογικής άποψης τ' αρχαία αυτά κοσμήματα έχουν, ίσως καταλαβαίνει κανείς εύκολα, ανυπολόγιστη αξία...»

Μα οι αρχαιολόγοι του κόσμου δεν αναστατώθηκαν μόνο για το μεγάλο ενδιαφέρον που παρουσιάζει αυτός ο θησαυρός των Μάγια, αλλά και για την τύχη που θα ήλθε όταν ερεθίσει από τη μεξικανική κulture. Δένε δηλαδή ότι δεν υπάρχουν πια στο Μεξικό χρυσά καλλιτεχνικά αντικείμενα, γιατί εδώ και δυο χρόνια, όταν ανακάλυψε η Τραπέζα του Μεξικού κι' είχε ανάγκη από απόθεμα χρυσού, όλα τα πολύτιμα σκεύη των Ελκλινιτών κι' άλλα τα χρυσά κειμήλια των Μουσείων... μεταμορφώθηκαν σε ραβδούς χρυσού, εκτός από το περίφημο σκεύος του τραπέζιου του αυτοκράτορος Μαξιμιλιανού, γιατί όπως απέδειξε ήταν... φρόνιμο! Οι αρχαιολόγοι λοιπόν φοβούνται μήπως και τώρα ο θησαυρός του «Ιερού Πηγαδιού» μεταβληθεί κι' αυτός σε απόθεμα χρυσού για την Τραπέζα του Μεξικού, πριν προφτάσουν να μελετήσουν την τέχνη των κοσμημάτων και τις αρχαίες επιγραφές τους, από τις οποίες ελπίζουν ν' ανακαλύψουν το μυστικό της μυστηριώδους καταγωγής των Μάγια.

Απ' τ' άλλο μέρος πάλι, η μεξικανική κulture για να πετύχει την απόδοσι των κοσμημάτων που «έκλεψε» ο Αμερικανός πρόξενος, εδμήνευσε την ακίνητη περιουσία του κι' άρχισε έναν μεγάλο δικαστικό αγώνα με τους «συνεόχους» του, δηλαδή τα Μουσεία της Φιλαδέλφειας, της Βοστώνης και της Νέας Υόρκης. Μα τόσο ο Θόμπσον, όσο κι' οι «συνεόχοι» του δήλωσαν στην κυβέρνηση του Μεξικού ότι δεν θ' αποδώσουν με κανένα τρόπο τα κοσμήματα, γιατί ξέρουν πολύ καλά ποιά τύχη τα περιμένει...

Η ιστορία τώρα της ανακάλυψης του μυθικού θησαυρού των Μάγια, είναι ένα από τα πιο συναρπαστικά επεισόδια των αρχαιολογικών έρευνών κι' έχει ίση αξία, μπορεί να πη κανείς, με την ανακάλυψη του τάφου και των θησαυρών του Τούταανχάμ. Ο έγκεντρικός πρόξενος Θόμπσον, πριν καταφέρει να διαφωτιστεί το μυστήριο του «Ιερού Πηγαδιού» κι' ν' αγγίξει ένα μόνο από τ' αρχαία κοσμήματα των Μάγια, χρειάστηκε να κάνει επί είκοσι δόκιμα χρόνια σκληρές κι' επίμονες μελέτες και να

ιδανικονύνηση έπειτα πολλές φορές κι' αυτήν ακόμη τη ζωή του. Ήταν φοιτητής ακόμη ο Θόμπσον, όταν έπεσε στα χέρια του ένα βιβλίο του Ισπανού επισκόπου Διέγκο Ντέ Λάντα, που ήταν ένας από τους πρώτους ιεραποστόλους που πήγαν κατά το 1547 στο Γιουκατάν του Μεξικού.

Το Τσίτσεν-Ιτσα εκείνη την εποχή ήταν πια ερειπωμένο, κι' ο Ισπανός ιεραπόστολος έμαθε την τραγική ιστορία του «Ιερού Πηγαδιού» από τα «Πλουμιστά Φείδια», τους ερυθρόδερμους άσπρους δηλαδή των Μάγια, κι' όπως φαίνεται από το βιβλίο του, οι τελευταίοι στήν ύπαρξη του μυθικού θησαυρού των θημάτων, ο Θόμπσον όμως που αγαπούσε με πάθος την αρχαιολογία, πίστευε κι' ύστερα από έξη χρόνια κατάφερε να διορθώσει πράγματι το Γιουκατάν. Έπειτα άγρόσας όλη τη περιουσία, στην οποία έφταναν τα ερείπια του Τσίτσεν-Ιτσα κι' η «Ιερά Λίμνη» κι' έφτασε να περιπολείται τους Ίνδους που καθόντουσαν εκείνη κι' έτσι έκανε πολλούς απ' αυτούς πιστούς κι' αφοσιωμένους φίλους του.

Ποιόν φύγει απ' τις Ήνωμένες Πολιτείες, άφηγήθηκε ο θάνατος εδώ και λίγο καιρό σ' ένα δημοσιογράφο, πήρα μαζί μου ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για τις αρχαιολογικές μου έρευνες κι' μαζί το είχαν παραχωρήσει μερικοί θαυματούχοι Αμερικανοί φίλοι μου. Περγώντας όμως από τη Βοστώνη, έμενα άρκετο καιρό στο Λόνγκ Χαρφ μαζί με τους δύτες κι' έμαθα να κολυμπάω κι' ο σκόφανδρο σε διάφορα βάθη της θάλασσας. Όταν άρχισα λοιπόν τις έρευνές μου στην αρχαία λίμνη των Μάγια, το πατήριό μου «Ιερό Πηγάδι», ήμουν κιόλας έτοιμος για τις πιο δύσκολες και τις πιο επικινδύνες καταδύσεις.

Πρώτα απ' όλα έφτιαξα μια γέφυρα πάνω από τη λίμνη και έβαλε μέσα με τη βοήθεια των Ίνδων φίλων μου το Τσίτσεν-Ιτσα. Έκανα καταδύσεις με το σκόφανδρο για να βρω το θησαυρό. Για μέτρα πιο κάτω από την επιφάνεια των πετρώσεων νερού του «Ιερού Πηγαδιού», έσκαψα ένα πυκνό κι' αδιάσπαστο σκελετό κι' έτσι αναγκάστηκα να μεταχειριστώ όλη τους ηλεκτρικούς προβολείς, που πολύ δύσκολα κατάφεραν να φωτίσουν εκείνα τα ένοχα μέγα βάθη της λίμνης. Φυσικά, ήμουν στη θέση πάλιν Ίνδων φίλων μου που κοστούσαν δέχτες της λίμνης το μηχανισμό του βυθισμού... Η πρώτη μου απόπειρα σκηματοδότης της λίμνης, μα δεν έχασα ούτε το θάνατό μου, γιατί ήμουν έξι μέτρα από το βάθος του θησαυρού. Έξοκολούθησα λοιπόν με το σκόφανδρο, έβγαλα εκτός από ένα χρυσό κοσμήματα κάθε είδους, χρυσά σκεύη κι' αρχαιολογικά αντικείμενα, αλλά και περιδέραια μυθικής αξίας.

Αντυχώς, ύστερα από τρεις μήνες, έφυγα κούρτος και διακόμω τις έρευνές μου, γιατί αδυνατούσα να βρω από την κακή μου κατάσταση την απόφαση να γυρίσω πίσω στις Ήνωμένες Πολιτείες. Φόρτωσα λοιπόν σ' ένα πλοίο όλα τα θησαυρά που είχα βγάλει από το «Ιερό Πηγάδι» και, με τη βοήθεια των φίλων μου, τον μετέφερα στο λιμάνι του Πουέρτο Ρίκο, 180 μίλια από το Τσίτσεν-Ιτσα. Αργότερα, με το ατμόπλοιο, τον μετέφερα στο Νέα Ορλεάνη, κι' ύστερα, με το σκόφανδρο, στη Βοστώνη, όπου τον παρέδωκα στο Μουσείο Πημπτον. Η τιμή του θησαυρού μου, όπως υπελόγησα οί ελπίδι, ξεπερνάει τα εκατομμύρια δολάρια, κι' η καλλιτεχνική του αξία είναι απείρως πιο μεγάλη! Ο θάνατος αυτός από ιστορικής άποψης είναι ο πιο δεινός κέρκος του Παλιού και Νέου Κόσμου κι' είμαι πολύ ευτυχισμένος που κατάφερα κι' εγώ να ανακαλύψω. Όσο τώρα για τη γέφυρα...

Βρήκα το σκελετό μιας παρθένου...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η μουσική και τα ζωα. Το πείραμα του Άγγλου φυσιοδίφου. Όπου η μελωδία συγκινεί και τα πιο άγρια θηρία. Το βάρος του εγκεφάλου των μεγάλων ανθρώπων. Το...ρεκέρ του Βισμαρκ. Τι λέγει σχετικά η επιστήμη. Τα μεγαλύτερα ρολόγια του κόσμου, κλπ.

Ο Άγγλος φυσιοδίφης Κόρνι έκανε κάποτε ένα άρκετα περίεργο πείραμα, για να εξακριβώσει ποιά επίδραση έχει η μουσική πάνω στα διάφορα ζωα.

Αγκαθάρσε δηλαδή μια μικρή δοχήστρα και την μετέφερε στο ζωολογικό κήπο του Λονδίνου.

Μόλις άρχισε να παίζει εκεί η μικρή δοχήστρα, όλα τα ζωα έδειξαν εξαιρετική προσοχή. Μονάχα μερικά μεγάλα φείδια, εδές και πύθωνες κυρίως, και η αράχνη—που από πολλούς θεωρούνται μουσικολογικά—δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον.

Οι σκορπιοί έδειξαν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον απ' όλα τα άλλα ζωα. Όταν μάλιστα το βιολί της δοχήστρας άρχισε να παίζει ένα ισόλο, φωνόντουσαν καταρονημένοι.

Η σάφρες πάλι άκουγαν την εκτέλεσι με εξαιρετική κατανύξη και κρατούσαν τον χρόνο των κομμάτων, που έπαιζε η δοχήστρα, με τις γλωσσίδες τους!

Η κατάσταση ακούσας των πάλων, μόλις άρχισε να παίζει η δοχήστρα, σηκώθηκαν στα πίσω τους πόδια κι' άρχισαν να χορεύουν, αφήνοντας συγχρόνως μικρούς κρηνημούς από τη μεγάλη ευχαρίστησί τους.

Οι λέοντες πάλιν εκδηλώνανε την ευφροσύνη της ψυχής τους κουνώντας απαλά τις ουρές τους.

Η σταχτιάς ακούσας το στήσανε στο χορό, χοροπηδώντας κι' αυτές σαν τις λευκές, σαν να είχαν τραβηχθεί!

Η στρουθοκάμηλος άκουσε σαν μια σδαρή κυρία, αλλ' όταν άρχισε μερικές υψηλές νότες το φλόαυτο, έδειξε με νευρικές κινήσεις του λαιμού της την οργή της, σαν να θέλει να φωνάξει: «Φάλλσο!... Φάλλσο!...»

Και η τίγρις, ενώ έδειχνε ότι την είχε καταταγμένη το βιολί, μόλις άκουσε τον δρόν ήχο του φλόαυτου πήδησε προς τα πίσω, αφήνοντας ένα μαυισμένο μούγκρισμα, και στρομάχθηκε στην πιο άπαιχτη γωνιά του κλουβιού της, για να μην άκουη πια. Απ' το πείραμα αυτό ο Άγγλος φυσιοδίφης έβγαλε το συμπέρασμα, ότι η μουσική συγκινεί όλα τα ζωα κι' ότι εδρασιωτώνται περισσότερο από τους μίσους τόνους!... Μ' άλλα λόγια ότι τα ζωα είναι από μουσικής άποψης... συντηρητικά!...

Καθώς είναι γνωστόν, το μέσον βάρος του εγκεφάλου του ανθρώπου είναι περίπου 1400 γραμμάρια.

Μετά τον διασημό άνδρον, ο οποίος έζησε μερικά χρόνια μετά τον θάνατό του, ο εγκεφάλος του Σίλλερ ζύγισε 1596 γραμμάρια, του Βύσσονος 1792, του Κάντ 1624, του Κουτί 1820 και του Βισμαρκ 1867.

Αν δηλαδή υπάρχει μια στεθεή αναλογία μεταξύ του βάρους του εγκεφάλου και της μεγαλοπρέπειας του ανθρώπου, πρέπει να παραδεχθούμε ότι ο Βισμαρκ ήταν ο μεγαλοπρεπέστερος από τους πέντε διασημούς άνδρας που αναφέρουμε παραπάνω. Είναι σωστό όμως αυτό; Αν συγκρίνουμε πάλι με το ίδιο μέτρο τον Βύσσονα και τον Κάντ, πρέπει επίσης να παραδεχθούμε ότι ο πρώτος είναι μεγαλοπρεπέστερος του δεύτερου. Αυτό το συμπέρασμα όμως δεν είναι καθόλου σωστό. Γιατί ο Κάντ ήταν αναμφισβήτως μεγαλοπρεπέστερος του Βύσσονος.

Ενα από τα μεγαλύτερα ρολόγια των Ήνωμένων Πολιτειών είναι και το ρολόι του Δημαρχείου της Φιλαδέλφειας.

Το ρολόι αυτό είναι τοποθετημένο πάνω σ' έναν πάγκο, του οποίου το ύψος μετράει τα 174 μέτρα. Η διάμετρος του ρολογιού είναι 41 μέτρα και 70 εκατοστά, ο άρκετος και ο λεπτοδείκτης του έχουν μήκος 3 μέτρα και 15 εκατοστά του μέτρου.

Το μεγαλύτερο δίκως ρολόι της ύφης, είναι σκαλισμένο από τον οιδηροδερμικών σταθίων του Παρισιού. Το γινώσκαιο αυτό ρολόι έχει διάμετρο 9 μέτρων και 75 εκατοστών του μέτρου.

Το μεγαλύτερο δίκως ρολόι της ύφης, είναι σκαλισμένο από τον οιδηροδερμικών σταθίων του Παρισιού. Το γινώσκαιο αυτό ρολόι έχει διάμετρο 9 μέτρων και 75 εκατοστών του μέτρου.

της ακίνητου περιουσίας μου στο Γιουκατάν, δεν σκοπίζομαι διόλου, γιατί είμαι αποφασισμένος να θυσιάσω ακόμη και τη ζωή μου, για να δώσω πίσω στην κυβέρνηση του Μεξικού τον αρχαίο θησαυρό των Μάγια για να τον λύσει και να τον κάνει ραβδούς χρυσού για το απόθεμα της Τραπέζης της!...

Ο πρόξενος Θόμπσον κατόπιν έδωσε μερικές περιεργές πληροφορίες γι' αυτό το μυστηριώδες «Ιερό Πηγάδι». Το Τσίτσεν-Ιτσα ή το Ιερό Πηγάδι της αυτοκρατορίας των Μάγια και βρίσκεται περίπου μίλια ανατολικά της Μερίντα, της πρωτεύουσας του Γιουκατάν. Οι Μάγια είχαν την συνήθεια να θεοποιούν τις περιεργές μορφές της φύσεως και το «Ιερό Πηγάδι» φαίνεται ότι τους είχε προξενήσει καταπληξί από την πρώτη στιγμή. Το τελείως κυκλικό σχήμα της όχθης του κι' η κάθετες πλευρές του που έχουν ίσως είκοσι περίπου μέτρα, καθώς κι' ο πρόσας καθαρότης των τοίχων του, τους έκαναν να φαντάζονται ότι ήταν η κατοικία κάποιου θεού. Οι Ιερείς τους έπειτα, από μια παράξενη «αποκάλυψη» έξηγήσαν ότι εκεί μέσα καθόταν ο υποχθόνιος θεός Νάχ. Ο Τσίτσεν-Ιτσα, ο θεός της Βροχής, κι' ότι έπαιζε να του προσφέρουν θυσίες κάθε Άνοιξη, για να μην ξενιμενίσουν, αφού ξαφρύνονταν απ' αυτόν η εσδοίξες τους...

Οι Μάγια λοιπόν, κάθε Άνοιξη προσέφεραν μεγάλες ανθρωποθυσίες στο θεό της Βροχής, ρίχνοντας μέσα στα πρόσωπα νερά του «Ιερού Πηγαδιού» και εκστομάδες τις άμωφρες παρθένες τους, σκαλισμένες απ' το κεφάλι ως τα πόδια με χρυσά κοσμήματα και με πολύτιμα πετράδια, καθώς και νέους πολεμιστές με χρυσοστόλιους ροσίδες και με χρυσοδεμένα άρματα.

Η Ιερατεσία τώρα της θυσίας, όπως έξηγησε ο Θόμπσον, γίνεται με τον ακόλουθο τρόπο: Από Ιερείς, οι πιο γεροί κι' οι πιο δυνατοί απ' όλους στεκόνοταν στο πιο ύψηλο σημείο της όχθης, και, παίρνοντας στην αγκαλιά τους ένα από τα θύματα, άρχιζαν να το λικνίζουν και να το νερώνουν με τα θρησκευτικά τραγούδια τους. Το λικνισμα αυτό σιγά-σιγά γινόταν όλο και πιο γρήγορο και τέλος, όταν το θύμα ζαλιζόταν, το έπαιναν κεφάλι και το έβρισαν να πέσει μέσα στα πρόσωπα νερά της λίμνης. Αν τότε τήκανε καμιά φορά να σωθή ως τα θύματα απ' αυτό το μαρτύριο μια παρθένος και ν' ανέβη σε λίγο στην επιφάνεια των νερών, οι Μάγια την άκουσαν αμέσως Μεγάλη Ίερα! Αλλά όμως το θάνατο συνέβαινε μόνο όταν το θύμα οί Ιερείς, που δεν έπαιναν στην αγκαλιά την ταχέρη παρθένου.

Ο Αμερικανός πρόξενος, τέλος, έβγαλε ακόμη μια φορά, ότι ο τραγικός θάνατος των Μάγια που βρίσκεται θαυμάσιος μέσα στο δοχρά του «Ιερού Πηγαδιού» είναι τεράστιος κι' ότι δεν πρέπει να τον αφήσουν στην τύχη του και στα χέρια της μεξικανικής κυβέρνησης οί αρχαιολόγοι του Παλιού και του Νέου Κόσμου. Είναιτοι όμως έτσι η κυβέρνηση του Μεξικού θα προλάβει να τον λύσει από το «Ιερό Πηγάδι», πριν προφτάσουν να τον γλυτώσουν από τα χέρια της οί επιστήμονες, γιατί έχει σωθή πάλι το απόθεμα του χρυσού της Έθνικής Τραπέζης της...

ΕΡΝΕΣΤΟ ΜΠΡΕΝΤ

ΕΡΩΤΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ένας άνθρωπος ακουώνοντας, πρέπει να είναι ή θεός ή άγριο θη-
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Η ελευθερία απορρέει να ζή σε χώρες που δεν υπάρχουν ή α-
ΑΔΑΜ. ΚΟΡΑΪΣ

Εκείνος που περιφρονεί την επιστήμη, περιφρονεί γενικά τη λο-
ΚΙ' εκείνος που περιφρονεί τη λογική, περιφρονεί αυτό τον
ΑΝΑΤΟΛ. Φ. ΟΥΝΣ

Υπάρχουν όνομασίες για όλα τα πνεύματα και πνεύματα για όλες
ΒΟΑΤΟΥΕ

Η υποκρισία είναι ο σεξασμός, που προσφέρει ή κακία στην α-
ΛΑΡ. ΡΑΦ. ΟΥ. ΧΩ

Εκείνος που τρώει λίγο, τρώει πολύ!
Όσο πιο πολύ φαγητό αφήσεις μέσα στο πιάτο σου, τόσο πιο
μείλι θύει θ' αποκατάσης.

Εδίσσω

Η κυριότερη έδρα του γά-
είναι ή άμοια...παράνη.

Οδάλιν

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΞΕΧΑΣΤΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

[Η πιο χιουμωριστική σελίδα από τις αναμνήσεις του μεγαλύτερου Ιταλού κωμικού Γκεντίνο Μπαρμπάρι]

ΝΑ βράδυ καθόμουν ήσυχα στο καμαρίνι μου κι' ετοιμαζόμουν για την παράσταση, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο υπηρέτης της σκηνής.

—Κύριε Μπαρμπάρτζι, μου είπε, σάς θέλει ο διευθυντής.

—Έρχομαι άμέσως.

Παράτησα το βράχιμο και παρουσιάστηκα στον θιασάρχη.

—Τι τρέχει, κύριε διευθυντά; τόν ρώτησα.

—Την Πέμπτη πρέπει να δώσουμε μιὰ παράσταση στο Μομπέλλο, μου εξήγησε. Διαλέξαμε τη «Θεία του Καρόλου».

—Θαμιάσει...

Η «Θεία του Καρόλου» είνε τὸ «φόρτε» μου. Λίγως νὰ θέλω νὰ παινευτώ, σὰς λέω καθαρά, πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ φτάσῃ στὴ «Θεία του Καρόλου». Συλλογίστηκα λοιπὸν ἀμέσως ὅτι θὰ ἔκανα καὶ τὸ κοινὸν τοῦ Μομπέλλο νὰ ξεκαρδιστῇ ἀπὸ τὰ γέλια. Μὰ τί ἦταν αὐτὸ τὸ Μομπέλλο; Κανένα πρόσωπο; Πρώτη φορὰ ἔκανα «τουρνέ» στὸ Μιλάνο καὶ φυσικὰ δὲν ἤξερα τὰ μέρη του. Γι' αὐτὸ ρώτησα τὸν θιασάρχη:

—Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Μομπέλλο; Δὲν τὸ ξέρω... Εἶνε ὁμορφὸ πρόσωπο;

—Μὰ ὄχι, φίλε μου... ἔκανε ὁ θιασάρχης χαμογελώντας. Τὸ Μομπέλλο εἶνε τὸ τρελλοκομεῖο τοῦ Μιλάνου.

Περίεργο πράγμα! Ὁ διευθυντὴς μας ἦταν σοβαρὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν τοῦ ἄρεσαν τὰ ἀστεία. Τί εἶχε πάθει;

—Θὰ δώσουμε παράσταση στὸ τρελλοκομεῖο; Μποροῦν στυλὸς τρελλοῦς; τὸν ρώτησα δειλά.

—Ναί, δὲν ἄκουσες; Σοὺ φαίνεται περίεργο; τὸν ρώτησα.

Γούλωσα τὰ μάτια μου καὶ τραβήχτηκα μὲ φόβο. Ἐπειτα ὅμως ντράπηκα καὶ μὲ τὸ καλύτερό μου χαμόγελο τοῦ ἀπάντησα:

—Ἄν μὴ φαίνεται περίεργο; Διόλου! Μά... δὲν ὑπάρχει φόβος;

—Τί φόβος, καὶ μὲν; Δὲν εἶδες ποτὲ σου τρελλό;

—Ἄν εἶδα! Μήπως ξέρω κ' ἐγὼ πόσους τρελλοὺς ἀπάντησα στὴ ζωὴ μου; Σφίγγω τὸ χέρι σὲ τόσα πρόσωπα!

—Ὅταν γύρισα λοιπὸν στὸ καμαρίνι, εἶπα τῆς γυναίκας μου:

—Τὴν Πέμπτη θὰ πάμε ὅλοι στὸ τρελλοκομεῖο!...

Ἡ γυναίκα μου μ' ἀγριαίνει. Ὅλοι τὸν τρελλοκομεῖο νὰ παίζουμε τὴ «Θεία τοῦ Καρόλου»!

—Ἐσένα ἔπρεπε νὰ πάνε στὸ τρελλοκομεῖο κ' ὄχι ἐμὰς! μὴ φώναζε πειραγμένη. Αὐτὸ δὲ μὰς ἔλειπε τώρα, νὰ παίζουμε καὶ γιὰ τοὺς τρελλοὺς! Μὰ ἔνοιαν σου!

—Ἐκεῖ θὰ καταντήσης, κακομοίρη μου, μ' αὐτὴ τὴ «Θεία τοῦ Καρόλου»...

Μπορὸ! Ἡ γυναίκα μου εἶχε τὰ νεύρα της καὶ θὰ μοῦ τὸ ἔφαινε πάλι ἀπ' τὴν ἀνάποδη, ἂν δὲν μὲ φώναζαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ βγῶ ἀμέσως ἀπὸ τὴ σκηνή...

Κι' ἤρθε ἡ περίφημη Πέμπτη. Ἦταν μιὰ πένθημη καὶ βροχερὴ μέρα. Ὁ διαχειριστὴς μας, τοινγκούνης μέχρις ἀτελεισίας, ἔδγαλε φριμάνι:

—Ἡ κίριες θὰ πάνε μὲ τ' αὐτοκίνητο, οἱ κύριοι μὲ τὸ τραίνο!

Πῆρα τὸ πῶ ἀδῶ ὅρος τοῦ κόσμου κ' ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ ἐνὸς ἀπ' τὰ δύο αὐτοκίνητα ποὺ περιμέναν.

—Ἐ, τί κανεὶς ἐκεῖ; μὴ φώναζε ἀγριεμένος ὁ διαχειριστὴς.

—Κάνω... τὴ «Θεία τοῦ Καρόλου» καὶ μὴ φαίνεται ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καθίσω στ' αὐτοκίνητο!

—Μὴν κανεὶς τὸ βλάκα καὶ πῆγαινε νὰ πάρης τὸ τραίνο μὲ τοὺς ἄλλους...

Καὶ πῆρα τὸ τραίνο...

Ὅταν φτάσαμε στὸ Μομπέλλο, βρήκαμε στὴν εἴσοδο τὸν διευθυντὴ τοῦ ἑνὸς μεγάλου ψυχιατροῦ, μὲ πατριαρχικὴ γενειάδα. Μὰς ὑποδέχτηκε μὲ τὸ πῶ ἐγκάρδιο χαμόγελο, μὰς ἔμπασε στὴν αἴθουσα τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ μὰς ρώτησε σὰν πατέρας:

—Μήπως θέλετε τίποτε;

—Ὁμορφὴ ἐρώτησις! Καὶ βέβαια θέλαμε νὰ ταυτῆσουμε κατὶ, γιὰ νὰ στυλωθῇ ἡ καρδιά μας...

Ὁ διευθυντὴς τοῦ τρελλοκομεῖο μὰς πῆγε τότε στὴν τραπέζα τῶν γιατρῶν, ποὺ μὰς ἐσέρβιραν ἕνα σωρὸ ὑπερόχως λιχουδιῶν.

—Μὰ πῶς, ἐσεῖς δὲν τρώτε τίποτα; μὲ ρώτησε, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν εἶχα ὁρεξί νὰ βάλω οὔτε μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα μου.

—Ξέρετε, θὰ κάνω τὴ «Θεία», κ' ἐπειδὴ θὰ φορέσω μπουστό... ἀποφεύγω νὰ φουσκώσω τὸ στομάχι μου, τὸν ἐξήγησα.

—Ἄ, ἔτσι. Δὲν πειράζει... Τρώτε βυτερα ἀπὸ τὴν παράσταση.

—Μὰ πῶς, ἐσεῖς δὲν τρώτε τίποτα; μὲ ρώτησε, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν εἶχα ὁρεξί νὰ βάλω οὔτε μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα μου.

—Ξέρετε, θὰ κάνω τὴ «Θεία», κ' ἐπειδὴ θὰ φορέσω μπουστό... ἀποφεύγω νὰ φουσκώσω τὸ στομάχι μου, τὸν ἐξήγησα.

—Ἄ, ἔτσι. Δὲν πειράζει... Τρώτε βυτερα ἀπὸ τὴν παράσταση.

—Μὰ πῶς, ἐσεῖς δὲν τρώτε τίποτα; μὲ ρώτησε, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν εἶχα ὁρεξί νὰ βάλω οὔτε μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα μου.

—Ξέρετε, θὰ κάνω τὴ «Θεία», κ' ἐπειδὴ θὰ φορέσω μπουστό... ἀποφεύγω νὰ φουσκώσω τὸ στομάχι μου, τὸν ἐξήγησα.

—Ἄ, ἔτσι. Δὲν πειράζει... Τρώτε βυτερα ἀπὸ τὴν παράσταση.

—Μὰ πῶς, ἐσεῖς δὲν τρώτε τίποτα; μὲ ρώτησε, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν εἶχα ὁρεξί νὰ βάλω οὔτε μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα μου.

—Ξέρετε, θὰ κάνω τὴ «Θεία», κ' ἐπειδὴ θὰ φορέσω μπουστό... ἀποφεύγω νὰ φουσκώσω τὸ στομάχι μου, τὸν ἐξήγησα.

—Ἄ, ἔτσι. Δὲν πειράζει... Τρώτε βυτερα ἀπὸ τὴν παράσταση.

—Ἀκούστε, κύριε καθηγητά... τοῦ εἶπα τότε στενοχωρημένος. Ἦταν μιὰ ἀπορία: Τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως οἱ τρελλοὶ θάταν ἐμένα στὰ καθίσματα;

Ὁ διευθυντὴς χαμογέλασε.

—Μὰ γιὰ ποῖο λόγο; Δὲν εἶνε καμιά ἀνάγκη νὰ τοὺς δώσω;

—Τὸ λέτε ἐσεῖς!... παραπονέθηκα. Ἄς εἶνε ὁμορφὸς ὁ πᾶς στὸ καμαρίνι μου γιὰ νὰ ντυθῶ... Καταλαβαίνετε... Ὅσοι νὰ βάλω τὰ φουστάνια...

—Νὰ σὰς στείλω ἀμέσως κάποιον νὰ σὰς δεῖξῃ τὸ καμαρίνι σας; Ἐχομε τόσους ἀνδρώπους γιὰ τὰ παρασκήνια...

—Εἶνε ἀπὸ τοὺς φύλακες;

—Ὁχι, εἶνε ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς. Οἱ φύλακες μας εἶνε πάρα πάλι ἄγριοι. Ὅλες τὶς δουλειὲς τὶς κάνουν οἱ τρελλοὶ.

(Ἄχ! Θεοῦλη μου! Γνωστὸ σου καὶ γιὰ μὰς λιγάκι, γιατί πᾶνε μὲνοι...).

—Μὰ, γιατίρὸ μου, δὲν εἶνε ἐπικίνδυνον αὐτοὶ οἱ φύλακες;

—Διόλου, φτάνει νὰ μὴν τοὺς πειράξῃ κανεὶς στὴν τρέλλα τους; Κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ Μομπέλλο μὲ παρήκτισε καὶ πῆγε νὰ πειρᾷ καὶ τοὺς ἄλλους.

—Βλέπετε; εἶπα στὴ γυναίκα μου. Ἐχε τὸ νοῦ σου, δυστυχεμένη, κ' ἄς τὰ συνθησιμένα σου πειράγματα, γιατί θὰ μὰς καμμάτισαν οἱ τρελλοὶ!

—Κι' ἐσὺ κῦττα τὴ δουλειά σου, γιατί εἶνε ἀγρία. Πῆγαινε νὰ ντυθῇς...

—Μονάχος;

—Μπὰ; Μήπως θέλεις καὶ παρὰ; Ἐμεῖς εἴμαστε τοιμὲς...

—Ἄμ δέ! Ἡ θὰ πάμε ὅλοι μαζί ἢ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω ἀπὸ δωπέρα.

Ὅλοι τότε, θέλοντας καὶ μὴ, σηκώθηκαν ἀπ' τὴν πέτρα καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ θεατράκι τοῦ τρελλοκομεῖο.

Καθὼς περνοῦσαμε μπροστὰ ἀπὸ τὰ κάγκελα ἐνὸς τριτοκινήτου, μιὰ γυναίκα μὲ μιὰ σκούπα στὸ χέρι, ἔρχετο νὰ σκούβῃ.

—Θεατρίνοι στὸ τρελλοκομεῖο! Αὐτὸ εἶνε ἀνάστη! Τί θέλετε δωπέρα, παλῆσκονια; Σταθεῖτε καὶ μὴ μὲς δεῖξω τώρα ἐγὼ! Ὅλα σὰς σπάσω στὸ ἔξω μὲ τὸ πορτοφόλι!

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Μομπέλλο, ποὺ περνοῦσε ἐκεῖ, μὲν μ' ἔπασε ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ μὴ δώσω θάρος καὶ μὲ ρώτησε:

—Φοβηθήκατε;

—Ἐγὼ; τοῦ ἀπάντησα. Ἀστεῖο πρᾶγμα! Ἐγὼ, γιατίρὸ μου, πολέμησα δύο χρόνια!

—Τὰ συγκαταστήσῃ μου!... Ξέρετε, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φοβᾷται τίποτα ἐδῶ μέσα...

Κι' ἔτσι μιλώντας, φτάσαμε στὸ θεατράκι. Ἦταν ἕνα κοινὸ κωμικὸν θεατράκι. Ἀπάνω στὴ σκηνή ἐκείνη τῆς ὥρας βρισκότουσαν δύο γυναῖκες, ποὺ χαμογέλασαν μὲ μὴν φρόνησιν.

Ὁ διευθυντὴς τότε, μὲς μὴν φρόνησιν, ἔκανε μιὰ εὐγενικὰ ὑπόκληση. Ὁ διευθυντὴς τότε, μὲς μὴν φρόνησιν, ἔκανε μιὰ εὐγενικὰ ὑπόκληση.

—Ὁδὴγηστε τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία στὸ πρῶτο καμαρίνι.

Κι' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μας:

—Οἱ ἄλλοι, μὰς εἶπε, θὰ ντυθοῦν ἀπέναντι, στὴν ἄλλη ὁδὸ.

Κι' ἔφυγε μαζί μὲ τὸν ἄλλο θίασο.

—Χαθήκαμε!... ψιθύρισα στὴ γυναίκα μου. Δὲν βλέπετε; Μὰς πῆγαν μονάχοις!...

—Κι' ὅσοι; μὴ ἀπάντησε ἡ γυναίκα μου μ' ἀπάθεια.

—Κι' ὅσοι; Δὲν εἴμαστε καλά! Νά, αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶνε ὁμορφὴ τρελλὴ ἢ δὲν εἶνε;

—Ἐγὼ μιὰ φορὰ δὲν τῆς ἔχω ἐμπιστοσύνη...

Ἡ γυναίκα ἐκείνη εἶχε καρφώσει τὰ μάτια της ἀπάνω μας, σὰν μὴ μὰς προόταν. Τέλος βεβέχηκε νὰ περμενῇ καὶ μὰς εἶπε:

—Ἐλάτε λοιπὸν! Τί πάθατε;

—Ἐκεῖνὸ τὸ ἐλάτε λοιπὸν τὸ φώναζε τόσο ἐπιτακτικὰ, ποὺ μ' ἔπασε κρυάδες.

Τὴν ἀκολούθησαμε λοιπὸν ἀμέσως καὶ μὲς λίγῳ μῆκεμα σὲ μιὰ σάλα μπάνια.

—Ἐδῶ θὰ ντυθῇτε! μὰς ἐξήγησε μὲ τὸ ἴδιο ἐπιτακτικὸ τόνο ἐκείνη ἡ γυναίκα. Ἐπὶ τὴν ὥρα σὰς στείλω τὶς βαλίτσες σας...

Κι' ἀλλήθεια, ὅσοι ἀπὸ λίγο μὰς ἔφυγε τὶς βαλίτσες ἕνας ψηλὸς κ' ἀδύνατος νεὸς μὲ χλωμὸ πρόσωπο. Μόλις βγήκε, ὅσοι μὲς μὴν φρόνησιν, ἔκανε μιὰ εὐγενικὰ ὑπόκληση.

—Ἡ πόρτα μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀνοιχτή, ποὺ μὴν φρόνησιν, ἔκανε μιὰ εὐγενικὰ ὑπόκληση.

—Ἄκου;... φώναζε τῆς γυναίκας μου.

—Ἄκου;... φώναζε τῆς γυναίκας μου.

—Ἄκου;... φώναζε τῆς γυναίκας μου.

—Ἄκου;... φώναζε τῆς γυναίκας μου.

—Ἄκου;... φώναζε τῆς γυναίκας μου.

—Ἄκου;... φώναζε τῆς γυναίκας μου.

μου. Ἡ πόρτα θὰ μείνῃ ἀνοιχτή...

Ὁ νέος τότε, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, χάρηκε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

Ἀρχισα νὰ ντύνωμαι, ὅταν ἄξαφνα παρουσιάστηκε κάποιος στὴν πόρτα.

—Καλμέρα! φώναξε ὁλόχαρος.

Γύρισα τὸ κεφάλι τρομαγμένος καὶ εἶδα μπροστὰ μου ἕναν στρουμπουλὸ ἀνδρώπακο μὲ ροδονόκινο πρόσωπο, ποὺ μὰς κοιτοῦσε μὲ περιέργεια. Τοῦ χαμογέλασα λοιπὸν καὶ κράτησα ὅσο μποροῦσα τὴν τρεμουλίδα μου. Ὁ ἐπισκέπτης μῆκε τότε μέσα στὸ καμαρίνι καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ γυναίκα μου.

—Ἡ κυρία σας; μὲ ρώτησε.

—Μάλιστα...

—Χάρω πολὺ. Ὁμορφὴ γυναίκα! Πολὺ ὁμορφὴ γυναίκα!...

Στάθηκε μὴ στιγμὴ κ' ἔπειτα μὰς ἔσφιξε τὸ χεῖρ σὰν τανάλια κ' ἔφυγε μουρμουρίζοντας:

—Καὶ μὴν. Μπράβο! Ὁμορφὴ γυναίκα! Πολὺ ὁμορφὴ γυναίκα!...

Ὅταν ὅμως περνοῦσε τὸ κατώφλι τῆς πόρτας, γύρισε ἀπὸτομα καὶ ἔπασε μὲ θαυμασμό:

—Μορὸ κοριτσάκι!...

Τί νὰ σὰς τὸ κρῖνο; Ἐμένα ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὴ κώπικε τὸ αἷμα.

Ἦταν ὁμορφὸς προφῆσας νὰ συνέλθω, ἕνας ἄλλος ἐπισκέπτης παρουσιάστηκε στὴν εἴσοδο.

—Εἰσαίτε οἱ πρωταγωνιστὴς τῆς κωμωδίας; μὴ φώναζε.

—Ἐγὼ, μάλιστα...

—Λαμπρά! Πολὺ λαμπρά! Μοῦ εἶπαν ὅτι παίζετε ἐπὶ τοῦ ὁμορφῶς!

—Ἄ, ξέρετε, κἀνὼ δὲ τι μποροῦμαι...

—Θὰ σὰς ἀκούσω μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση...

—Εἰσαίτε πολὺ καλὸς. Μεγάλῃ μου τιμῇ...

—Ἐγὼ, ξέρετε, πρὶν ἐρθῶ δωπέρα, ἦμουν μανιῶν ὅλος τοῦ θεάτρου!

—Ἄ, εἰσαίτε λοιπὸν γιατροῦς... Εἰσαίτε, πῶς τὸ εἶπα... ἕνας ψυχίατρος;

—Ὁχι, εἶμαι τρελλός.

—Ἄ, δὲν ξέρω πῶς δὲν λιποθύμησα. Ἀκόμα ἡ γυναίκα μου ἔχασε τὸ χρώμα της.

Ὁ τρελλὸς ὅμως, ἀτάραχος, ἔξακολουθῆσε:

—Ἄκουσα ὅλες τὶς μεγάλες καλλιτέχνιδες, ἀπὸ τὴν Ραχέλια Ντοῦξ...

—Ἐλευστέρα... τὸν διόρθωσε ἡ ἀμυαλὴ γυναίκα μου.

Ὁ τρελλὸς κατέβασε τὰ μούτρα του καὶ μὰς ἀπάντησε. Θεοῦλη μου! Τί ματιά ἦταν ἐκείνη!...

Ἦταν τὴν φορὰ δὲν τὴν γλυνώναμε!...

—Τί εἰλεσθῆκα καὶ πρᾶσινα ἄλογα!... φώναζε τῆς γυναίκας μου. Τὴ Ντοῦξ τὴ λέγανε Ροζα...

—Ἐχετε δίκιο, ἀγαπητὴ κύριε! Λοιπὸν, ἀπὸ τὴν Ραχέλια Ντοῦξ...

Μὰ ὁ τρελλὸς δὲν μ' ἀπάντησε. Εἶχε πειραχτῇ. Ἐξακολουθῆσε νὰ μὲ παρακαλᾷ ἀκόμα λίγο κ' ἔπειτα μὰς γύρισε τὴν πλάτη καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ καμαρίνι.

—Τί βλέπετε; εἶπα στὴ γυναίκα μου. Κράτα τὴ γλώσσα σου, δυστυχεμένη, γιατί θὰ μὰς πνίξουν! Αὐτὸς ὁ μουρλὸς ἔχει τὴ μαγιά ν' ἀλλάξῃ τὰ ὄντομα. Πόρροχε λοιπὸν!

Ἦταν τὴν στιγμὴ ἕνας ἄλλος ἐπισκέπτης φάνηκε στὸ κατώφλι μας.

—Ἄν εἰσαίτε ἐτοιμος, μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε, μὴ εἶπε.

—Μὰ ὁ τρε... θέλω νὰ πῶ, τὸ κοινόν, εἶνε στὸ θέατρο;

—Μάλιστα. Οἱ θεαταὶ εἶνε ὅλοι σὲ θέσεις τους!

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

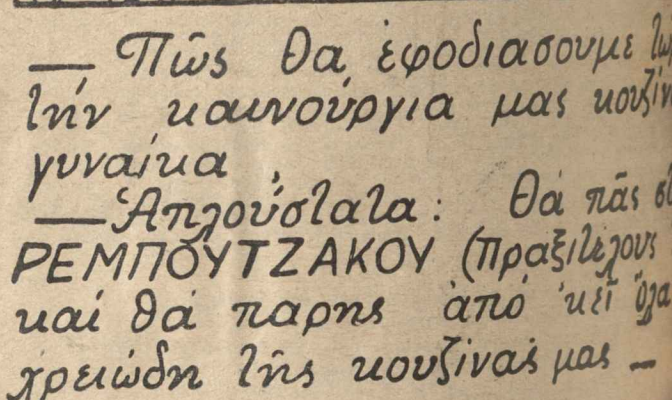
—Τί ν' ἀρχίσουμε, τοῦ εἶπα.

H KREMA "ΕΛΕΝΑ,"
Στεγνή — Χιονέ
Κρατεί την πούρα και πα-
ρουσιάζει πάντοτε ένα πρό-
σωπον θαλερόν.
Διά τους Κυρίους
Προφυλάσσει τὸ δερμα ἀπὸ
τὸν ἐρεθισμόν τοῦ ξυρίσματος.
ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ

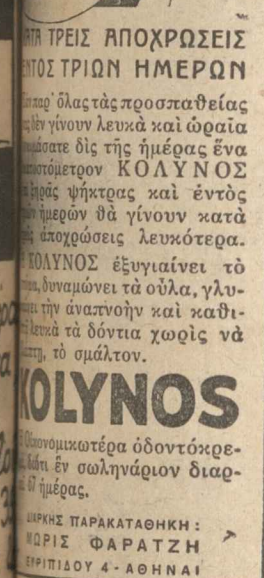
Συνιστώμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-66

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὡρελογιοποιὸς - Χρυσευχθὸς
56—ΑΘΗΝΑΕ—56

Ἡ Μάρκα πού πρέπει νά ἀναγ-
ταί.
Ἡ στερεωτέρη κλωστή ἀπό ἐλαιο-
υπόρχουν.
Ὅλα τὰ χρώματα, ἡ αὐθεν-
τιμῇ.
Ἀποφεύγετε κάθε ἄλλη Μάρκα.
Τι ἡ κλωστή της ξεβάφει, τὸ ἕλαιο
νάκι περιέχει ὀλίγοτερα μέτα-
στις.
Ζητεῖτε ἐπιμένως κλωστήν
(ἀμπροσὶ). Πωλεῖται εἰς ἕλα τὰ
καταστήματα.
Κλωστοβιομηχανία Α.Β.
Κορινθῶν 5

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Νοσήματα Παθολογικά
Ψυχολογικά
Ἀχαρνῶν 149. Ὁρεα 79.

Kυρία,
Μὴ τὴν ζή-
λειυετε. Παραγ-
γέλοντας ἔνα-
ΚΟΡΣΕ ἢ μα-
ΖΩΝΗ καὶ ἔνα-
ΣΟΥΤΙΕΝ εἰς
τὸ Φαρμακείον
μας, γίνεσθε
σάν αὐτήν.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΕΤΑΔΙΟΥ 15
ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
Θεσσαλονίκης Ελα-
φιστάτης χρήσεως Γερμανι-
κά φαρμάκων
ARTI

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
 ἡ ἀσχηληθέντος ἐν ΒΙΕΝΝΗ.
 ΑΙΕΥΣ Ἱατροῖον Ἡφαιστου — Κουντουριώτου
 11 — 1 καὶ 6 — 7 (Τηλέφ. 40—582)

Πόσοι, μὲ τὴν τρομακτικὴν κρίσιν ποὺ περνοῦμε, ἰδίᾳ τώρα μεταπολεμικῶς, ἐφισκονται εἰς ἀπελπιστικὴν θέσιν, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ μέλλον των ;

“Οσοι ἐπέκειναν τὸ Γυνάσιον, ζήτουν νὰ ἐγγράφουν εἰς ἀνωτέρω Σχολὰς, γὰ νὰ αὐξήσουν τὸν πληθυσμὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιστημονικῶν διωκ. σχολῶν. Οἱ ἄλλοι εἰς μάτην ζήτουν θέσι, πολλὰκις ἐξευτελιστικῇ, παντοῦ βίως ὅλες ἢ πότρες ἐνὶ κλειστῇ γῇ αὐτοῦς. Ἐν τοῦτοις, ἰσχυρὸν ἐπαγγελίᾳ τὸσο τεταρτῶ, ὅσο καὶ προσδοκῶντα, πρακτικῶς, πρὸς τὰ ὅποια ὁ Ἑλληὴν εἶδει ἀδιαφορίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη, τὰ ὅποια ἐνταῦθα καλλιεργοῦν καὶ ἐπιδίδουν εἰς αὐτὰ.

Ἐννοοῦμεν τὴν ἐν γένει **ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΝ, ΚΟΝΙΚΑΤΡΟΦΙΑΝ, ΧΟΙΡΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΣΥΡΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΓΕΩΡΓΙΑΝ, ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΑΝ** κλπ. Ἐπειδὴ θῆμις συνήθως ἀποτυγχάνουν οἱ ἐπιδίδοντες εἰς αὐτὰ ἀνεμ μεθόδον καὶ τὰν ἀπαιτούμενων εἰδικῶν γνώσεων, ἰδιότητι λεγταιῶς **ΣΧΟΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ**, εἰς τὴν ἵππαι, ἐκτός τῆς θεωρητικῆς διδασκαλίας, καταστρέφονται οἱ μαθηταὶ πρακτικῶς πρὸ παντός, ἐκ ἰδιότητος τῆς Σχολῆς ἀγρόκτημα, μὲ τελείας ἐπιστημονικὰς ἐγκαταστάσεις καὶ διὰ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν διδασκαλίαν κτήνη, κτηνὰ, κελλίσια κλπ.

Οι διπλωμάτιοι Σχολή ειςεργαζομένων υπό του νομού 2243 και του τροποποιήσαντες αυτόν, προς απόκτηση γυναικας πάντων των προνομιών των παρρησιών εις διπλωματικούς Πρακτικών Γεωργικών και Παντοποιικών Σχολείων.

Έγκυρηκήν της διά τήν ύπ' αριθ. 2284/1933 απόφασιν του ίσχυοντος Γεωργικών και υπό των διαρκή έλεγχον αυτού διατελλούσας Πληροποιούσας και κανονισμούς παρό τή κ. Κ. ΣΤΑΥΡΙΑΝ, Ιατρού, Όδου Αγίου Μοζου 11, Αθήναι.

Διὰ σαλόνια
Διὰ ντιβάνια
Διὰ παιδιὰ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

Διὰ βάζα
Διὰ φορέματα
Διὰ μπουτυνιέρες
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΗΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικός
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Ἡ πούρα
 ποῦ μέ τὰ ἄννα
 συσταμένα καὶ τὸ
 ὑπέροχο ἄρωμα
 τῆς χαρίζεσθιν
 μυαίμα μὰ ζή-
 λειτὴ ὑμφορῶν.

ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΩΝΙΚΗ
 ΔΙΟΛΟΥ 9

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗΜ

Διά να διαλογιστέστε την
 τάξη του προσώπου σας και να
 ποικίσετε το γυναικείο χρώμα πο
 κάθε κόκκο ποδεί και πο
 ειν βαφειν, αποποιεστε την
 ζοηση δυνατων και ελαστων
 κρεμων. Μεταχειριστε μια βα
 στικη κρεμα, δυνατη και ευ
 ενεγκη μη αποπροσανατολ
 ηπεριερα διαλα και εχι ικανο
 παρκευασιας για αποκλειστικ
 με ελκιδις αριστης ποιητας
 καταστην ευχρηστα με ευκολ
 παλαιο ανδρουν
 παλαιο ανδρουν

Μη χρονο-
τριβήτε. Κυ-
ρία μου με-
ταχειρίζεθε

ΟΥΝΕΧΟΣ
**CRÈME
 SIMON**
 Ακολουθήστε
 καλώς την ελπίδα
 κάθε φιλότιμου υ-
 πακόχρησαν όση
 γιαν χρήσιμος.

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Ρ ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

& ΣΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων
εἰς Πλουσιωτάτην Συλ-
λογήν, διὰ Παλτά καὶ
Χειμερινὰς Ἐνδυμασίας,
τῶν Καλυτέρων ΑΓΓΛΙ-
ΚΩΝ Ἐργοστασίων
Μὲ Τὰς Καλυτέρας Τιμὰς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ

ΣΑΙΖΟΝ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-776